

MILLIÓK
KÖNYVE

10.750

343.
SZÁM

TÉLI
REJTVÉNY-
OLIMPIÁSZ
BETŰ-
PÁLYÁZAT

I. KÖTET

FOTO HEINO

20
FILLER

ORCZY EMMA bárónő

A vörös Pimpernel

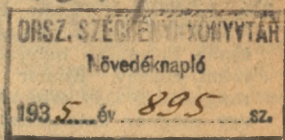
ORGY EMMÁ BÁRÓNŐ
A VÖRÖS PIMPERNEL

REGÉNY

FORDITOTTA
GINEVERNÉ GYÖRY ILONA

ELSŐ KÖTET

10.750/343

BUDAPEST
SINGER ES WOLFNER IRODALMI INTÉZET R-T.
KIADÁSA

- 340—41. FRIEDE BIRKNER: HARC A BOLDOGSÁGÉRT (KÉT KÖTETBEN).** Ennek a bájos, csupa izgalom regénynek hőse a fiatal, rokonszenves „Borzas Peti”. Tőle függ, hogy mindent «rendbeszedjen» ebben a bonyolult históriában, a szerelmeseket egymás karjába vezesse, az akadályokat elhárítsa s közben a maga boldogságát megtalálja. Friede Birkner derős humorral, sok ötlettel diszitette fel ezt a fordulatos történetet.
- 342. ARTHUR APPLIN: A BOLDOGSÁG KIKÖTŐJE.** Ton Mainwaring öt esztendő után tér haza ősei házába. Amit talál: pusztulás és szomorúság. Apjából kártyás és iszákos ember lett — és Tony az első éjszakán véletlenül megöli apját. Hosszu, kálváriás ut kezdődik most, amig Patricia Brandt és Tony Mainwaring hajója befuthat a boldogság kikötőjébe.
- 343—344. ORCZY EMMA BÁRÓNÓ: A VÖRÖS PIMPERNEL.** Orczy Emma bárónő hosszú évtizedek óta él Angliában s angolul is írja könyveit. Leghíresebb, legnépszerűbb műve A VÖRÖS PIMPERNEL most a Milliók Könyve nagy nyilvánossága révén kerül a magyar olvasók kezébe. Különösen érdekes ez a regény, hiszen megjelenésével egyidőben kerül a vászonra a belőle készült nagyszabású film is, amelyet az angol színjátás legjobbjai tettek kitünővé. A VÖRÖS PIMPERNEL, amelyet két kötetben közöl a Milliók Könyve, negyven fillérért annyi izgalmat, tiszta irodalmat és érdekes történelmet ad, hogy a százszorosát is megéri.
- 345. KOMOR ISTVÁN: FEKETE TÜKÖR. (PÁLYADIJNYERTES REGÉNY.) A MILLIÓK KÖNYVE** pályázatának harmadik helyezettje ez a kitünő, finom szerelmi regény. Komor István, a nagytehetségű fiatal magyar író lány színekkel, sok eseménnyel rajzolta meg egy magyar katonatiszt s egy olasz arisztokrata kisasszony szerelmét, amely — természetesen — békitő happyenddel fejeződik be. Ezt a regényt különös szeretettel ajánljuk olvasóink figyelmébe.

Téli rejtélynyolimpiász.

Uj betűpályázat.

Ára 20 fillér.

Kapható mindenütt.

ELSŐ FEJEZET.

1792 ősze Párisban.

Forrongó, zajongó tömeg. Tömege olyan lényeknek, amelyek a nevük szerint emberek volnának ugyan, de akik a látásra, hallásra úgy hatnak, mint megannyi vadállat, mert csak a féktelen aljas szenvedély, a bosszuvágy és a gyűlölködés az, ami uralkodik rajtuk. Az idő úgy naplemente előtt lehetett, a hely pedig a nyugati barrikád; ugyanaz a hely, ahol tiz évvel később egy büszke zsarnok halhatatlan emléket emelt a nemzet dicsőségének meg a maga hiúságának.

A nap egész folyamán erősen dolgozott a guillotine; mindaz, amire Franciaország századokon át oly büszke volt, az ősi nagy nevek és a kék vér, az mind megfizette a maga sulyos adóját azért, mert Franciaország most szabadságra és testvériségre vágyott. A vérontás csak most maradt abban éppen s talán most is csak azért, mert valami érdekesebb látvány kínálkozott a nép számára, még mielőtt éjszakára bezárnák a barrikádot.

Ezért aztán a nép elrohant a Place de la Grèveről s a barrikádokra sietett, hogy valamikép el ne mulassza azt az érdekes és mulatságos látnivalót.

Mindennapi látvány volt különben, mert hisz az az «aristo» fajta mind olyan bolond. Persze, árulók,

zsarnokok voltak a néppel szemben valamennyien, férfi, asszony, gyerek egyaránt. Ezeknek az ősei tiporták le a népet a maguk vörössarku, csatos cipőivel; — most aztán, hogy a nép lett Franciaország urává, hát a nép zúzta össze amazokat; — nem ugyan a cipője sarkával, mert hiszen a nép javarészen mezitláb járt, hanem valami sokkal hathatósabb sulyal: a guillotine bárdjával.

És az a szörnyű szerszám napról napra, óráról órára követelte a maga áldozatait, aggodat, hajadonokat, apró gyermekeket, amig végre aztán a királynak és a bájos királynőnek a fejét kívánta.

De hát a nép nem bírta feledni most, hogy urrá lett, milyen sanyaru, verejtékes munkában görnyedtek az ő millióik évszázadokon keresztül, csak azért, hogy egy gyönyörhajhászó udvart hozzásegítsenek az esztelen pazarláshoz. Ma aztán azoknak az ivadékai, akik régen olyan fényesen ragyogtak abban az udvarban, kénytelenek voltak menekülni és bujni, hogy ha lehet, elkerüljék a megtorlást.

És csakugyan, volt is köztük nem egy, aki menekült és rejtőzni próbált: és éppen ez volt a legmulattatóbb a dologban. Délutánonként, olyan időtájban, amikor már készültek a kapukat bezárni, mindig akadt néhány olyan bolond arisztokrata, aki arra számított, hogy valami álruhában majd kiszökik onnan és elkerüli a Jóléti Bizottság körmeit. És micsoda ravaszságokat próbáltak meg! Férfiak nőruhában, nők meg férfiaknak öltözve, főuri gyermekek koldusrongyokban; így jelentek meg a *cidevant* grófok, örgrófnők, hercegek. Valamennyinek persze az járt az eszében, hogy majd kiszökik Franciaországból, aztán igyekszik elérni Angliát vagy valami más ilyen átkozott idegen országot, ahol aztán majd feltüzeli az embereket a dicsőséges forradalom ellen vagy sereget segít összetoborzani arra a célra, hogy kiszabadítsák azo-

kat a nyomorultakat, akik most a Templeben vannak fogva, pedig egyszer ugyancsak hirdették, hogy ők Franciaország uralkodói.

Az ám, csakhogy a barrikádoknál jóformán mindig az lett a vége, hogy elcsipték őket. Hohó, Bibot őrmesternek jó orra volt ám arra, hogy felismerje az aristo-t, akármilyen maskarában volt is. A mulatság persze, olyankor kezdődött. Bibot olyanformán mérgette őket a szemével, mint a macska az egeret; néha eljátszott velük egy fertályóráig is, még át is eresztette őket a kapun; úgy tett, mintha nem venné észre a cselt; aztán mikor a menekülő már föllélegzett s jóformán bizonyosra vette, hogy Angliába is eljut, akkor aztán Bibot szépen utánaszalajtott egy-két katonát s visszahozatta őket, a menekültöt, lerántva róla az álruhát.

Óh, az nagyon mulatságos volt mindig, kivált mivel hogy igen gyakran nő volt a menekülő, valami büszke márkiné, aki aztán olyan nevetségesnek látszott, amikor egyszer csak azon vette észre magát, hogy ott van Bibot karmai közt és mikor tisztán állt előtte, hogy holnap, a sommás kihallgatás következik, holnapután meg odaborulhat Guillotine asszony szertető karjai közé.

Nem csoda hát, ha ezen a szép szeptemberi délutánon a tömeg nagy izgalomban tolongott a Bibot őrizetére bizott kapu körül. Hiába, a vérre szomjazás a kielégítéssel csak egyre nő! A tömeg ma legalább száz nemes főt látott lehullani a guillotine bárdja alatt és főgondja csak az volt, vajjon nem lesz-e szűkében holnap hasonló gazdag színjátéknak.

Bibot ott ült a kapu közelében egy felfordított üres hordón, körülötte a nemzetőrök egy kisebb csoportja. Hejh, meleg egy nap volt ez a mai! Mert ezek az átkozott arisztokraták most már a kétségbeesés erejével mozgattak meg minden követ arránézve, hogy ki

menekülhessenek az országból. Csakhogy Bibotnak mindennap meg volt az az elégtétele, hogy lealcázzon néhány menekülő royalistát és visszaküldje őket kihallgatásra a Jóléti Bizottság elé, amelyben a kitűnő, nagy hazafi Fouquier-Tinville polgár elnökölt.

Robespierre és Danton maguk is elismeréssel voltak Bibot buzgalma iránt és ennek nagy büszkeségére szolgált az, hogy egymaga legalább is ötven főurat juttatott a guillotínra.

De mára különösen fontos parancsa volt minden őrmesternek ott a barrikádokon... Hogy, hogy nem, az utóbbi napokban megtörtént biz' az, hogy több főur kiszökött Franciaországból s Angliát is elérte. Vakmerőségük ingerelni kezdte a népet és GrosPierre őrmestert a guillotínra is küldték, amiért megengedte, hogy egy egész főuri család az orra előtt szökjék ki az északi kapun.

Azt beszélték, hogy ezeket a vakmerő és sikeres szökéseket egy csapat angol ember intézi, akik tisztán csak azzal a szándékkal, hogy beleüssék az orrukat olyasmibe, amihez pedig semmi közük, hallatlan vakmerőséggel segítik ki az országból azokat, akik pedig jog szerint Guillotine asszony áldozatai volnának.

Ezek a hírek aztán nőttek, mint a görgeteg; afelől nem lehetett kétség, hogy ez az akadémuskodó angol csapat csakugyan létezett s mi több, úgy látszott, olyan ember vezetése alatt álltak, akinek a vakmerő leleményessége egyenesen mesébe illő. Furcsa históriák keringtek arról is, hogy amikor ez az ember segít valami menekülőt a kapuhoz, akkor aztán egyszerre láthatatlanok lesznek s a menekülésüket egyenesen valami természetfölötti erőnek köszönhetik.

Látni senki sem látta ezeket a titokzatos angolokat; ami meg a vezetőjüket magát illeti, arról csak babonás borzongással lehetett szólni. Fouquier-Tinville polgár gyakran kapott a nap folyamán apró papir-

szeletekre írt híreket titokzatos forrásból; néha a Kabátja zsebében találta, máskor a tömegből nyújtotta át neki valaki, amikor éppen a Jóléti Bizottság ülésére ment. Az ilyen papirosokról mindig azt olvashatta, hogy azok a titokzatos angolok megint munkában vannak; a levél aláírása pedig sohasem volt más, mint egy vörössel rajzolt kis jelvény, ez a kis vörös csillagvirág, amelynek népies neve pimpernel. Néhány órára rá aztán, hogy ez a vakmerő tudósítás eljutott a Jóléti Bizottság elnökéhez, rendesen annak a hírét vette, hogy ennyi és ennyi royalista és arisztokrata ért el szerencsésen a francia határra, ahonnan eddig már utban is vannak Anglia felé.

A kapuknál már megkettőztették az őrséget; a vezénylő őrmestert halállal fenyegették, míg viszont bőséges jutalmat is ígértek annak, aki ezeket a vakmerő angolokat kézrekeríti. Annak meg már egyenesen ötezer frank volt ígérve, aki magát a titokzatos lényt fogja el, kit most már csak a Vörös Pimpernelnek neveztek.

Mindenki érezte, hogy valószínűleg Bibot lesz az a szerencsés ember s az őrmesternek magának sem volt ellenére, hogy ez a hit gyökeret verjen a népnél. Azért történt aztán, hogy a nép most még nagyobb tömegekben tódult a nyugati kapuhoz, mert nem lehetett tudni, vajjon Bibot nem olyan menekülőre akad-e legközelebb, akivel a Vörös Pimpernel is ott lesz.

Bibot őrmestert többen hallgatták, amint éppen nagy lenézéssel beszélt fegyvertársának, Grospierrének a felsüléséről.

— Grospierre számár volt, az az egész — hetvenkedett az őrmester. — Hát hisz mindig hallottunk arról az istenverte angolról, akit a Vörös Pimpernelnek neveznek. De, morbleu, az én kapumon át nem szökik, ha csak nem maga az ördög. Hát hogy elmondjam, megesett, hogy a Grospierre kapuján sok vásári sze-

kér ment át. Az egyik hordókkal volt megrakva; a bakon egy vén ember ült, meg egy suhanc. GrosPierre kapatos volt egy kicsit, de azért azt gondolta, hogy az ő eszén ugyan nem járnak túl és belenézegetett a hordókba; — no már legalább is sokba, látta, hogy üres mind, hát kieresztette a kapun.

A rongyokba öltözött tömegben a felháborodás moraja futott végig.

— Félóra múlva aztán, — folytatta az őrmester, — odamén az őrség kapitánya valami tíz-tizenöt legénynyel, oszt aszongya: «Nem ment erre egy hordós szekér?» «De ment biz az, — mondja rá GrosPierre — vagy félórával ezelőtt.» «És te kieresztetted, szerencsétlen? Ezért a guillotiner a mész, polgár. Abban a szekérben a ci-devant De Chalei herceg és az egész családja volt elrejtve. És még hozzá a kocsis nem volt más, mint az a pokolra való Vörös Pimpernel.»

— Utánuk emberek, — kiáltott a kapitány. És azal a csapatja élén eszeveszetten nyargalt ki a kapun, — folytatta Bibot a történetet némi szünet után.

— De már késő volt, ugye? — kiáltották közbe többen izgatottan.

— Úthették már bottal a nyomukat.

— Átkozott bolondjal!

— Meg is érdemelte, hogy lenyakazzák.

— De hogy nem tudta megnézni a hordókat!

Mindezek a közbeszólások rettenetesen mulattatták az őrmestert; úgy kacagott, hogy az oldalát fogta.

— Hogy is nel! Hisz nem a hordókban voltak a menekülők, a kocsis se volt a Pimpernel.

— Hát?

— Nem ám. Hanem az őrség kapitánya volt az átkozott angol áruhában és a katonái egytől-egyig mind menekülő arisztokraták voltak.

Erre már a tömegnek is elállott a szava. Az egész történetben csakugyan volt valami a természetfölötti-

ből és noha a forradalom eltörölte az Isten fogalmát, azért a csodában való hitet még nem tudta egészen kiölni az emberek szivéből. Már csak igaz, hogy az az angol maga lehet az ördög.

A nap már hanyatlóban volt és Bibot hozzákészült, hogy bezárja a kapukat.

— En avant a szekerekkel — kiáltotta.

Vagy tíz-tizenkét vászonernyős kocsi várakozott arra, hogy kibocsássák. Vásáros szekerek voltak; mindennap kimentek a városból, hogy másnap reggel élelmiszerekkel jöjjenek vissza a faluról a piacra. Bibot jóformán egyenkint ismerte valamennyit. Néhányat meg is szólított azok közül, akik a bakon ültek; asszonyok voltak többnyire; s miközben beszélt hozzájuk, nagy buzgalommal vizsgálta a szekereket, hogy mi rejlik az ernyők alatt.

— Végre is az ördög nem alszik, — mondogatta — és én nem szeretném, hogy a Gropierre sorsára jussak.

Ezek az asszonyok a nap folyamán ott ültek hosszú sorban a Grève-piacon a guillotine emelvénye körül s mialatt kötöttek és fecsegték, mohón várták a szekereket, amint ezek hozták a rémuralom részéről megkövetelt áldozatokat. Nagy mulatság volt azt látni, amint a fényes urak és urnők odaérkeztek a szekereken és ezért aztán ugyancsak volt is keletje az ülőhelyeknek. Bibot maga is ott volt szolgálatra kirendelve a nap folyamán a Grève-piacon s jóformán egyenként megismerte ezeket a «tricotteuse»-öknek nevezett vén boszorkányokat, akik ott ültek óraszámra, számlálva a fejeket, amint lehulltak, mialatt a vér egészen összefecskendezte őket; az átkozott arisztokraták vére.

— Hé, anyó! — kiáltott rá Bibot az egyikre; — hát kendnek mi van a kezében?

Már ott a Grève-piacon is szemébe ötlött neki a

vén asszony, aki ott ült a szekere mellett a kötésével, mag a letámasztott ostorával. Mert egy egész hosszú sor hajfürt volt az ostornyélre akasztva; mindenféle színű haj; az aranytól az ezüstig; volt szőke is, barna is; a vén asszony pedig végigsimogatta nagy csontos kezével valamennyit, mialatt nevetve fordult Bibot-hoz.

— Barátságot kötöttem Guillotine asszony szeretőjével; az vágta le ezt a lehullott fejekről. Holnapra is sokat ígért, csak az a baj, nem tudom, ott lehetek-e holnap a szokott helyemen.

— Aztán miért, anyó? — kérdezte Bibot, aki marcona katona létére is szinte eliszonyodva nézte azt, amit a vén boszorkány diadalmi jelvény gyanánt lengtetett az ostora nyelén.

— Hát az unokám itt, ni, — felelt hüvelykujjával a kocsi belseje felé bökve, — megkapta a himlőt. Aztán van, aki aszondja, hogy nem is fekete himlő lesz a, hanem a fekete halál. Ha úgy fordul, csakugyan, akkor holnap be nem eresztenek Párisba.

A himlő említésére Bibot hirtelen hátrább lépett, amikor meg az asszony aztán a pestist emlegette, esze nélkül szaladt a kocsi mellől.

— A pokolba veled! — dörmögte, mialatt a többiek is mind villámgyorsan ináltak el a kocsi mellől.

— A pokolba magaddal, a gyávaságodért, — felelt az asszony. — Hát micsoda férfi az, aki így fél a betegségtől.

De az iszonyu kór nevére mindnyájan rémülten álltak; a pestis volt talán az egyedüli hatalom, amely még irtózatot és undorodást tudott kelteni ebben az elvadult, elállatiasodott tömegben.

— Pusztulj innen a pestises fajtáddal együtt, — kiáltott Bibot rekedten.

A vén boszorkány pedig valami durva tréfával

vágva vissza, odasuhintott a sovány gebe nyaka közé és kihajtott a kapun.

A tömegnek el volt rontva a délutánja. Kedvük szegetten lödörögtek jobbra-balra, egymást is kerülve, mintha már azon gyanakodnának, nem kapta-e el valamelyikük az irtózatos nyavalyát, ami kinos és elhagyatott halálos ágyat jelentett. Nemsokára ezután, csak úgy, mint a Gropierre esetében, egy lovaskapitány vágatott oda, csakhogy ezt a kapitányt Bibot jól ismerte és így nem kellett attól félnie, hogy az agyafurt angol áll előtte álruhában.

— Egy szekér!... — kiáltott a kapitány lihegve,

— Miféle szekér?

— Egy földött, ernyős szekér... A bakon egy vérbanya...

— Volt itt olyan nem egy.

— Azt mondta, hogy az unokája pestisben van.

— Csak nem bocsátottad ki őket?

— Morbleau, — felelt Bibot, akinek a szederjes vörös arca olyan fehér lett, mint a fal.

— Abban a szekérben menekült ki a ci-devant Tournay grófné a két gyermekével.

— De az, aki hajtott? — kérdezte Bibot szinte babonás borzongással.

— Sacré tonnerre, — felelt a kapitány, — attól félnék, hogy az nem volt más, mint az az átkozott angol, — a Vörös Pimpernel.

MÁSODIK FEJEZET.

A menekülés.

Angolországban ezidőtájt csakugyan nagy volt már a felháborodás a franciák eljárása ellen. Csempészek, meg jóraivaló kereskedők olyan híreket hoztak a csa-

őrnán tulról, hogy azok hallatára minden becsületes angolnak felháborodott a lelke s valamennyien azt kívánták, bár csak a kezükbe kerül ének azok a gyilkosok, akik hónapok óta mézárolták Franciaország színe-javát, s akik királyukat is börtönbe vetették, kitéve a királynét és gyermekeit mindenféle meg-alázásnak, míg végre most már a vérét kívánta a feleséges Bourbon-családnak.

Lamballe hercegnőnek, Maria Antoinette bájos, fiatal barátnőjének kivégzése borzalommal töltött el mindenkit, s annak hallatára, hogy naponként csoportostól végeznek ki olyanokat, akiknek egyetlen bűne az volt, hogy a királyhoz szítottak, vagy nagy családból valók voltak, az egész civilizált Európa úgy érezte, hogy bosszút kell állnia.

És mégis, mindemellett senki sem mert beleavatkozni a dologba. Burke már egész ékesszólását kimerítette abban, hogy az angol kormányt tiltakozásra hívja fel s rávegye, hogy ez szembeszálljon a francia forradalmi kormánnyal; Pitt ellenben a maga jellemző óvatosságával úgy érezte, hogy hazája még nincs abban a helyzetben, hogy újabb költséges és kimerítő háboruba bonyolódjék. Végre is Ausztriától lehetett volna várni a kezdeményezést, Ausztriától, amelynek legszebb fejedelmi leánya trónfosztott királynévá vált Franciaországban, börtönbe vetve, bán-talmazva. Fox úgy érvelt, hogy végre is egész Angliát csak nem lehet fegyverbe szólítani azért, mivel a francia nép egyik csoportja a fejébe vette, hogy gyilkolni fogja a másikat.

Minden angol városban s az angol nép minden rétegében sűrűn vitatkoztak a francia dolgokról; nem csoda hát, ha Dover egyik kocsmájában, a «Halásztanya» ivójában is nagy élénkséggel folyt róluk a beszéd.

Jellyband gazda, aki ércgombos piros mellényé-

ben, térdharisnyában, csatos cipőben igazi jellemző alakja volt az e korbeli kocsmárosnak, ott pipázott a vendégei közt s ugyancsak folytatták a politizálást, miközben az örökké jókedvű, villogó fehérfogú Sally, a takaros, kéréső-mozgású csaposleány ötével-haával hozta egy-egy kézben a söröskecskészeket.

Jellyband gazda meg az ő John Bull fajtájú vendégei ugyan feneketlen lenézéssel voltak minden kótyonfitty idegen iránt, de azért viszont királypártiak voltak valamennyien és a forradalom nagy ellenségei, miért is nagyon kárhoztatták Pitt politikáját a kése-delmezésért.

Amikor a szép Sally megint megjelent az ivó küszöbén, nagyon izgatottnak látszott. A zajos kompánia nem hallhatta a lódobogást künn az utcán, de Sally észrevette, hogy egy lovas, aki csurom viz lett a szakadó záporban, most állította meg lovát a kocsmasajtaja előtt. Míg a lovászgyerekek elősietett, hogy a hátast vegye gondjai alá, a takaros Sally oda-sietett a kapuhoz, hogy üdvözlje a nagyon szívesen látott vendéget.

— Jaj, apámuram, — kiáltott a leány, — ha a szemem nem káprázik, hát akkor lord Antony van odakint, — szolt a leány, amint az ivó küszöbére lépett.

Alighogy kimondta, már meg is nyílt az ajtó s a következő pillanatban egy át meg átázott, őzbarna kabát ujjába takart kar fonódott Sally dereka köré, mialatt egy vidám, érces hang, amely szinte visszhangot vert az ivószoba fényezett gerendái alatt, így felelt a leány felkiáltására:

— No, a te bogárszemed nemcsak szép, de jó is, Sally hugom.

Jellyband gazda ennek a hangnak hallatára kettőt lépett egy helyett, úgy sietett, hogy szolgálatára legyen a fogadója legparádésabb vendégének.

— Tyűh, t̄eringett̄t, Sally, akarmi legyen, ha meg nem sz̄epűlt̄el már megint, — sz̄olt lord Antony megcsókolva a leány pirosposzsgás arcát; — fogadok akarmibe, hogy Jellyband gazdának se könnyű a sora, ha a pákosztos fickók karját távol akarja tartani a te daráزدerekadtól. Nem igaz, Waite ur? — fordult ekkor egy derék, kékszemű, göndör sz̄okehaju fiatal-emberhez, aki az est folyamán is a legjobban rajta volt, hogy szer̄et ejthesse a Sallyval való beszélget̄ésnek és akinek az asztala mellett a leány is legsz̄ive-
sebben maradt állva egypár sz̄óra.

Waitenak a lelkében szembe került a lord iránt való tisztelet, meg az az ellenséges érzés, amivel az ilyen tréfákat hallgatta és ezért csak valami kétes morgást hallatott felelet gyanánt.

Lord Denhurst Antony, az exeter-i herceg egyik fia, t̄ökéletes tipusa volt az akkori angol fiatal nagy-urnak. Szálastermetű, szépnövésű, szélesvállu, vidám arcu, akinek a nevetése csengve hangzott, amerre csak az utja vitte.

Jó vadász volt, jó lovas és jó cimbora; udvarias, jónevelésű, nagyvilági ember; észből nem jutott neki olyan tulságos mérték, hogy a jó kedélye veszélyben forgott volna és kedvelt alakja volt a londoni előkelő szalonoknak csakugy, mint a falusi kocsmáknak. A «Halásztanyán» mindenki ismerte, mert lord Antony szeretett át-átruccanni Franciaországba, s ilyenkor mindig megszállt egy-egy éjjelre Jellyband gazdánál.

Barátságosan intett a legényeknek jobbra-balra, miközben elbocsátotta a leány derekát, s odament a kandallóhoz, hogy melegedjék. Csak egy pillanatra huzódott a komolyságnak, szinte az aggodalomnak árnya arra a jókedvű, fiatal arcra: amint ugyanis egy asztalnál két idegenkülsejű férfit pillantott meg, akik csendesen dominóztak.

De csak egy pillanatig tartott az egész, aztán oda-

fordult a legközelebb állóhoz, Hempseed gazdához, aki tisztelettel emelte három ujját az üstökéhez köszöntés gyanánt.

— Hát a gyümölcs hogy áll az idén?

— Rosszul, mylord, rosszul, — felelte amaz panaszosan, — de hát mit várjon a szegény ember az olyan kormány idejében, amelyik nem átálja pártjára szegődni azoknak az akasztanivalóknak odaát, akik királyukat meg a főuraikat egymásután gyilkolják le.

— Biz azokra rossz világ jár, aki nem tud a körmük közül kimenekülni; no de ma este legalább mégis jön ide egy-kettő olyan is, akinek sikerült az őrszemeket kijátszani.

Mialatt a fiatalember ezt mondta, úgy látszott, mintha csaknem kihívóan tekintene oda arra a két idegenre ott a sarokban.

— Hála legyen érte önnek mylord és a barátainak, mint mondják többen, — szólta a fogadós.

De ebben a percben lord Antony figyelmeztetőleg tette kezét a gazda vállára.

— Csitt, — szólalt meg határozottan és ösztönyszerűleg ismét odanézett a két idegen felé.

— Óh, azok mián ugyan ne nyugtalankodjék, mylord. Hiszen csak nem szóltam volna, ha nem tudom, hogy jó barátok közt vagyok. Az az ur ott csak olyan hűséges, igaz alattvalója György király öfelségének, mint akár, — tisztesség ne essék, szólván! — mylord maga. Az az ur csak nemrégiben telepedett meg Doverben és most itt szándékszik üzletet kezdeni.

— Üzletet? No akkor legfőllebb temetkezési vállalkozás lehet, fogadok, mert sanyarubb arcot sohase láttam nála.

— Mert özvegy, úgy tudom; — de szóval a fő az, hogy jó barát. Már az ilyen magamfajta fogadós csak ismeri az embereit.

— No akkor hát minden jól van, ha barátok kö-

zött vagyunk, — felelt a lord, aki ugy látszott, nem akarta a dolgot tovább vitatni a gazdával. — De mondja csak, más vendége nincs?

— Nincs, mylord és nem is várok senkit, azaz...

— Azaz?

— Senki olyant, aki ellen lordságodnak kifogása lehetne.

— Hát kit vár?

— Ugy áll a dolog, hogy sir Blakeney Percy és lady Blakeney nemsokára itt lesznek, de éjjelre azért nem maradnak itt.

— Lady Blakeney?

— Szolgálatára. Sir Percy kormányosa éppen az imént volt itt és azt mondta, hogy mylady testvérbátyja ma kel át a csatornán Franciaországba a Sel-lőn, ahogy a sir Percy vitorlás-bárkáját hívják. Sir Percy és mylady vele jönnek, hogy együtt lehessenek, amíg csak lehet. Remélem, nincs ellenére, mylord?

— Nem, nem barátom, semmi sincs ellenemre, csak az az egy volna, ha a mai vacsora nem lenne olyan jó, amilyent Sally leányasszony csak össze tud teremteni; ha nem lenne a legjobb, ami valaha főtt a Halásztanya konyháján.

— Csak rám kell bizoni, mylord, — felelt Sally, aki ezalatt fürgén terítette az asztalt s ez csakugyan nagyon hivatgatónak is tünt fel a lámpák fényében, amint a középen egy nagy bokréta tarka georgina ékeskedett, e körül meg csillogó nemesón kupák, meg kékrajzu porcellántányérok.

— Hányra terítsek, mylord?

— Ötre, szép hugom, hanem vacsorát annyit készíts, mintha tízre teritenél, mert a vendégek fáradtak lesznek, meg éhesek is; ami pedig engem illet, ugy érzem, mintha meg tudnék enni egy egész ökörcimert.

— Itt vannak! — mire mindenki izgatottan tekintgetett az ajtó felé, hogy lord Antony nagyuri ba-

rátait megláthassa. Egyedül a dominózó két idegen nem árulta el a legkisebb izgalmat sem. Csendesen folytatták a játékot s még csak oda sem néztek az ajtó felé.

— Csak egyenest előre, grófné, — hangzott kívülről egy kellemes zengésű hang.

— Csakugyan ők azok! — kiáltott fel lord Antony. — Azért hát szaporán, Sally hugom, itt legyen a leves egy-kettőrel!

Ezalatt az ajtó sarkáig kitárult már és a gazda sűrű hajlongások között üdvözölte a vendégeket, két urat és két hölgyet, akik egy percre megálltak az ivószoba küszöbén.

— Isten hozta a mi ősi földünkön, — szólalt meg lord Antony nagy melegséggel, mialatt mindkét kezét nyújtva sietett az érkezők elé.

— Ah, ön bizonyára lord Dewhurst Antony, — szólt az egyik hölgy teljesen idegen kiejtéssel.

— Szolgálatára, asszonyom, — felelt emez, szer-tartásosan kezét csókolva a hölgyeknek, majd odalépve a két férfihoz, akinek kezét barátságosan rázta meg.

Sally ezalatt buzgón segített a hölgyeknek, hogy a köpenyeiket levethessék, mire ezek borzongva álltak oda melegedni a tűz mellé.

Több vendég tiszteletteljesen huzódott félre a tűz mellől, hogy helyet adjon és valamennyien nagy figyelemmel nézték az idegeneket.

— Óh, uraim, mit mondjak önöknek, — szólalt meg az egyik hölgy, miközben finom, nagyurias alkotásu fehér kezét odatartotta a tűz fölé és véghetetlen hálával tekintett először lord Antonyra, majd az egyik fiatalemberre, aki velük jött s aki éppen azon volt, hogy nehéz galléros köpenyétől megszabaduljon.

— Csak annyit, grófné, hogy örömmel jött Ang-

liába, — felelt lord Antony, — és hogy a fáradságos utazás nem viselte meg tulságosan.

— Óh hogylene, hogylene örülnék, hogy Angliában lehetünk, — felelt a grófné, mialatt szeme megtelt könnyel, — azt pedig szinte el is feledtük, amit az uton szenvedtünk.

Hangja halk volt és dallamos s egész modorában sok volt abból a nyugodt méltóságból, amit csakis a nemesen kiállott szenvedések emléke adhatott meg annak az előkelően szép arcnak, amely fölött az akkori idők divatja szerint magasra volt feltornyozva a hófehér haj tömege.

— Remélem, hogy Sir Foulkes Andrew barátomat szórakoztató utitársnak találta, grófné?

— Sir Andrew maga volt a szives figyelem. Hogy fogjuk a gyermekeim és én mindezt a jóságot valaha is meghálálni, uraim?

A másik hölgy, egy karcsu, szinte légies leányalak, akinek bánatos és fáradt vonásain egyaránt volt valami a gyermekiesből és a megindítóból, nem felelt semmit, csak felnézett szép barna szemével s ez a pillantás Sir Andrew tekintetét kereste. Ez közelebb lépett hozzá. Szeme leplezetlen csodálattal pihent a bájos arcon s amint szemük találkozott, mintha a leány halvány arcán egy árnyalattal melegebb szín suhant volna át.

— Lám, ez hát Angolország, — szólalt meg a leány s szinte gyermekes kíváncsisággal tekintett körül, szemügyre véve a nagy, nyílt tűzhelyet, a tölgygerendákat és a derült, piros kerek angol arcokat.

— Egy talpalatnyi területe annak, kisasszony, de az egész szolgálataira áll önnek.

A fiatal leány ismét elpirult, de most mosolygás is jelent meg az arcán, ragyogó, derült mosolygás. Szólni nem szólt, valamint hogy néma maradt Sir Andrew

is, de azért az a két fiatal lélek értette egymást, ahogy csak a fiatalok szokták.

— Hanem hát asztalhoz, asztalhoz, — kiáltott közbe lord Antony. — Jellyband gazda, hol a maga szép leánya a levessel.

A gazda izgatottan szaladt ki, hogy lássa, készen van-e Sally, de a leány már hozta is a pompás illatu, gőzölgő levest egy óriási levesestálban.

Lord Antony engedelmet kért a grófnétól, hogy asztalhoz vezethesse.

Ezalatt a többiek izegtek-mozogtak, jártak-keltek a nagy szobában. A halász meg a gazda nép illendőbbnek találta, hogy átadja a helyét «az uraknak», maga pedig másvalahol szivja el a pipáját. Csakis a két idegen maradt ott a maga asztala mellett, nyugodtan iddögölve a borból s egész figyelmüket neki szentelve a dominójátéknak; — aztán meg Waite Harry maradt ott egy másik asztalnál, akinek már nagyon fogytán volt ekkor a türelme, mikor látta, hogy a szép Sally hogyan sürgölgődik a vendégek asztala körül.

Meg kell adni, hogy szép is volt a leány a maga tüde angol, falusi szépségében. Nem csoda, ha a fiatal francia alig tudta a szemét levenni róla. Tournay vicomte nem volt még több tizenkilenc évesnél és a házában lefolyt borzasztó tragédiák nem tettek rá valami nagyon mély benyomást. Diszesen, csaknem cícomásan volt öltözve s amint angol földön biztóságban érezte magát, rögtön hajlandó volt a francia forradalom minden borzalmáról megfeledkezni az angol élet örömei között.

— Szavamra, ha ez van Angolország, — kiáltott föl Sallyre kacsintva, — akkor tudok mondani, hogy nagyon megelégedve vagyok tőle.

Nem volna könnyű pontosan lekottázni azt a felkiáltást, amit erre Waite Harry hallatott az összeszorított fogán keresztül. Csakis az »urak« és különösen

a lord Anthony iránt tartozó tisztelet tartotta vissza attól, hogy hangosabban is kifejezést adjon annak, amit az idegen fiatalemberről gondolt.

— Nos és minthogy ez tényleg Angolország, te kis elvetemült bünös, — szólt közbe lord Antony kacagva, — kérlek, ne kezd el a magad külföldi könnyelműségeit ebben a páratlanul erkölcsös országban.

Lord Antony ezalatt már el is foglalta helyét az asztalfőn, jobbján a grófnőnek kínálva helyet. Jellyband fontoskodva izgett-mozgott körülöttük, Sally pedig várt, hogy a kimért levest széthordja.

Waite Harryt meg végre mégis csak sikerült a barátainak kivinni onnan, nagyon idején, mert minél szemmel láthatóbb lett a fiatal vicomte modorán az, hogy Sally tetszik neki, annál zivatárosabb felhők telepedtek a Waite Harry homlokára.

— Suzanne! — hangzott fel most a feszes tartású grófné rideg, parancsoló hangja.

Suzanne megint elpirult, mert anyja hangja hirtelen arra emlékeztette, hogy az imént szinte meg is feledkezett az idő mulásáról s talán tovább is engedte a kelleténél, hogy a délceg angol ifju szeme az ő édes arcán pihenjen s keze pedig öntudatlanul az ő kezén.

— Igen, mama, — felelte most a figyelmeztető szóra alázatosan s azzal elfoglalta helyét az asztalnál,

HARMADIK FEJEZET.

A Vörös Pimpernel ligája.

Igazán jókedvű, szinte boldog kis csoportnak látszottak, amint ott ültek az asztal körül; a két angol, igazi típusai a csinos, jószármazású és jónevelésű brit gentlemannek, meg a francia grófné és két gyermeke, akik most menekültek el a borzalmak színhelyéről.

Ott a távoli sarokban a két idegen, ugy látszik, befejezte a játékot, mert egyikük fölemeikedett s hátul fordulva a jókedvü társaságnak, nagyban igyekezett, hogy a százgalléru köpönyeget magára kerítse. Mialatt ebbe beleegyengette magát, egyetlen egyszer mégis vasszafordult, hogy egy pillantást vessen rájuk s amint látta, hogy elmerültek a beszédbe, odaszólt a társának halkán:

— Most!

Amire amaz olyan gyorsasággal, amit csak a hosszas gyakorlat adhat meg az embernek, egy pillanat alatt térdre csuszott az asztal mellett s azután lehozódott a tölgyfapad alá. Az idegen aztán erre hangos «Jó éjszakát» kívánással kilépett az ivóból.

— Végre egyedül! — kiáltott föl lord Antony, de a többiek is mind megkönnyebbülten sóhajtottak föl.

Ekkor a fiatal vicomte fölemeikedett helyéből s poharát ünnepélyesen György királyra emelte. A két angol is visszhangozta ezt s Sir Andrew azután azzal folytatta, hogy Lajos francia királyért ivott.

— Őrizze meg öfelségét az Isten s engedje, hogy mielőbb diadalmaskodjon ellenségein.

Erre mindenki csendesen elkomolyodva üritette ki a poharát; rövid szünet után azonban lord Antony, fölindulva folytatta:

— Most pedig igyunk Tournay de Basserive gróf urért. Adja Isten, hogy rövid idő mulva itt üdvözölhessük.

— Óh, uram, — sóhajtott föl a grófné, remegő kézzel emelve poharát ajkához, — azt már alig merem remélni.

— Pedig ez az üres szó, grófné, önöket itt látva biztonságban, miért ne remélhetnénk azt is?

— Bizom Istenben, uram, — felelt a grófné nehéz sóhajjal, — imádkozom — és remélek.

— Ugy, ugy, grófné, — szólt közbe Sir Andrew, —

bizzék Istenben, de bizzék egy keveset angol barátai-
ban is, akik megesküdtek, hogy a grófot is éppen
ugy átsegítik ide, mint ahogy átsegítették önöket is.

— Óh, uram, hogyan biznám önökben: Biztosítom,
hogy az ön hirneve egész Franciaországban elterjedt
már. Az, hogy sok honfitársam megszabadult a ret-
tetes forradalmi törvényszék kezél közül, valóságos
csodaszámba megy — és azt mind önnek és társai-
nak köszönhetjük.

— Grófné, mi csak a kéz szerepét játszottuk...

— De szegény férjem iszonyu veszedelemben van
ma is, — folytatta a grófné a visszafojtott sirástól
fátyolozott hangon. — Sohasem hagytam volna el...
de... ott voltak a gyermekeim! Azok meg nem akartak
nélkülem menekülni... azt sem tudtam, melyik kö-
telességemre hallgassak. Ön és társai biztattak, hogy
férjem is megmenekül a veszedelemből. De most...
most, hogy itt vagyok biztonságban, itt, a gyönyörű
Angliában, most egyszerre megint előttem van az
egész borzalma annak, hogy ő szegény, bujni, mene-
külni kénytelen, mint valami szegény vadállat, amit
üldöznek... Óh, bár ne hagytam volna el, bár ne
hagytam volna el.

A boldogtalan asszony itt már teljesen elvesztette
minden önuralmát; az izgalmak, a kimerültség erőt
vettek még az ő nagyurias, tartózkodó modorán is és
a grófné elfakadt sirva. Suzanne odaszaladt hozzá s
szeretettel csókolgatta, hogy véget vessen anyja zoko-
gásának.

Lord Antony és Sir Andrew nem szakították félbe
a grófnét, amikor beszélt; mélységesen vele éreztek
ugyan, de hát az mindig ugy volt mindenütt, kivált
pedig Angliában, hogy az emberek szegyenkezni szok-
tak a maguk megindulása és a maguk megnyilatkozó
részvéte miatt.

— Ami engem illet, uram, — szólalt meg Suzanne

és barna fűrtjeinek gazdag erdeje alól egyenest Sir Andrewra nézett föl, — én föltétlenül bizom önben és tudom, hogy jó édesatyámat is olyan jól átsegíti, ahogy minket átsegített.

A leányka annyi bizalommal, annyi hittel és reménnyel mondta ezt, hogy szavai egyszerre mintegy varázserővel szárították föl anyja szeméből a könnyeket, de mosolyt csaltak a többiek ajkára is.

— Nem, kisasszony, ön igazán megszegyenit; egész életem az ön szolgálatára áll ugyan, de azért az igazság az, hogy én csak eszköz voltam a mi nagy vezetőnk kezében, aki az önök menekülését is tervezte és végrehajtotta.

Sir Andrew annyi melegséggel és meggyőződéssel beszélt, hogy Suzanne szeme leplezetlen bámulattal tapadt arcára.

— Az önök vezetője, uram? — kérdezte a grófnő.
— Természetesen, hiszen kell valami vezetőnek lennie.
— És én erre nem is gondoltam. De mondja, ki az? Hadd menjek oda hozzá gyermekeimmel, hadd boruljak a lábaihoz, hogy hálát mondhassak a megmentésünkért.

— Fájdalom, grófné, az lehetetlen.

— Mert a Vörös Pimpernel a sötétben munkálkodik és kilétét csak ünnepélyes, szigorú eskü alatt árulják el közvetlen követőinek.

— A Vörös Pimpernel! — mosolygott Suzanne. — Milyen különös név. Mi az?

Mialatt ezt mondta, feszült kíváncsisággal nézett Sir Andrewra. Ennek azonban e kérdésre szinte átszellemült az arca. Szeretet, csodálat, rajongás sugárzott róla, amikor így felelt:

— A Vörös Pimpernel, kisasszony, voltaképp nem egyéb, mint egy kis utsalgyom, de egyszersmind ez a név szolgál arra is, hogy mögéje rejtőzhessék a legjobb, legbátrabb, legnemesebb ember, aki valaha élt

s aki ennek a névnek leple alatt végzi mindazt a nemes, önzetlen dolgot, amire vállalkozott.

A fiatal vicomte is közbeszólt most.

— Azt hallottam, hogy valahányszor egy-egy üldözött elmenekül Franciaországból, az ördögi Fouquier Tinville mindig kap egy-egy levelet, amely alá az a kis virág van odarajzolva. Igaz?

— Igaz, — hagyta helyben lord Antony.

— Akkor ma is kapni fog olyan levelet.

— Valószínűleg.

— Óh, de kíváncsi vagyok, mit mond majd hozzá, — szólt Suzanne vigan. — Azt mondják, hogy az a kis vörös virág ez egyetlen látvány, ami meg tudja rémiteni.

— Óh, uraim, — sóhajtott a grófné, — mindez ugy hangzik, mint valami álom. Az ember igazán nem képes rá, hogy megértse.

— Miért is igyekeznék azon, grófnő?

— Csak azt mondják meg, uraim, mi az oka annak, hogy az önök vezére s önök is mindannyian pénzüket, csaknem az életüket dobták oda azért, hogy bennünket, franciákat megmentsenek, akik végre is nem vagyunk önökre nézve semmik.

— Sport, grófné, sport, — felelt Antony kellemes, vidám hangja; — hiszen tudja, hogy sportkedvelő nemzet vagyunk s most éppen az a sportdivat, hogy az üldözött nyulat jóformán a vadászebek fogai közül mentsük meg.

— Óh em, uram, nem sport ez; magasabb valami ez annál; van önöknek nemesebb célja is ebben a dologban.

— Nagyon lekötelez, grófné, ha talál számunkra valami ilyen célt, hanem ami engem illet, én csak azt mogdhatom, hogy engem a tréfa, az izgalom vonz az egészben. Hajszálon függő menekülések; élet-halál!

Tallyho! Árkon-bokron át. Mondhatom, ennél izgatóbb sportban nem volt még részem soha.

De a grófnét nem elégítette ki ez a magyarázat. Miért vetnének kockára gazdag, előkelő emberek mindent az idegenekért? Hisz az életeükkel játszanak! Ha egyszer ott érik őket francia területen, angol nemzetiségük nem menti meg őket.

Halál volt kimondva mindazok fejére, akik arisztokratákat, vagy királpártiakat rejtegettek, bármilyen nemzetiségű lett légyen is az üldözöttek pártfogója. És a titokzatos angol szövetség mégis egyre másra mentette meg a halálraitélteket, jóformán a guillotine tövéből ragadva el őket.

A grófné összeborzongva gondolt az utolsó párisi napokra, amikor gyermekeivel együtt egy vászonerőszakos szekéren menekültek egy alom karórépa és káposzta közé rejtve, úgy, hogy lélegzeni is alig bírtak, s mialatt a szekér haladt velük, a barrikádok mentén egyre hangzott a csöcselék üvöltése:

— Á la lanterne les aristos!

Milyen csodásan is történt mindez!

Amikor férje meg ő tudatára jöttek annak, hogy nevük fel van jegyezve a «gyanusak» sorában, ami elfogatást és halált jelentett, a legközelebbi napok, talán órák folyamán! Aztán amikor ebben a kétségbeesésben egyszerre a menekülés reménye virradt rájuk, amikor megkapták váratlanul a Vörös Pimpernel jelzett levelet, amely azt közölte velük, hogy ha a leírt utasításokat hiven betartják, akkor megmenekülhetnek!

Majd mikor válnia kellett férjétől, hogy gyermekeivel tarthasson; az elmaradás, a menekülés, a vásári szekér, a visszataszító vén banya, aki hajtott, aki azt a vérfagyasztó diadalmi jelvényt lobogtatta az ostorán.

Tudta, hogy megmentői az életüket kockáztatták

az ut minden mozzanata alkalmával s most mégis azt állítják, hogy csak sportból, mulatságból vállalkoztak minderre. Lehetséges volna ez?

Amint Susanne Sir Andrew szemébe nézett, a leányka tekintete világosan kifejezte, mennyivel nagyobb célok szolgálatában képzei az ifju főurat ennél.

— És hányan lehetnek az önök szövetségében, monsieur? — kérdezte a leányka félénken.

— Össze-vissza huszan, kisasszony, egy parancsol, a többi tizenkienc engedelmeskedik. Mind angolok vagyunk, s mindnyájunkat ígéret köt le, hogy vezérünknek engedelmeskedünk, s azon leszünk, hogy az ártatlanokat megmentjük.

— Őrizze önöket a jó Isten, — sóhajtott a grófnő.

— Eddig még megtette, asszonyom.

— Csodálatos! Csodálatos! — szólott a grófnő, — hogy angolok fogják pártunkat, mig a franciák a legiszonyubbtól sem riadnak vissza — a szabadság és testvériség nevében.

— És a nők még elkeseredettebb ellenségeinknek bizonyultak, mint a férfiak, — szólott a vicomte sóhajtván.

— Igaz, — szólott a grófnő, mialatt a keserűség és megvetés kemény vonást rajzolt az arcára. — Ott volt például St. Just Marguerite. St. Cyr őgrófot és egész családját is ő jelentette föl a forradalmi törvényszék előtt.

— St. Just Marguerite? — kiáltott közbe lord Antony, gyors és jelentős pillantást vetve sir Andrewra. — De hisz...

— Igen, ő. Bizonyára ismerik. A Comédie Française első színésznője volt és nem régen egy angol ur vette nőül. Ismerik, ugy-e?

— Hogy ismerjük-e? — kiáltotta lord Antony. — Hogy ismerjük-e lady Blakeneyt, a legelső divathöl-

gyet Londonban; Angliá leggazdagabb emberének a feleségét? Hogyan!

— Nekem iskolatársam volt a párisi zárdában, — szólott Suzanne, — és Angliába is együtt jöttünk át, hogy az önök nyelvét megtanuljuk. Én nagyon szerettem és el nem bírom hinni, hogy valami olyan gonoszra szánta volna el magát.

— S csakugyan, hihetetlennek is látszik, — szólott Sir Andrew. — Valami tévedés lehet benne.

— Szó sincs róla, uram, — felelt a grófné hidegen, — St. Just Marguerite testvérbátyja hirhedt republikánus. Beszéli, hogy valami bosszu vagy harag állott volna fönn közte és unokafivérem, St. Cyr örgróf között. A St. Just-ok egészen plebejusi eredetűek és a forradalmi kormány sok kémet tart... Ön még nem hallotta volna ezt a történetet?

— Igazság szerint hallottam biz én valamit harangozni, asszonyom, de Angliában senki sem adott volna hitelt ennek. Blakeney Percy báró rendkívül gazdag ember, bizalmas barátja a walesi hercegnek... Lady Blakeney pedig vezető szerepet játszik a divatban csak úgy, mint a társaságban.

— Az lehet, uram. De mi, természetesen, nagyon visszavonult életet fogunk élni Angliában s azért szívből remélem, hogy míg itt tartózkodom, St. Just Marguerite-tal nem fogok találkozni soha.

A kis társaságnak egyszerre mintha lelohadt volna a kedve. Susanne elszomorodva nézett maga elé: sir Andrew nyugtalanul játszott a villájával, a grófnő pedig, mintha páncél gyanánt öltötte volna fel hirtelen a maga főuri előítéleteit, olyan feszes merevséggel ült egyenes hátú karosszékében.

Lord Antony volt talán a legjobban sarokba szorítva és zavartan tekintgetett Jellyband gazda felé, aki már éppen alig tudta, hova legyen.

— Hány órára várja őket? — kérdezte lord Antony a fogadóstól sugva.

— Minden pillanatban itt lehetnek, mylord, — sugta vissza amaz.

Alig, hogy kimondta, patkók csattogását lehetett hallani és a közeledő zaj végre ott állt meg a fogadó előtt. Néhány perc múlva a lovászgyerek jelent meg a küszöbön izgatottan, kipirulva és így kiáltott: Blakeny Percy báró meg a báróné éppen most szálltak le a hintóból.

S ezalatt ott künn egyre jobban hangzott a szerzők csörgése, fullajtárok kiabálása, mert a négy pompás pej, amely a fejedelmi diszű hintó elé volt fogva, csakugyan ott állt meg a Halásztanya előtt.

NEGYEDIK FEJEZET.

Marguerite.

A tölgygerendás, kedélyes szoba csakhamar valószínű zűrzavar színhelye lett. Lord Antony valami akkoriban divatosá vált indulatszóval ugrott fel a helyéről, s nyakra-főre osztogatta az utasításokat Jellyband gazdának:

— Az Istenért, barátom, tartsa kint szóval egy kicsit lady Blakeneyt, hogy be ne jöhessen, mielőtt a hölgyek visszavonulnának. Ez igazán szerencsétlenül volt elrendezvel

— Gyertyákat, Sally, gyertyákat, — kiáltott Jellyband, zavartan ugrándozva ide s tova, amivel sikeresen növelte a zavart.

A grófné ezalatt mereven emelkedett föl ültéből és izgalmát a magához méltóbb sang froid alá rejtve, halkán ismételte:

— Nem akarom látni! Nem akarom látni.

Odakinél a szolgaszemélyeif meg a koldusok hangja egész kórusban hangzott a nagy vendégek érkezésére;

— Alázatos szolgálja méltóságodnak. Erre parancsoljanak! Alamizsnát a szegény vaknak, kegyelmes, méltóságos uram és asszonyom.

Ekkor aztán egyszerre egy sajtóságosan édes csendesü hang hallatszott:

— Ne bántsák azt a szegény embert! Adjanak neki vacsorát az én költségemre.

Mintha lett volna a dallamos, halk hangban az idegenszerű kiejtésnek egy halvány árnyalata is, amikor a mássalhangzókat hallatta.

Odabenn mindenki akaratlanul is elnémult és megállapodott, hogy azt a hangot hallgassa.

A grófné azonban nemsokára ismét készülődni kezdett a gyors visszaindulásra és Susanne vonakodva követte, mert sajnálta, hogy tanulóársát nem láthatja.

Jellyband ekkor végre mégis kinyitotta az ajtót, mire az előbbi dallamos hang már a küszöbről hangzott fel vidám kacagással és tettetett megbotránkozással:

— Brrr! Csurom víz vagyok. Dieul Ki látott valaha ilyen rettenetes klimát?

— Suzannel! Azonnal velem jössz! Ugy kívánom,

— Óh, mama!

Jellyband ezalatt üdvözölte is, tartotta volna is a vendéget, aki azonban így felelt a gyámoltalan kísérletekre:

— Pardieu! Hát mit áll az utamba, jó ember. Miért ugrál féllábon, mint a fájóslábu pulyka? Eresszen hát a tüzhöz, hisz majd megfagyok.

S a következő pillanatban lady Blakeney már be is lépett az ajtón, könnyed mozdulattal tolva félre utjából a fogadóst.

St. Just Margueriteről sok arckép és miniatür fest-

mény maradt fenn, de falán egyetlen egy sem tünteti fel az ő sajátos szépségét a maga egészében. Feltűnően magas, királyi növésű alakjával olyan jelenség volt, hogy nem csoda, ha még a grófné is megállt egy pillanatra akaratlanul, hogy ránézzen a jövevényre.

Marguerite alig lehetett huszonötéves és szépsége most volt a legvakítóbb. A kor divatját feltüntető nagy kalap a maga hullámozó, lengő tollaival lágy árnyat vetett a klasszikus vonalú homlokra, amelyet a vörösbe játszó barna hajnak egész tömege vett körül. A bájos, csaknem gyermekes vonalú száj, a finommetszésű orr, kerek áll és gyönyörű tartású nyak, mind hozzájárultak az összhanghoz.

És a divatos ruházat a lehető legszebb környezetet adta meg Marguerite szépségének. A kék bársonyruha gyönyörűen érvényre juttatta fejedelmi alakját, amint ott állt kis kezében a szalaggal diszitett hosszú botot tartva, amely nélkül annak a kornak divatos asszonya nem jelent volna meg sehol.

A szobába érve, hirtelen körülnézett; Sir Andrewnak barátságosan intett a fejével, lord Antonynak pedig a kezét nyújtotta.

— Halló, lord Tony, — kiáltotta vidáman, — hát ön ugyan mit keres itt Doverben?

Aztán, feleletre nem várva, odafordult a hölgyekhez s Suzanne láttára arca még ragyogóbbra vált, mialatt két kezét nyújtva sietett a fiatal leány felé.

— Nini, de hisz ez itt az én kis Suzanneom! Par-dieu, kis polgártársnő, hát mi hogy kerülünk Angliába? És a grófné is!

Minden zavar nélkül sietett eléjük, mialatt sir Andrew és lord Antony ámulva nézték a jelenetet. Angolok voltak ugyan, de azért nagyon jól tudták, micsoda hajthatatlan, merev göggel nézi Franciaország nemessége mindazokat, akik az ő méltóságukat támadni merészelték és hogy micsoda megvetés honol

szivükben azok iránt, akik valamivel is hozzájárultak az ő uralmuk megdöntéséhez.

A szép lady Blakeney testvérbátyja, St. Just Armand republikánus érzelmeiről volt ismeretes. Valami régi ellenségeskedés állott fenn közte és a St. Cyrcsalád között, aminek igazi okát vagy történetét jóformán senki sem tudta, de ennek a gyűlölködésnek végeredménye lett azután a St. Cyrek bukása s jóformán teljes kiirtása.

Franciaországban St. Just és pártja diadalmaskodtak s most ime, itt Angliában szemben álltak egymással ennek a két családnak sarjai! A republikánus család tagja, a szép Marguerite ott állt az ősi származásu arisztokratákkal szemben, feléjük nyujtva kezét, mintha ezzel a mozdulattal áthidalhatná a vérontásnak azokat a borzalmas eseményeit, amelyek az utolsó évtized folyamán mentek végbe.

— Suzanne, megtiltom, hogy azzal az asszonnyal szót válts! — szólt szigoruan a grófné, kezét leánya karjára téve.

Angolul szólt, hogy valamennyien megérthessék, a két angol főur csakugy, mint a fogadás és a leánya.

Ezeknek még a lélegzete is elakadt az idegen nőnek arra a sértő vakmerőségére, amivel olyan hölgyet mert illetni, aki most már angollá lett, minthogy az sir Percy hitvese volt s aki még hozzá barátságban állott a walesi herceg családjával is.

A két főur egy érezte, mintha a szivük verése is elállana ennek a sértésnek a hallatára. Egyikük kéréselölleg, a másik figyelmeztetőleg szólalt meg s mindketten akaratlanul is az ajtó felé néztek, ahonnan egy lassu, kissé vontatott, de kellemes hang hallatszott be.

Valamennyiök közül csak a grófné és Marguerite őrizték meg önuralmukat. Az előbbi ugy állott ott, mint a hajthatatlan főnemesi gögnek igazi megtetsülése; Marguerite pedig csak nézett maga elé tovább

is nyugodtan, noha szép arca egy pillanat alatt olyan hófehérré vált, mint az a csipkekendő, amely a nyaka körül hullámozott; sőt aki nagyon megfigyelte, észrevehette még azt is, hogy keze is megremegett, amely a szalagos botot tartotta.

De ez csak egy pillanatig tartott; azután finomrajzu szemöldökét felvonva egy kissé, elmosolyodott könnyed gunnyal, miközben vállatvonva szólt a grófnéhoz:

— Ugyan-ugyan, polgártársnő, nem mondaná meg, mi érte, hogy így beszél?

— Most Angolországban vagyunk, asszonyom, — felelt a grófné hidegen, — és így jogomban áll, hogy megtiltsam a leányomnak, hogy önnel beszéljen! Menjünk, Suzanne!

Ezzel intett Suzannenak és anélkül, hogy csak egy tekintetre is méltatta volna lady Blakeneyt, megindult az ajtó felé; — a két ur előtt azonban meghajolt a régi idők szertartásos bókjával s azután méltósággal hagyta el a szobát.

A nagy szobában néma, nyomasztó csend támadt egy pillanatra, csak a grófné uszályának suhogása hallatszott be a lépcsőről. Marguerita szobormerevséggel nézett utána; de amint a kis Suzanne alázatos engedelmességgel haladt anyja mögött, az ő láttára a Marguerite arcán is megenyhült a kemény kifejezés s megilletődött, csaknem gyermekesen lágy kifejezés lopózott arra a szép arcra.

A kis Suzanne észrevette ezt a tekintetet. A gyermek szende, szerető lénye akaratlanul is vonzódott a gyönyörű asszony felé, aki alig volt idősebb nála; a leányos, nyájas baráti érzés előtt még a gyermeki engedelmességnek is meg kellett hátrálnia és Suzanne a küszöbről egyszerre csak vissza fordult, odaszaladt Margueritehez, átölelte a nyakát, s nagy szeretettel csókolta meg azt a szép arcot.

Azután kisiefett anyja után, Sally pedig követte. Suzanne kedves közvetlensége egyszerre megnyhitte a helyzet kinos feszültségét. Sir Andrew szeme mindaddig követte a bájos kis alakot, amig csak láthatta, azután visszafordult s jókedvű nevetéssel nézett lady Blakeneyre.

Marguerite pajzánul dobott csókot a hölgyek után, amikor ezek eltűntek az ajtón, azután ő is elnevette magát.

— Hát így vagyunk? — kezdte. — Nos, Sir Andrew, hát látott-e valaha ennél kellemetlenebb teremtest? Remélem, ha megöregszem, nem válok azzá, ami ez!

S ezzel fölkapva az uszályát, fenséges merevséggel lépdelt a kandalló felé, s a grófnét a csalódásig hiven utánozva szólalt meg:

— Suzannel megtiltom, hogy azzal az asszonnyal beszélj!

S akkor azután újra elnevette magát. Lehet, hogy ez a nevetés egy kicsit erőltetetten hangzott, de sem Sir Andrew, sem Lord Antony nem voltak valami nagyon éles megfigyelők.

Az utánzás maga oly tökéletes volt, hogy a két fiatalember akaratlanul is bravót kiáltott a láttára.

— Óh, Lady Blakeney, — szólt Lord Antony, — mennyire nélkülözhetik önt a Comédie Française-nál, s mennyire haragudhatnak a párisiak Sir Percyre, amiért elrabolta önt tőlük.

— Hohó, Lord Antony, — felelt Marguerite, — Sir Percyre nem lehet ám haragudni semmiért; mert az ő elmés visszavágásai lefegyvereznének mindenkit, még a grófné öméltóságát is.

A fiatal vicomte, aki nem követte a hölgyeket eddig, most hirtelen előbbre lépett, hogy megvédelmezze anyját, ha Marguerite esetleg továbbra is célpontjává tenné a gunyolódásnak.

De mielőtt megszólalhatott volna, kívülről kellemes, bár határozottan üres nevetés hangzott be a szobába, s néhány pillanat múlva egy rendkívül magas és igen gazdagon öltözött férfi alakja jelent meg a küszöbön.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Egy „Exquisite“ 1792-ből.

Blakeney Percy báró, mint a történeti följegyzésekből megállapíthatjuk, 1792-ben, úgy harminc körül lehetett. Még az angolok közt is magas ember-számba ment; szélesvállu, izmos alak, akinek az arcát feltűnően szépnek lehetett volna mondani, csak az az álmos, lélektelen kifejezés ne ült volna a mélyfekvésű kék szemben; és csak az ajk körül ne lett volna ott örökké az az üres, léha mosolygás, amely szinte elrontotta az erős, szépmetzésű vonásokat.

Vagy egy éve lehetett ezidőben annak, hogy sir Percy, Anglia egyik leggazdagabb embere, valóságos divatkirály és a walesi herceg személyes barátja azzal lepte meg a világot, már minthogy London és Bath előkelő, divatos köreit, hogy külföldi utazásából gyönyörű, szikrázó elmésségű asszonyt hozott haza. Sir Percy, a legélettelenebb, legálmosabb, legbritebb brit, aki csak valaha ásitásra birt egy szép asszonyt, most mégis olyan valakit nyert meg feleség gyanánt, akit, az akkori krónikák tanúsága szerint, ugyancsak sokan kívántak megnyerni.

St. Just Marguerite éppen akkortájt jelent meg a nagyközönség előtt legelőször, amikor Páris falai közt a legnagyobb társadalmi forrongás folyt, amit a világ csak valaha ismert.

Marguerite ekkor alig volt tizennyolcéves. Egy-

aránt dusan megáldva szépséggel és művészi tehetséggel, egyedül, szintén fiatal, szerető testvérbátyjára bízva, csakhamar sikerült neki Rue Richelieubeli szép lakásában olyan kört gyűjteni maga köré, amely éppen olyan fényes volt, mint amilyen szigoruan kiválogatott.

Már minthogy kiválogatott egy bizonyos szempontból. Marguerite elvből és meggyőződésből köztársasági érzelmű volt a legnagyobb fokig. Erős hite volt az, hogy születésüknél fogva nincs az emberek között semmi különbség. Hogy vagyonna nézve van, azt egyszerűen véletlen balesetnek nézte, de az egyetlen igazi egyenlőtlenség, amit elismert, a szellembeli volt.

— A pénz, meg a címek örököhetők — szokta mondani, — de az ész nem.

Igy aztán Marguerite szalonja csupán az eredeti, érdekes tehetségeknél volt fönntartva és az abbavaló bejutást úgy tekintették a párisi szellemi világban, — amely még a borzalom e napjaiban is a sulypontja volt Páris életének, — mint az aranypróbáját egy-egy ember pályájának.

Aztán jött a váratlan fordulat. St. Just Marguerite egyszerre csak kapta magát és férjhezment Blakeney Percy báróhoz; férjhezment minden előzetes értesítés, minden soirée de contrat vagy diner de fiançailles nélkül, ami pedig már csak elmaradhatatlan kelléke egy-egy divatos francia esküvőnek.

Hogy azt az unalmas, ostobának ismert angol bárót hogyan bocsáthatták be Marguerite ragyogó elmességü társaságába, amely „Európa legeszesebb asszonya“ körül csoportosult, azt még csak találgatni is alig lehetett. Néhányan arról beszéltek, hogy az arany a legjobb kulcs mindenhova, de ez a gonoszabb nyelvek állítása volt csupán.

Elég az hozzá, hogy „Európa legokosabb asszonya“

csakugyan hozzáment ahhoz a „képtelenül ostoba” Blakeneyhez s még Marguerite legbizalmasabb ismerősei sem találták a dolognak más magyarázatát a különcködésnél. Azok, akik jól ismerték a szép színesnőt, egyszerűen elvetették azt a gondolatot, hogy ez azokért a világi előnyökért nem volna Blakeneyhez, amit ez biztosíthatott neki. Ezek tudták jól, hogy St. Just Marguerite voltaképp nem törődik a pénzzel, a cimmel pedig még kevésbé; azonkívül pedig voltak körülötte mások is elegen, ha nem is olyan gazdagok, mint Blakeney, de rangra nem csekélyebbek; akik szívesen megosztották volna címüket a művésznővel.

Sir Percyről mindenki azt vallotta, hogy egyáltalán nem való arra a helyre, amelyet elvállalt. Hiszen az igaz, hogy némely sajátsága, például a vak imádat, amivel Marguerite-ot körülvette, aztán nagy vagyona és az angol udvarnál való kedveltsége hivatottá tették arra, hogy a férje legyen ennek a ragyogó aszszonynak, de a londoni társaság egyhangulag azt vallotta, hogy tekintve a báró saját korlátolt elmetehetségét, mindenesetre jobb lett volna, ha a hatalmában álló nagyvilági előnyöket kevésbé elmés és ragyogó feleségnek ajánlja föl.

Blakeney a legutóbbi időben ugyan nagyon ismert alakjává lett az angol társaságnak, de megelőzőleg élete javarészét külföldön töltötte. Atyját, Blakeney Algernon bárót az a nagy csapás sujtotta, hogy kétévi boldog házasság után bálványozott fiatal felesége gyógyíthatatlan elmebajba esett, rövid idővel kis fiának, Percynek születése után. Abban az időben az elmebajt általában teljesen gyógyíthatatlannak tartották s az emberek szemében jóformán úgy állott az ilyen betegség, mint valami súlyos átok, amellyel az Isten a családot sujtotta.

Algernon báró külföldre vitte boldogtalan fiatal

hitvesét és Percy így külföldön nevelkedett egy több-lyodott anya és egy kétségbeesett atya között egészen addig az ideig, amig nagykorúságát elérte.

Szüleinek halála két hirtelen egymásra következő gyász eset volt s ekkor a fiatal Percy báró magára maradt, óriási vagyonnal, mert hiszen atyja oly teljesen visszavonult, szerény életet volt kénytelen élni, hogy az amugy is nagy Blakeney-vagyon Percy nagykorúságáig jóformán megtízszereződött.

Sir Percy sokfelé utazott, mielőtt fiatal feleségét hazahozta volna. A divatos körök természetesen készek voltak mindkettőjüket tárt karokkal fogadni. Sir Percy gazdag volt, felesége pedig művelt és eszes, így a walesi herceg nagy jóindulattal volt mindkettőjük iránt. Hat hónapra Londonba érkezésük után már vezetői voltak a divatnak és a társaságnak. Sir Percy kabátjai beszédtárgyai voltak az egész városnak, üres mondásait idézték, kézzől-kézre adták, kicsit bárgyu nevetését pedig lelkiismeretesen utánozta London aranyifjusága. Mindenki tudta, hogy korlátolt eszű ember, de ezen senki sem csodálkozott, mert hiszen a Blakeney-ak nemzedékeken át ilyenek voltak, anyja pedig mint elmebeteg halt meg.

Igy a társaság elfogadta, kényeztette, sokra tartotta, mert hiszen a lovai a legszebbek voltak az egész országban, ünnepélyei és borai pedig emlékében maradtak mindenkinek, akinek egyszer része volt bennük.

Ami pedig feleségét, Európa legokosabb asszonyát illette, nos; — hát az elkerülhetetlen dolognak be kellett következni és ez közeledett is gyors és biztos lépésekkel. Sir Percy senki sem sajnálta, mert hiszen maga kereste a sorsát. Vagy talán nem lett volna Angliában jó családból való szép leány elég olyan, aki hajlandó lett volna Sir Percynek segíteni a nagy Blakeney-vagyon elköltésében, s emellett elné-

zben mosolyogni férje ártalmatlan gyöngélméjüségén? Azután meg Sir Percy egyáltalában nem is tartott számot arra, hogy szánják; végtelenül büszke volt szép és eszes feleségére s egyáltalán nem bánta, hogy ez nem is igyekezett elrejtteni azt a jóindulatu kicsinylést, amit férje iránt érzett s hogy még mulatságát is lelte abban, ha elmésségét a férje rovására gyakorolhatta.

De hát Blakeney sokkal korlátoltabb elméjü volt, nemhogy észrevette volna, ha eszes felesége nevetségessé tette itt-ott; és ha talán Sir Percy házassága nem minden vonásban ütött is ki úgy, amint ő azt a maga reményeivel és valódi ebhűségével elgondolta, a társaság ezt legföltrebb találgathatta, de nem tudhatta bizonyosan.

Ha Sir Percy csak a kontrás szerepét játszotta gyönyörű richmondi házában, de bizonyos, hogy ezt teljes bonhomióval tette; azonkívül elhalmozta Marguerite-ot ékszerekkel s minden más drágasággal, amelyeket ez utánozhatatlan kellemmel fogadott tőle; — gyönyörű otthonát pedig ugyanazzal a nyájassággal bocsátotta vendégei rendelkezésére, mint hajdan párisi szalonját a maga otthoni körének. Külsejét illetőleg Sir Percy tagadhatatlanul igen szép férfi volt; mindig leszámítva természetesen azt az unott, lusta kifejezést a szemében.

Mindig kifogástalan eleganciával öltözött s még az akkori Incroyable-divatot is, amely akkorában szivárgott át Franciaországból, az angol uriembernek nevezületett jó izlésével viselte. Azon a sáros, esős szeptemberi napon a hosszú utazás ellenére is a szokott hibátlansággal simult a kabát szépen megtermett, vállas alakjára; keze pedig csaknem nőiesen hófehérnek látszott, amint a drága Mechlin-csipke fodrai közül előtűnt. A képtelenül röviddereku atlaszkabát, a széles hajtókájú mellény és a feszes, csíkos

térdrnagrág igazi tökéletességgel juttatták Érvényre férfias alakját s míg ez az alak nyugodtan állott, mindenki tetszéssel bámulhatta volna meg az angol férfiszépségnek ezt a kiváló típusát, míg aztán a nyegle mozdulatok, affektált fogások és a szakadatlan, üres nevetés egyszerre véget vetettek annak, hogy valaki őszintén csodálhassa Sir Percy-t.

Amint belépett az ivóba a maga hánya-veti járásával, lerázta hosszú kabátjáról a vizet, majd belecsiptetve lusta nézésű kék szemébe egy aranykeretű monoklit, körülnézett a társaságon, akik úgy érezték, mintha valami zavart elnémulás lepné meg őket.

— Halló, Tony! Ni, Ffoulkes, hát te hogy vagy, — szólította meg a két fiatalembert, mialatt kezét szorított velük. — Fiuk, láttatok már ennél alávalóbb időt? Micsoda átkozott klíma, — fejezte be egy ásitással.

Marguerite halk nevetéssel, amelyben volt zavar is, de egy kis guny is, odafordult férje felé s végignézte azt tetőtől-talpig, mialatt vidám két szemében is megvillant valami pajzánság.

— De nézze meg az ember, — szólalt meg Sir Percy, — milyen elszontyorodottan néztek valamennyien. Hát mi történt?

— Óh, semmi, Sir Percy, — felelt Marguerite kissé erőltetett vigsággal. — Éppen csak annyi, hogy valaki megsértette az ön feleségét.

A nevetés, amely a szavakat kísérte, arra lehetett szánva, hogy megnyugtassa Sir Percy-t s ez csakugyan elég lelki egyensulllyal válaszolta:

— Ugyan ne mondja, kedvesem. De már ki lehetett az a vakmerő ember, aki önnel kikezdett?

Lord Antony megpróbált ugyan közbelépni, de már késő volt, mert a fiatal vicomte hirtelen előre lépett ezalatt.

— Uram, — kezdte, szertartásos bókkal yezetve ba

■ Beszédet, amelyel a maga törté angolságával mon-
dott el, — anyám, Tournay de Basserive grófné meg-
bántalmazott az a hölgyet, aki, mint most látok, az
ön felesége van. Anyámért nem kérhetek bocsánatot,
mert amit ő teszi, az én szememben mind helyes van.
De készen vagyok, hogy megajánljak önnek a szoká-
sos elégtételt.

A fiatalember kiegyenesítette a maga könnyű,
karcsu természetét s aztán nagyon föllelkesült, nagyon
büszke és fölhevült arccal nézett arra a több mint hat
lábnyi fényes, pompás jelenségre, amely Blakeney
Percy báró alakjában állott előtte.

— Ugyan, Sir Andrew, — kacagott fel Marguerite,
— nézze csak azt a szép képet ott: az angol pulyka
meg a kis francia törpe tyúk.

A hasonlat tökéletes csakugyan.

— Minden szentekre, uram, — szólott le Sir Percy
a kis vicomtehoz, — hol a csodába tanult ön angolul?

— De, uram, — tiltakozott a kis vicomte annak
látására, milyen módon fogadja a természetes angol főúr
az ő kihívását.

— Hitemre, ez bámulatos, — vágott közbe Mar-
guerite. — Sir Percynek olyan kemény brit akcentusa
van a franciában, mint a kő.

— Uram, — folytatta a kis vicomte még rosszabb
angolsággal, — azt félem, hogy ön nem jól értette
engem. Felajánlok önnek az egyetlen jóra igazítást,
ami tud lenni két urak között.

— Aztán mi az Isten csodája az? — kérdezte Percy
egy kicsit bárgyuan.

— Az van a kard, uram, — felelt a vicomte. akit
már kezdett elhagyni a türelme.

— Ön sportember, lord Tony, — szólalt meg Mar-
guerite, — tizet egy ellen arra a kis viador kakasra!

Sir Percy azonban csak nézett álmosan a fiatal
grófra, még ásított is egyet, aztán azt kérdezte:

— De az ördögbe, uram, hát aztán miről jó nekem az ön kardja?

Gondolni talán kötetekre menőt gondolhatott a kis vicomte válaszul, de mondani csak ennyit mondott a félvállról odavetett kérdésre:

— Párbajra, uram!

Blakeney nézett még egyszer a hetvenkedő kis franciára, de rendithetetlen jó humorát egy pillanatra sem veszítette el. Nevetett a maga üres, de kellemes hangzású nevetésével, aztán keskeny fehér kezét belemélyesztve a felsőkabátja terjedelmes zsebeibe, vontatottan mondotta:

— Párbajra? Óh, azt értette! Lám, micsoda vérszomjas emberevő ez a fiatal ur, Át szeretne döfni egy tisztességes, törvénytiszlelő állampolgárt? Csak-hogy én sohasem párbajozom, uram, — tette hozzá, lusta mozdulattal ereszkedve egy karosszékre s hosszú lábát kinyujtva a tűz felé. — Átkozottul kényelmetlen dolog egy olyan párbaj; nem, igaz, Tony?

Hiszen igaz, halotta azt a vicomte valamikor, hogy Angliában a párbaj el volt tiltva s hogy a törvény igen szigorúan büntette az olyan urakat, akik mégis párbajoztak, de azért, hogy valaki tényleg visszautasítson egy formaszerinti kihívást, ez valósággal botrányos eljárászámba ment egy francia ember szemében, akinek a hazájában a lovagiassági törvény ezt az egy eljárást szentesítette volt századokon keresztül.

A vicomte éppen azon elmélkedett, hogy arculüsse-e azt a hosszulábu angolt, gyávának bélyegezve ez eljárást; vagy pedig mellőzze-e ezt a dolgot, mint olyan valamit, amit hölgyek előtt nem lenne lovagias dolog végrehajtani: — mikor Marguerite szerencsére közbeszólt:

— Kérem, lord Tony, vállalkozzék a békeszerző szerepére. Ezt a gyereket majd szétveti a harag és — tette hozzá alig észrevehető gunnyal — még kárt

fehetne Sir Percyben. — Halk, gunyoros nevetése a legkevésbé sem zökkenetette ki Sir Percy a maga derült nyugalmából. Sir Percy képes lenne kihivni egymásután a naptár összes szentjeit, anélkül, hogy azért a kedélynyugalmából kiesnék.

Blakeney maga is teljes szívvvel csatlakozott azokhoz, akik az ő rovására nevettek.

— Huncut fényes visszavágás volt, nem igaz, — kérdezte, nyájasan fordulva a vicomte felé... — De csak okos egy asszony is ez az én feleségem. Azt mindenesetre megtanulja ön majd, ha elég ideig lesz itt Angliában.

— Sir Percynek igaza van, vicomte, — szólott most közbe lord Antony, barátságosan téve kezét a fiatalember vállára. — Nem volna valami illendő dolog, ha ön azzal kezdené meg angliai tartózkodását, hogy rögtön párbajra hívjon valakit.

A vicomte gondolkozott néhány percig, aztán vállat vont, mintha azt mondta volna, hogy hát ugyan mit csináljon az ember ilyen országban, ahol a becsület-kódexre nézve ilyen kódös fogalmak uralkodnak.

— Nos, ha ön megelégedve van, én nem haragszom. Ön, milor' a mi pártfogónk. Ha rosszul tettem valamit, visszahuzom magamat.

— Helyes, — szólalt meg Blakeney. — Vonuljon vissza, oda nil — Aztán ugy magában dörmögve azt tette még hozzá: — Adta heves kis tacskozója!

Majd szünet után Sir Andrewhez fordulva így folytatta:

— Izé, te Ffuolkes! Azt mondom neked, hogy ha te meg a barátaid ilyen portékát szállítottok Franciaországból, akkor azt tanácsolom, hogy dobjátok a vízbe a csatorna közepén, mert máskülönben kénytelen leszek szót tenni Pittnél, hogy vessen vámot az ilyen behozatali cikkekre, titeket pedig csukasson kalodába, mint csempészeket.

— Ej, Sir Percy, — szólalt meg Marguerite kacéran, — ne feledje, hogy ön is importált árut egy-
izben Franciaországból.

Blakeney erre a szóra fölemelkedett s mélyen és szertartásosan hajolva meg felesége előtt, így felelt:

— Csakhogy énnekem, asszonyom, a vásár javát volt szerencsém kikeresni és az én izlésem nem téved.

— Nem annyira, mint a lovagiassága, — felelt Marguerite.

— Ugyan, kedvesem, hova gondol? Hát csak nem engedem, hogy tűpárnának használja a testemet minden kis békacombon élő francia, akinek véletlenül nem tetszik az ön orrának a formája.

Lady Blakeney bájos bókot vágott a férje előtt, azután így felelt:

— Ami azt illeti, Sir Percy, ne féljen, nem a férfiak azok, akiknek az orrom nem tetszik.

— Hogy ne féljek! Átkozott, aki fél. Kétkedik a bátorságomban, asszonyom? Nem ok nélkül látogatom én az ökölvívásokat; a Vörös Samuval is összemétköztem és ugyancsak nem ment el onnan éj bõrrel.

— Jaj, Sir Percy, de szerettem volna látni, — kiáltott fel Marguerite és úgy kacagott, hogy hangja visszhangot vert a tölgyfagerendák között. — Jaj, de remek látvány lehetett!... És most mégis megijed egy kis francia fiutól. Hahahaha!

— Hahahaha! — visszhangozta Sir Percy a felesége kacagását. — Asszonyom, ön megtisztel... Te, Ffoulkes, ide figyelj: megnevettetem a feleségemet; Európa legokosabb asszonyát. Teringettét, erre rendelünk egy medence puncsot... Hé, Jelly, szaporán!

Az összhang egyszeriben helyreállott; Jellyband gazda pedig igyekezett összeszedni magát a sokféle fölindulás után, amin keresztülment és sietett, hogy elget tegyen a parancsnak.

Marguerite azonban így szólott közbe?

— Nem, Sir Percy, arra már nem lesz idő. A kormányos minden pillanatban itt lehet; bátyámnak hájóra kell szállnia, különben a Sellő elmulasztja a tengerár óráit.

— Idő? Hogy nincs idő, kedvesem? Elég idő van arra, hogy bármelyik uriember is becsipjen és hájóra szálljon, mielőtt az ár ideje eljön.

— Azt hiszem, mylady, — szólalt meg Jellyband hódolattal, — hogy a fiatal ur Sir Percy kormányosával együtt jön ide.

— Igaza van, — szólott Sir Percy — és akkor azután Armand is velünk tarthat. Te, Tony, mit gondolsz, velünk tartana az a vakmerő kaszaboló is? — fordult most barátjához, odakacsintva a vicomte felé, — Mondd meg neki, hogy kibékülésre iszunk.

— Nos, ha itt ilyen vig dőzsölő társaság került össze, akkor meg fogják engedni talán, hogy a másik szobában bucsuzzam el a bátyámtól.

Belátták, hogy nem lett volna jóízű dolog tiltakozniok. Lady Blakeney csakugyan nem lehetett abban a kedvben, hogy vigságukban csatlakozzék hozzájuk. Bátyját, Armandot, mély, igaz érzéssel szeretete. Ez most egyideig itt volt Angliában, hogy Marguerite-et angol otthonában meglátogassa s most visszakészült hazájába, ahol a leghüségesebb szolgálatokat az időtájt gyakran halállal jutalmazták.

Sir Percy sem tett kísérletet arra, hogy feleségét visszatartsa. Tökéletes, talán kissé modoros lovagiasággal kelt föl előtte, hogy ajtót nyisson neki, amit Marguerite futólagos, csaknem egy kicsit kicsinylő mosolygással köszönt meg, amint elhaladt mellette.

Sir Andrew azonban, akinek azóta, hogy Suzannet megismerte, minden érzése, gondolata sokkal élénkebb, gyöngédebb, méltánylóbb lett, mint azelőtt volt, észrevette az epedő vágyakozásnak és mély, re-

ménytelen szenvedélynek azt a meglepő kifejezését, amivel a felületes, nyegle Sir Percy feleségének távonzó alakját kísérte.

HATODIK FEJEZET.

A testvérek.

Marguerite egyszerre szabadabban lélegzett, amint künn volt a zajos ivóból. Mély, megkönnyebbült sóhajt hallatott s nem akadályozta meg a szeméből előtörő könnyet, hogy az végiggördüljön az arcán.

Odakünn ezalatt elállt az eső és a gyorsröptü viharfelhők között az alkonyati nap egyenesen odatüzött a kerti part gyönyörű fehér szikláira, meg az eredeti ódivatu házakra, amelyek ott csoportosultak az admirális hajóhidja környékén.

Marguerite kitekintett a tengerre.

A Sellő ott himbálódzott a vizen, szép fehér vitorláit lobogatva. Igen, a Sellő, amelynek vissza kellett vinnie St. Just Armandot Franciaországba, a zűrzavar, a vérengzés és a megvalósíthatatlan álmok világába.

Messziről két alak közeledett a halásztanya felé. Egyikük őszbecsavarodott férfi volt, akinek kerek, erős vállát sűrű rojt gyanánt keretelte a szakáll és aki a tengerjáró emberek sajátságos lengő lépteivel haladt. A másik karcsu fiatalember volt, akinek alakjára szépen simult a sokgalléros felöltő. Arca simára volt borotválva és sötét haja hátra volt fésülve tiszta, nemes homlokából.

— Armand! — szólalt meg Marguerite és gyönyörű arcán boldog mosoly jelent meg, noha szemében ott ragyogott a könny.

Néhány perc múlva a testvérek szorosán átölelve

tartották egymást, amíg az öreg kormányos szemében ott ragyogott a derű.

— Mennyi időnk van addig, Briggs, amig St. Just urnak be kell szállnia? — kérdezte lady Blakeney.

— Félóra alatt föl kellene szednünk a horgonyt, mylady, — felelt amaz, deres üstökéhez emelve kezét.

Merguerite bátyja karjába öltötte kezét és a sziklák felé indult Armanddal.

— Félóra mulva! — sóhajtott föl s elmélázva tekintett ki a tengerre. — Félóra mulva már távol kell lenned tőlem, Armand. Óh, édes bátyám, alig bírom elhinni, hogy ennek be kell következnie. Ez az utolsó néhány nap, amig Percy távol volt és amig egészen magunkra voltunk, úgy elröpült, mint az álom.

— Nem megyek messze, édes, — szólott a fiatal St. Just gyöngéden, — csak egy keskeny csatornán kell áthajóznom, néhány mérföld az egész, s azután könnyen vissza is jöhetek ismét.

— Nem a távolság az, ami aggaszt, Armand; — óh, hanem az a rettenetes Páris, éppen most...

Ezalatt odaértek a sziklák széléhez. A könnyed tengeri szellő fodrozva fujta Marguerite haját az arcába; finom, puha csipkekendőjének lengő végei pedig mint valami hajlékony, fehér kigyó tekeröztek alakja körül.

Nézett, nézett a ködös messzeségbe, arrafelé, ahol Franciaország feküdt, amely most oly kérlelhetetlenül követelte fiaitól a véradót.

— Arra van a mi drága szép hazánk, Marguerite, — szólott Armand, huga tekintetét követve.

— De a fiai tulságba viszik a dolgot, Armand, — tört ki emez hevében. — Te köztársasági vagy és az vagyok én is, de azért neked is be kell vallanod, hogy nagyon messze mentek.

— Csitt, — kiáltott fel Armand ösztönszerűen. miközben gyors, kutató pillantást vetett maga körül.

— Lásd! Magadnak is úgy tetszik, hogy még eny-
nyit sem bátorságos dolog kiejteni... pedig hiszen
Angliában vagyunk. — Itt egyszerre végtelenül gyön-
géd, csaknem anyai, gondoskodó szeretettel hajolt
hozzá: — Ne menj el, Armand! Ne menj vissza! Mi
lesz belőlem, ha... ha...

Hangja elakadt és zokogásba fult; szép kék szeme
könyörögve nézett az ifjura, aki azonban szilárd te-
kintettel nézett vissza reá.

— Bármilyen történnék is, te mindig az én bátorszívű
testvérem maradnál, — felelt gyöngéden, — aki nem
feledné el azt, hogy ha Franciaország veszélyben van,
akkor fiaira nem az vár, hogy meghátráljanak.

Mialatt Armand beszélt, Marguerite arcára vissza-
tért az az édes, gyermekies mosoly, ami most szinte
meghatóanak tetszett, mert könnyeken szűrődött át.

— Óh, Armand, néha szinte azt kívánom, bár ne
lennének olyan fenséges nagy erényeid... Az apró
vétek sokkal kényelmesebbek és veszélytelenebbek.
De... de ugye, óvatosan fogsz viselkedni?

— Amennyire csak lehet. Ezt megígérem.

— Ne feledd, hogy terajta kívül senkim sincs,
aki... aki szeressen.

— Nem úgy, édes szivem; most már más kötelé-
keid is vannak. És Percy is szeret.

Marguerite szemében sajtósárga méléző kifejezés
jelent meg.

— Egyszer igen, egyszer szeretett.

— De, édesem...

— Nem, nem semmi. Ne nyugtalankodjál miattam.
Percy igen jó.

— Nem úgy, Marguerite, — vágott közbe amaz
erélyesen. — Hallgass rám. Lásd, nehezemre esett
erről kérdezősködni, de most mégsem mehetek el
anélkül, hogy errenézve meg ne kérdezzek. Ha nem
akarsz felelni, jogodban áll, hogy a választ megtagad-

jad, — tette hozzá, amint észrevette, milyen különös kemény kifejezés villan keresztül Marguerite szemén.

— Mi az?

— Tudja Percy azt, hogy... hogy te milyen szerepet játszottál St. Cyr őrgróf elfogatásában?...

Marguerite elnevelte magát, de nevetése vidámság nélkül való volt, keserű, megvető nevetés, szinte valami bántó hangja az ő dallamos beszédének.

— Hogy a grófot én adtam fel a forradalmi törvényszéknek, amely aztán utóbb a guillotinerára ítélte egész családjával együtt? Igen, tud róla... Megmondtam neki, amikor már a felesége voltam.

— Elmondtad neki mindazokat a körülményeket is, amelyek teljesen kimentenek téged minden gáncs alól?

— Arra késő volt, hogy a „körülményekről“ is beszéljünk, mert a történetet más forrásból hallotta s úgy látszik, én már megkémtem a vallomással. Nem hozhattam fel enyhítő körülményeket, nem alázhattam le magamat oda, hogy magyarázni kezdem...

— És?

— És most megvan az az elégtételem, Armand, hogy Európa legnagyobb bolondja a legteljesebb megvetést érzi a felesége iránt.

Marguerite szavából heves keserűség csengett ki, amint ezt mondta és Armand ijedten vette észre, hogy érzékeny pontot érintett huga lelkében.

— De hiszen Sir Percy szeretett téged, — ismételte gyöngéden.

— Egyidőben azt hittem, Armand, hogy szeretett, mert máskülönben nem is mentem volna hozzá; — szólalt meg Marguerite nagy gyorsasággal, mintha azon lett volna, hogy mielőbb könnyítsen azon a nagy súlyon, amely régen nyomta a szívét. — Azt hiszem, Armand, talán még te is azt gondoltad, hogy a

nagy vagyona kedvéért mentem hozzá, de biztosítlak, hogy nem úgy volt. Ugy látszott rajta, hogy imádott engem, olyan odaadással, amely egészen megindított. Senkit sem szerettem azelőtt soha, amint tudod, pedig már huszonnégyéves voltam akkor és így azt gondoltam, egyszerűen nincs a természetben az, hogy szeressek. De azért mindig úgy képzeltem, hogy valami mennyei dolog lehet az, ha az embert valaki vakon, szenvedélyesen, teljes odaadással szereti, imádja... és az, hogy Percy olyan lassu észjárású, korlátolt volt, csak jobban vonzott hozzá, mert azt hittem, annál bizonyosabb, hogy szeretni fog. Olyan embernek, aki nagyon okos, más érdekei, olyannak, aki nagyravágyó, más álmai is lehetnek. Azt hittem, nagyon fog szeretni és én is kész voltam végtelen gyöngédséggel viszonzni az ő érzelmeit.

Fölsóhajtott és ebből a sóhajtásból végtelen csalódás és kiábrándulás hangzott ki.

Armand nem merte félbeszakítani, de érezte, milyen leírhatatlanul szomorú dolog az, amikor valaki itt lát egy ilyen fiatal, gyönyörű asszonyt, jóformán az élet küszöbén és aki máris meg van fosztva mindattól a reménytől, ábrándtól, ami életének varázst kölcsönözhetne.

Armand sokkal jobban ismerte az embereket, sokkal behatóbban tanulmányozta az emberi lelket minden korban, minden társadalmi és szellemi rétegben, semhogy ne értette volna meg azt is, amit Marguerite nem mondott ki. Lehet, hogy Percy korlátolt volt csakugyan, de azért bizonyára belőle sem hiányzott az a büszkeség, amely kiírhatatlanul ott rejlik minden régi angol főnemesi család sarjában. A Blakeney-ek egyik őse a bosworthi csataterén halt meg, a másik életét és vagyonát áldozta az egyik áruló Stuartért és ez a büszkeség — bármilyen nevetségesnek is tűnt az föl a republikánus Armand előtt — bizonyára élénken

érezte a visszás voltát annak a tettnek, ami lady Blakeney nevével volt összekötve.

Igaz, hogy fiatal volt, talán rossz tanácsadói lehetek, akik félrevezették. Armand tudta ezt és azok, akik annak idején fölhasználták e politikai célra azt, hogy Marguerite fiatal volt, heves és meggondolatlan, azok még jobban tudták Armandnál is. Igen, csak-hogy Percy korlátolt, lassuelméjű ember volt, aki nem igen értette meg a körülmények módosító hatását s egyszerűen csak a tényekhez ragaszkodott; ezek a tények pedig azt mutatták, hogy lady Blakeney föladata, elárulta egy embertársát a forradalmi törvényszék előtt, amely nem ismert irgalmat; — s amikor e tett tudata megvetést ébresztett lelkében, ez az érzés kiölte abból a szerelmet is, amelyben a lelki rokonságnak, szellemi együttérzésnek nem is lehetett része soha.

De azért Armand most is elámulva nézte hugát. Az életnek és a szerelemnek oly sajátságos fordulópontjai lehetnek néha. Lehetséges volna-e az, hogy Marguerite szívében most ébredt föl a szerelem férje iránt, most, amikor ez annak már kihalt a szívéből? Néha az elmentétek vonzódnak a szerelemben a legerősebben. Nincs kizárva, hogy ez az asszony, akinek Európa szellemi arisztokráciája a lábánál hevert, egy korlátolteszű embernek ajándékozta a szívét.

Marguerite merően nézte a leáldozó rapot. Armand nem láthatta huga arcát, de úgy tetszett neki, mintha valami, ami az imént még harmatcsepp gyanánt csillogott az aranyfényű alkonyi napban, legördült volna hirtelen a habfehér csipkekendőre.

De szóvá tenni nem merte többé a dolgot. Ismerte Marguerite sajátságos, szenvedélyes természetét s ismerte azt a vonását is, hogy látszólagos nyíltsága meglehetősen zárkózott természetet takar.

A testvérek voltaképp mindig együtt voltak, amióta

csak emlékezni birtak lemult életükre. Szüleiket akkor vesztették el, amikor Marguerite még egészen gyermek volt s a nála nyolc évvel idősebb Armandtól az időből fogva hiven örködött fölötte egészen addig, amig huga férjhez nem ment.

Azóta azután elváltak s Armand most, néhány hónappal az esküvő után látogatta meg hugát először, de sajtóságon módon úgy tetszett neki, mintha már a néhány hónap is emelt volna közöttük valami válaszfalat s mintha a változatlanul meglévő szeretet ellenére is mindkettőjüknek lett volna olyan titka, amelybe a másik nem tudott behatolni.

St. Just Armand sem mondhatott el hugának mindent: a forradalom folytán a politikai kilátások jóformán napról-napra változtak Franciaországban és Marguerite talán meg sem értette volna, hogy magának Armandnak a nézetei, ítéletei is módosultak annak a láttára, milyen megbocsáthatatlan túlzásokig ragadta a szenvedély Franciaország számos polgárát.

Viszont Marguerite meg a saját szive titkairól nem beszélhetett bátyjának; mitöbb, jóformán talán maga sem értette azt, ami a saját szívében végbement; csak annyit érzett, hogy a fény és pompa közepette is magányosnak és boldogtalannak kellett magát éreznie.

S most még Armand is elmegy!

Marguerite remegett bátyja biztonságáért és szívből öhajította, bár itt maradhatna vele. Az utolsó édesbú perceket nem akarta elrontani azzal, hogy saját magáról beszéljen. Kezét szerctetteljesen öltötte bátyja karjába és azután úgy haladtak tovább, beszélgetésbe merülve, mert hiszen ha a választófal ott volt is már közöttük, azért még mindig nagyon sok volt, amiről teljes őszinteséggel beszélgethettek egymás között.

Alkonyat felé járt az idő és a hűvös angol nyári este ködpárát borította a zöld, kenti tájra.

A Sellő rég fölszedte a horgonyt és lady Blakeney egy órája állt már ott, nézve a fehér vitorlát, amely mind messzebb röpitette tőle a szeretett testvért.

A halásztanya ablakaiból sárgás fénnel világítottak ki a lámpák s Marguerite tulfeszült, fájó idegeinek szinte úgy tetszett, mintha ide is kihallaná a mulató társaság zaját és férje üres nevetését, amely mindig úgy bántotta.

Sir Percyben volt annyi tapintat, hogy magára is hagyta. Marguerite azt gondolta, hogy férje talán ösztönszerűleg megsejtette a maga jólelkű korlátolt természetével, hogy felesége magában szeretne maradni addig, amíg az a fehér vitorla eltűnik a szemhatárról. Sir Percy, akinek az illemről és nagyvilági szabályokról szinte tulzott fogalmai voltak, még csak nem is javasolta, hogy talán valami kíséző maradjon Marguerite mellett. Az asszony hálás volt érte férje iránt, mint ahogy hálás volt iránta máskor is mindig állandó figyelmességeért és nagylelkűségeért, amely valóban alig ismert határt.

Még gunyos viselkedésének sem volt más alapja, mint az, hogy éreztetni akarta vele: ha férje megváltozott iránta, jó, ő maga is lenézessel illeti azt, akit egyszer ugyszólván szeretett. Szerette azt az üres piperkőcöt! Azt, akinek gondolatai nem szárnyaltak magasabbra egy-egy új nyakkendőkötési mód, vagy egy új kabátszabásnál. És mégis... Eh, ködös álmok, ködös ábrándok, amelyeket talán csak az esti szellő hozott a szárnyán! Körülbegették Marguerite-ot s kénytelen volt visszagondolni arra az időre, amikor Sir Percy

szeretni kezdte. Milyen odaadó volt; valóságos rabja neki; és szerelmében volt valami rejtett bensőség, amely lebilincselte Marguerite-ot.

Azután egyszerre csak, mint valami varázsütésre, eltűnt az az imádó odaadás, amelyet Marguerite csaknem úgy tekintett, mint valami hűséges kutya ragaszkodását.

Huszonegy órával azután, hogy a szent Rókus-kápolnában az egyszerű kis esküvői szertartás végbe ment, Marguerite elmondotta a férjének azt, hogy, egyszer, megfontolás nélkül, kiejtett egyet-mást beszédközben néhány ismerőse előtt St. Cyr grófra vonatkozólag, amit azok azután fölhasználtak a szerencsétlen gróf ellen és egész családjával együtt a guillotine-ra küldték.

Marguerite gyűlölte a grófot.

Évekkel ezelőtt St. Just Armand szerelmes volt St. Cyr Angéla grófkisasszonyba, de a gróf lenézte a plebejusi származású St. Just Armand-t. Egyszer Armand, a rajongó, de félenk szerelmes, egy hódolattal és szenvedéllyel telt költeményt küldött bálványának. Erre azután másnap a gróf inasai rálestek Páris falain kívül és gaz kegyetlenséggel verték meg. Megbotozták, mint valami ebet; csakhogy agyon nem verték, amiért föl merte emelni a szemét egy arisztokrata leányra. Hasonló esetek csaknem napirenden voltak Franciaországban néhány évvel a forradalom előtt, amikor azután a korszellem nagyot fordult, számos ilyen méltatlan tett ébresztett olyan bosszút, amely azután a verpadra juttatott sokakat a büszke nemesség közül.

Marguerite ma is iszonyodva gondolt arra, mit kellett bátyja férfiönérzetének szenvednie azokban a napokban.

Azután fordult a kocka és jött a visszatorlás órája. St. Cyr gróf és a hozzá hasonlók uraikra leltek azokban a plebejusokban, akiket annyira lenéztek. Armand

és Marguerite, mindketten eszesek, gondolkozó természetűek lévén, koruk lelkesedésével tették magukévá a forradalom kivihetetlen eszméit, mialatt a St. Cyrek körömszakadtáig védelmezték azokat a jogokat, amelyek fölébe helyezték őket embertársaiknak.

A heves és fiatalságában nem elég meggondolt Marguerite, akinek még mindig sajtott a szive bátyja miatt, akit a gróf úgy megalázott, véletlenül azt hallotta egyszer, hogy St. Cyr gróf titkos levelezésben áll Ausztriával, azt remélve, hogy a császártól segítséget nyerhet majd a francia forradalom elnyomására.

Ebben a korban egyetlenegy személy följelentése elegendő volt, Marguerite szavainak huszonnégy óra múlva már megvolt a maga rettentő eredménye. A grófot rögtön elfogták. Írásait is elkobozták tőle s ezek átvizsgálásakor csakugyan találtak leveleket az osztrák császártól, amelyben azt igéri, hogy majd küld csapatokat Párisba. St. Cyr grófot azzal vádolták, hogy árulást követett el a nemzettel szemben s amikor a vérpadra vitték, felesége és fiai osztoztak a rettentő sorsban.

Marguerite eliszonyodott a maga meggondolatlan szavainak következményétől, de hogy megmentse a grófot, az nem állott hatalmában. Saját köre hősnő gyanánt ünnepelte s amikor azután férjhez ment Sir Percyhez, Marguerite talán maga sem látta egészen tisztán, milyen szigoruan fogja mérlegelni az angol főúr azt a vétket, amely az ő lelkiismeretére sulyosult. Marguerite teljes egészében bevallotta férjének az eseményt, bizva abban, hogy Sir Percy végtelen szerelme mihamarabb elfeledteti vele azt, ami az angol lélekre nézve visszataszító volt a dologban.

Sir Percy végtelen nyugalommal hallgatta meg a vallomást s úgy tetszett, mintha jóformán meg sem értené teljesen annak egész jelentőségét; de az bizonyos, hogy attól a pillanattól kezdve Marguerite még

csak a nyomát sem látta soha, soha többé annak a szerelemnek, amely felől olyan bizonyosnak érezte magát.

Azóta azután egyre jobban és jobban távolodtak egymástól.

Marguerite megpróbálta, hátha azzal rázhatná föl Sir Percyt a maga érzéketlen közönyéből, ha elmésségét rajta köszörüli; majd a féltékenységet akarta benne fölébreszteni, de mindhiába. Változatlanul megmaradt közömbösnek, élettelennek, álmosnak, noha viszont változatlanul lovagiasan, uriemberhez illően viselkedett neje iránt; elhalmozta mindazzal, amit egy dúsgazdag ember csak megadhat egy szép asszonymak; de azért szegény Marguerite, amint most ott állt a parton és nézte a Sellő egyre jobban és jobban távolodó vitorláját, elhagyatottabbnak érezte magát, mint az a szegény hajléktalan vándor, aki tőle nem messze törtetett előbbre a durva sziklák között.

Mély sóhajjal fordult meg, hogy visszatérjen a Halásztanyára.

Amint közeledett, egyre tisztábban hallotta a kacagást, a mulató társaság lármáját. Most már világosan meg tudta különböztetni Sir Andrew Ffoulkes kellemes hangját is, lord Tony harsogó kacagását, meg a férje vontatott, álmos beszédjét szintén. Ekkor egyszerre eszébe ötlött, milyen egyedül van itt, pedig most már igazán hirtelen kezdet sötétedni. Marguerite meggyorsította a lépteit, de alig ment néhány lépésnyire, amikor egyszerre azt vette észre, hogy egy idegen közeledik feléje az uton. Marguerite alig tekintett föl, nem félt; hisz a Halásztanya ott volt előtte, teljesen közel.

Az idegen azonban megállott, amint Marguerite-ot közeledni látta s amikor ez már éppen el akart haladni mellette, így szólította meg nagyon halkán:

— St. Just polgártársnő.

Marguerite egészen összerezent leánynevének váratlan hallatára, de amikor azután föltekintett, egyszerre a legőszintébb öröm fölkiáltása hagyta el ajkát és Marguerite mindkét kezét odanyujtva a jövevény elé, nagy melegséggel kiáltott föl:

— Chauvelin!

— Szolgálatára, polgártársnő, — felelt emez, udvariasan csókolva meg az odanyujtott kezét.

Marguerite néhány percig egy szót sem szólt, csak nézte az előtte állót, pedig annak semmitmondó kis alakja nem volt valami nagyon megragadó látvány.

Chauvelin úgy a negyven körül járhatott s eszes kifejezésű, ravasz arcának legsajátságosabb vonása a beesett, mélyfekvésű szem rókaszerű pillantásában állott. Aki emlékezett Jellyband gazda ma délutáni vendégeire, az észrevehette, hogy Chauvelin volt az az idegen, akit ott egy pohár bort ivott.

— Chauvelin... barátom. Mennyire örülök, hogy láthatom.

S csakugyan, szegény Marguerite, aki nagyon elhagyatottnak érezte magát mostani pompás és feszes világában, örömmel látott viszont egy olyan arcot, amely gondolatban szinte visszavitte a Richelieu-utcai kedvesemlékü világba, ahol királynő gyanánt uralkodott. Mialatt örömének ennyi közvetlenséggel adott kifejezést, nem vette észre, hogy Chauvelin keskeny ajka körül könnyed, gunyos mosoly játszik.

— De hát mondja csak, mi vagy ki okozza azt, hogy itt találom Angolországban?

Mialatt Marguerite ezt mondotta, egyenesen a fogadó felé tartottak.

— Ugyanezt kérdezhetném én is öntől, szép hölgy, — felelte Chauvelin.

— Oh, én? — felelte Marguerite vállat vonva. — Je m'ennuie, mon ami, annyi az egész.

Most már odaértek csaknem a küszöbre, de Mar-

guerite alig tudta rávenni magát, hogy belépjen. Az esti levele kellemes üdeséggel vette körül, azonkívül éppen most talált föl egy régi jó ismerőst, aki Páris légköréből hozott valamit magával, aki azonkívül Armandnak is ismerőse volt és akivel beszélhetett Marguerite arról az elmés, ragyogó baráti körről, amelyet odahagyott Párisban.

Azért azután csak állt, állt, késlekedve a fogadó szűk kapubejárata alatt s hallgatta az ablakon át kihangzó zajt; hallotta, amint odabenn Sallyt szólengatták, meg sört parancsoltak; hallotta a kocintást, a kockák rázását, az ónkupák zörgését, közbe pedig azt az ismeretes, lélektelen nevetést lépten-nyomon. Chauvelin ott állt Marguerite mellett, s ravasz, sárgás szemével merőn nézte azt a szép arcot, amely oly gyemekded módon bájosnak látszott a szürkület enyhe világosságában.

— Ön meglep engem, polgártársnő, — szólott azután, mialatt egy csipet burnótot vett ki szelencéjéből.

— Ne mondja, — felelt Marguerite vidáman. — Már pedig én azt hittem, kis Chauvelin, hogy az ön éles esze csakhamar kitalálta, milyen kevéssé felel meg St. Just Margueritének az olyan légkör, amely ködből és erkölcsökből van összeszűrve.

— Jaj nekem! És annyira rossz a helyzet? — kérdezte Chauvelin tettetett megbotránkozással.

— Ugy bizony. Sőt még annál is rosszabb.

— Különös. Már pedig én azt hittem, hogy egy szép asszony igen vonzónak fogja találni az angol vidéki életet.

— Magam is azt hittem, — sóhajtott Marguerite. — A szép asszonyoknak — folytatta aztán elgondolkozva — nagyon boldogoknak kellene lenniök Angolországban, mert tiltott gyümölcs a számukra minden kellemes dolog — mindaz, amit nőről-napra meg tesz az ember.

— Egészen úgy van.

— El sem hiszi talán, Chauvelin, — folytatta most komolyan, — hogy néha egy egész napot eltöltök, egy egész napot, ismétlem, anélkül, hogy egyetlen kísértés is kerülne az utamba.

— Nos, nem csoda, ha így még Európa legesze-
sebb asszonya is unatkozik néha.

Marguerite fölkapagott az ő csengő, Adesszavú nevetésével.

— No, úgy-e, hogy ez elég siralmas? — szólott Marguerite hamisan; — másképp talán nem is lennék olyan nagy örömben azért, hogy látom.

— És ezt hallom egy évre azután a regényes szerelmi házasság után.

— Az ám! Egyévi regényes szerelem... hisz' éppen ez a bökkenő.

— Ah... tehát az idillikus hóbort nem élte túl a hetek forgását?

— Az idillikus hóbortok sohasem tartósak, barátom. Ugy lepnek meg bennünket, mint a báránymillő, de ugyanolyan gyorsan gyógyíthatók is.

Chauvelin megint belenyúlt a burnótszelencéjébe; úgy látszik, nagy rabja volt a kor rossz szokásának, de talán azért is szerette elő-elővenni a szelencéjét, mert ez a mozdulat alkalmas volt arra, hogy elrejtse azt a ravasz, kutató tekintetet, amivel Chauvelin jóformán a lelkében olvasott azoknak, akikkel összerült.

— Mondom, nem csoda, ha Európa legélénkebb elméje is megtanulta ilyen körülmények között, mi az unalom.

— Azt reméltem, hogy ön tud ellene valami szert, Chauvelin.

— Már hogy sikerülne *nekem* az, amivel Blakey Percy báró is kudarcot vallott.

— Nem hagyhatnánk ki Sir Percy nevét a játék-
ból, édes barátom, — kérdezte Marguerite szárazon.

— Bocsánat, de éppen ez az, amit egyáltalán nem
tehetünk, — felelt Chauvelin, mialatt rókaszeme éles,
átható tekintetet lövelt Margueritera. — Nekem a le-
hető legkitünőbb szerem van az unatkozás ellen s
azt igen nagy örömmel bocsátanám rendelkezésére,
hanem...

— Hanem?

— Itt van sir Percy.

— Hát azután? Mi köze ennek a két dolognak
egymáshoz?

— Attól félek, nagyon is sok köze van. Azt a
szert, amit én ajánlanék, közönséges, plebejusi néven
úgy hívják: munka!

— Munka!

Chauvelin hosszan, áthatóan nézett Margueritera
s úgy tetszett, mintha az a fakó, sárgás szem a lelke
mélyén olvasna az asszonynak. Egyedül álltak ott a
vendéglő ajtaja előtt; körülöttük az utcán csendes
volt minden s szavuk hangja is oly halk volt, hogy
az ivóból kihangzó lárma egészen elnyomta. Chauve-
lin azonban mégis visszahuzódott néhány lépésnyire
a kaputól, azután fürkészőleg nézett körül, hogy
csakugyan nem hallja-e senki. Csak akkor lépett
azután közelebb Margueritehoz, hogy így szóljon
hozzá halkán:

— Hajlandó volna-e ön Franciaországnak egy cse-
kély szolgálatot tenni, polgártársnő?

— Ejnye, barátom, de rettentő módon elkomoly-
odtunk egyszerre, — szólalt meg Marguerite köny-
nyedén. — Igazán, hogy őszinte legyek, nem tudom,
ha vajjon hajlandó volnék-e szolgálatot tenni Fran-
ciaországnak... vagy... vagy legalább is minden-
esetre attól függ, hogy milyenfajta szolgálat az, amit
Franciaország, vagy ön tőlem kíván.

— Hallott ön valaha a Vörös Pimpernelről? — kérdezte hirtelen Chauvelin.

— Hogy hallottam-e? — felelte Marguerite és hosszan, vigan kacagott a kérdés hallatára. — De ember! Hiszen jóformán egyébről sem beszélneki... Vörös Pimpernel-kalapokat viselünk, a lovainkat Vörös Pimpernelnek nevezzük el; a minap meg a walesi herceg vacsoráján egy Vörös Pimpernel soufflét tálaltak fel. Hogy többet mondjak, a minap egy zölddel díszített kék ruhát rendeltem a divatárusnőmnél és akármilyen legyen, ha nem adta az öltözéknek az a la Vörös Pimpernel nevet.

Chauvelin nem is mozdult, amíg Marguerite ilyen vigan csevegett; nem szakította félbe zengzetes, vidám nevetését, amely gyermekded frissességgel szállt föl a csöndes esti levegőben. Nyugodtan, komolyan hallgatta, de amikor megszólalt, szava halk volta mellett is átható volt, amikor így szólalt meg:

— Nos, ha hallott ön arról a titokzatos egyéniségről, akkor azt is ki kell találnia, hogy az az ember elkeseredett ellensége a francia köztársaságnak és... az olyanoknak, mint St. Just Armand.

— Ah, barátom, — felelt Marguerite sajtóságon könnyű sóhajtással, — megengedem, hogy úgy van, de hát Franciaország ma bővében van az ellenségeknek.

— De ön leánya annak a Franciaországnak s így készen kell lennie arra, hogy segítségére legyen a halálos veszedelemben.

— Armand bátyám egész életét Franciaországnak szenteli, — felelt Marguerite büszkén, — ami engem illet, én semmit sem tehetek... itt, Angolországban.

— Sőt ellenkezőleg, — felelt Chauvelin, mialatt átható nézésű rókaarca egyszerre szinte átváltozott s tele volt meggyőző erővel és méltósággal, — igen, éppen ön és éppen itt Angliában tehet nagy szolgálatot

nekünk... egyedül ön az, aki rajtunk segíthet... Hallgasson rám; a köztársasági kormány engem küldött ide képviselőjük gyanánt; igazoló leveleimet holnap mutatom be Pitt urnak Londonban. Egyik feladatomban itt az, hogy kitudjak mindent a Vörös Pimpernel átkozott ligáját illetőleg, amely állandó fenyegető veszedelme már Franciaországnak. Megmentik a jól megérdemelt büntetéstől azokat az átkozott arisztokratákat s ön éppen oly jól tudja, mint magam, hogy amint azok a menekültek egyszer biztonságban vannak külföldön, rögtön arra törnek, hogy ellenséges érzelmeiket támasszanak a köztársaság ellen. Az utóbbi időben megdöbbentő nagy számban jutottak keresztül a csatornán. Menekülésüket mindegyik esetben egy fiatal angol urakból álló csapat eszközölte s azoknak a vezére éppen oly kifogyhatatlan a cselvetésben, mint amilyen titokzatos az egész lényét illetőleg. Leghuzgóbb erőfeszítéseim mind hiábavalók voltak; kémeim nem bírnak rájönni, ki ez az ember; míg a többiek csak olyanok, mint a kéz, vezérük a fej, aki gondolkodik és ez az ember a maga csodásan megőrzött ismeretlenségének leple alatt valósággal a romlását készíti elő Franciaországnak. Én azonban egyenesen reá magára akarom irányozni a csapást s ebben a munkában az ön segítségére van szükségem. Csak egyszer az az egy ember meg legyen, akkor a többiért aztán felelek. Arra nézve bizonyos vagyok egészen, hogy akit keresek, az az angol előkelő társaság valamelyik hangadó gavallérja. Keresse meg azt az embert, polgártársnő; keresse meg Franciaország kedvéért.

Marguerite csak hallgatta Chauvelin fölhevült szavait, anélkül, hogy csak egy szót is szólt volna; még lélegzeni is alig mert, mialatt hallgatta.

Az imént már megvallotta Chauvelin előtt, hogy a rejébe illő, titokzatos hős nevével tele volt az az

egész divatos, fényes világ, ahová Marguerite tartozott; s neki magának is egész képzelődése, szive, akaratlanul is sokat foglalkozott azzal a bátor, derék, hőselkü emberrel, aki hirnèvre nem számítva, százak életét mentette meg a veszedelemtől.

Marguerite nem sok rokonszenvet érzett a gögös francia arisztokrácia iránt, amely úgy el volt vakulva a maga dölyfös kaszt-előítéletei révén, s amelynek Tournay de Basserive grófné oly jellegzetes képviselője volt a maga hajthatatlan büszkeségével, de azért, bármennyire szabadelvű és köztársasági érzelmű volt is Marguerite, mégis iszonyattal fordult el az eljárásnak attól a módjától, amelyet a fiatal köztársaság megalkotói választottak. Már hónapok óta nem fordult meg Párisban s a rémuralom borzalmainak hírei, amelyek a szomoruan híressé vált szeptemberi mézszárlásokban érték el legrémítőbb fokukat, csak mint visszhang jutottak el hozzá a csatornán túlról.

Robespierre, Danton és Marat úgy álltak most előtte, mint teljesen ismeretlen lények, mióta oly vérengző biráivá váltak a tömegeknek, minden habozás nélkül küldve a vérpadra százakat.

Annyival inkább irtózott mindezek tetteinek halatára, mert lelke mélyén mindig remegett attól, vajjon Armand is nem esik-e majd egyszer áldozatul, mint olyan, aki köztársasági érzelmeire nézve sokkal mérsékeltebb amazoknál.

S amikor aztán először hallott azokról, akik minden érdek nélkül, csupa emberszeretetből mentettek meg százakat és százakat a haláltól, mindig rajongással gondolt rájuk, most pedig, mialatt Chauvelin beszélt, egész lelke odafordult a titokzatos hős felé, aki naponta kockára vetette az életét, s aki úgy elrejtőzik a halál elől, hogy senki sem sejtí, kinek lehet köszönni annyi száz élet megóvását.

Szeme egészen könnybe lábadt e gondolatokra, s keblén a csipkekendő szinte remegett a fölindult, gyors lélegzés folytán. Most már szinte nem is hallotta az ivóból jövő zajt és férje bárgyu nevetését, lelke csak a titokzatos, csodás hős képével volt tele.

Ah, az volt az ember! Azt igazán tudta volna szeretni, ha utjuk összevezette volna őket; a hős lényének minden vonása erősen hatott Marguerite regevényes képzeletére; ereje, hősiessége; az a rajongás, amivel a vezérlete alatt állók ragaszkodtak hozzá; és mindenekfölött az a rejtelmesség, amely körülvette.

— Keresse meg azt az embert Franciaországnak! Merengéséből Chauvelin szava verte föl.

Erre hirtelen fölvette előbbi játszi hangját.

— Hogy mondhat ilyent, barátom. Hát már ugyan hogy kereshetném meg?

— Ön mindenütt megfordul, polgártársnő, — mindenkitől úgy hallom, hogy lady Blakeney a londoni társaság központja... ön mindent láthat... és mindent hallhat.

— Csak lassan, barátom, — szólott erre Marguerite s a lenézés némi árnyalatával tekintve le a mellette álló vézna, alacsony, kis alakra. — Csak lassan! Ön elfeledi, hogy az ilyen dolog és lady Blakeney között áll sir Percy a maga hatlábnyi magasságában, rajta kívül pedig az ősök egész hosszú sora.

— De ha Franciaország érdeke kívánja, — szólott Chauvelin komolyan.

— Hallgasson, ember! Amit beszél, az mindenkép lehetetlen... azután meg, még ha tudná is ön, ki az a Vörös Pimpernel, tenni nem tehetne ellene semmit, hiszen angol!

— Már az az én dolgom volna, — felelte Chauvelin száraz, reszelős hangú nevetéssel. — Azt mindenestre megtehetnénk, hogy hirtelen a vérpadra küldjük a heves buzgalmának lecsillapítására; akkor

azután, ha mindennek vége és a diplomácia akadékoskodni kezdene, még mindig bocsánatot kérhetnénk teljes alázattal a brit kormánytól, sőt a legrosszabb esetben még kárpótlást is fizethetnénk a mélyen megszorodott családnak.

— Iszonyu tervet emleget, Chauvelin, — szólalt Marguerite elhúzódva tőle, mint valami mérges rovartól. — Bárki legyen is az az ember, az bizonyos, hogy hős és nemeslelkű. Soha, értse meg, soha nem nyujtanék segédkezet ilyen gáztett elkövetésére.

— Ön tehát inkább eltüri azt, hogy minden francia arisztokrata, aki csak ide menekül, sértéssel illesse önt?

Marguerite szép, üde arca elsápadt egy kissé, de azért nem akarta elárulni, hogy a nyíl talált.

— Az nem tartozik a dologra. Én meg tudom magamat védelmezni, arra azonban nem vállalkozom, hogy szennyes munkát hajtsak végre akár Franciaország, akár az ön kedvéért. Vannak önnek más eszközei is, jobb lesz, barátom, ha azokat veszi használatba.

S anélkül, hogy csak egy tekintetre is méltatta volna Chauvelint, sarkon fordult és bement a fogadóba.

— Ez nem az utolsó szava önnek, polgártársnő, — szólott utána Chauvelin, mialatt Marguerite fényesen öltözött alakját a bejárás lámpája élesen megvilágította; — remélem, hogy Londonban is találkozunk.

— Találkozhatunk, — szólott vissza lady Blake-ney a vállán keresztül, — de azért az utolsó szavam ez marad.

Ezzel kinyitotta az ivószoba ajtaját és egy perc múlva eltűnt. Chauvelin azonban ott maradt előbbi helyén és burnótot cseppentett ki szelencéjéből.

Határozottan visszautasították, még meg is lec-

kéztették, de azért a rókatekintetű, ravasz arcon nem látszott sem megszegyenülés, sem csalódás; sőt ellenkezőleg, vékony ajka körül mosolygás jelent meg, amely gunyoros volt egy kicsit, de amellet teljesen elégedett.

NYOLCADIK FEJEZET.

A támadás.

A szakadatlanul hulló eső is elállt végre s a komor napra gyönyörű csillagos éjszaka következett, igazi angol nyári éjszaka, balzsamos, hűvös, illatos, telve a nyirkos föld és a csöpögésig nedves lomb illatával.

A pompás utazókocsi, amely elé négy remek teli-vér angol ló volt fogva, már elindult a London Road mentén. A bakon sir Percy ült, nőiesen gyöngéd kezében a gyeplőt tartva, mellette pedig lady Marguerite állig beburkolózva a maga drága prémjeibe.

Ötven mérföldnyi kocsizás ragyogó csillagos ég alatt! Marguerite boldogan nézett elébe ennek az életnek.

Sir Percy kitűnő kocsis volt, de amikor hajtott, alig beszélt valamit, egy-két szükséges megjegyzésen kívül. Marguerite maga is csakhamar megszerette sir Percynek azt a kedvtelését, hogy éjjeli időben hosszú kocsizásra induljon. És amint ilyenkor ott ült mellette órákon át, s mindketten csaknem szakadatlanul hallgattak, Marguerite sokszor mélázva nézte el azt a csodálatos ügyességgel kormányzó kezét ott a gyeplőkön és azon gondolkodott, mi lehet végbe ilyenkor abban a lassu mozdulásu agyvelőben.

De sir Percy sohasem fődte föl azt előtte. Marguerite pedig nem kérdezősködött.

A Halásztanyán ezalatt a fogadós bejárta a ház minden zugát, hogy a napvilágot mindenütt kioltsa. Az ivószoba vendégei mind eloszlottak már, de a kedélyes kis hálósobákat fenn az emeleten nevezetes vendégek tartották lefoglalva. Lehetséges volt, hogy lord Antony és sir Andrew is megtisztelik a fogadót azzal, hogy éjjele ott maradnak.

E pillanatban még ott üldögéltek az ivószoba kandallójának pattogó hasábtüze mellett.

Amikor a fogadós ott körülöttük kezdett kacatolni, hogy a korsókat, poharakat elrakja, lord Antony így szólította meg:

— Izé, Jelly, igazán mindenki elment már?

— Mindenki, mylord, amint látni méltóztatik.

— Hát a cselédek lefeküdtek már?

— Mind; kivéve azt a fiut, aki napos az ivóban és azt hiszem, a haszontalan, az is alszik nemsokára, — tette hozzá Jellyband nevetve.

— Akkor zavartalanul beszélgethetünk itt egy fél-óráig?

— Szolgálatára, mylord... A gyertyákat ott hagyom a pohárszéken... a hálósobákban készen van minden... Én magam fönn alszom a legfelső emeleten, de ha lordságod kiált egyet, bizonyosan meghallom.

— Jól van, Jelly... hanem... várjon csak... ugyan oltsa el a lámpát. A tűz elég világosságot ad és... minek vonnánk magunkra a járókelők figyelmét?

— Igenis, mylord.

Jellyband úgy tett, ahogy lord Antony kívánta; eloltotta az ódivatu lámpát, amely a gerendázott tetőről függött és utána a gyertyákat is sorra.

— Adjon csak előbb még egy üveg bort, Jelly, — javasolta sir Andrew.

— Igenis.

Amikor a bort is odatefzte az asztalra, s megkérdezte, igazán nem parancsolnak-e semmi egyebet, lord Antony ezzel bocsátotta el:

— Semmit, Jelly, köszönöm, nagyon jó lesz így.

— Jó éjszakát, mylord! Jó éjszakát, Sir!

— Jó éjszakát, Jelly.

A két ifju még hallotta egyideig Jellyband nehéz lépteit, azután csend lett az egész házban. Most már sötét is volt a szoba, csak a kandalló rőt tüze világított meg egy csekély területet.

Egyideig semmi más hang nem hallatszott, mint a nagy lábas óra ketyegése és a tűz ropogása, egyéb semmi...

— Minden jól van ismét, Ffoulkes? — kérdezte lord Antony.

Sir Andrew egészen elmerült az álmodozásban, amint a tűzbe nézett. Talán egy barnafürtös, gyermektég szép fejet láthatott képzeletben, hogy úgy el volt foglalva a maga gondolataival.

Most fölriadt elmélkedéséből.

— Hogynel Minden! — felelte.

— Azt, azt hiszem, kérdezni sem kell, hogy ez alkalommal kellemesnek találtad az utazást.

— Nem, barátom, nem kell kérdezned, — felelte sir Andrew mosolyogva.

— Akkor hát igyunk az ő egészségére, — nevetett a jókedvű lord Antony. — Szép leány, az már igaz, ha éppen francia is... És a te udvarlásod teljes sikerére is iszom.

— Azt íhszem, legközelebb te rajtad lesz a sor az utazásban, — szólott Ffoulkes; — rajtad, meg Has-tingson, és remélem, te is ugyanolyan kellemes tár-

baságban teszed majd meg az úfat. Te, Tony, igazán, nem is képzelheted...

— Nem, persze, hogy nem, — szakította félbe barátja tréfásan; — hanem elhiszem a szavadra is. Most pedig, — folytatta azután, mialatt vidám arcán végtelenül komoly kifejezés jelent meg; — beszéljünk a magunk dolgáról.

A két fiatalember közelebb huzódott egymáshoz s noha egyedül voltak, ösztönszerűleg is szinte a sutogásig halkították a hangjukat.

— A Vörös Pimpernelt sikerült néhány pillanatra egyedül látnom Calaisban, — szólalt meg sir Andrew; — két nappal előbb kelt át Angliába, mint mi. Akár hiszed, akár nem, ő maga kísérte a családot egészen Párizstól kezdve, még pedig úgy, hogy vén kofának öltözött és maga hajtotta az ernyős szekeret, egészen, amíg csak biztonságban nem voltak a városon kívül. A grófné, Suzanne kisasszony, meg a vicomte pedig ott rejtőztek a kocsi ernyője alatt, egy rakás káposzta meg karórépa között. Ugy vitte keresztül őket a rikoltozó tömeg között, s amikor azt kiabálták, hogy le az arisztokratákkal, a Vörös Pimpernel kiabált a leghangosabban. Tudod, — tette hozzá a fiatalember, mialatt arca egészen átszellemült az imádott vezér bámulatában, — az az ember kész csoda! A vakmerősége emberfölötti... és az az, ami keresztülsegíti mindenben.

Szünet után azután így folytatta:

— Azt szeretné, hogy te meg Hastings várjátok be Calaisban a jövő hó másodikán. Megállj csak, mikor is lesz az? Ah, igen, jövő szerdán.

— Akkor.

— Természetesen ez alkalommal De Tournay gróf megmentése lesz a feladat. A dolog fogas, mert a grófnak most már halál van kimondva a fejére, mióta a kastélyából a Vörös Pimpernel már egyszer

kisegítette olyan mesébe illő vakmerőséggel, amint a Jóléti Bizottság a „gyanusak“ közé sorolta a grófot. Az azután vállalkozás lesz, azt az embert kihozni Franciaországból St. Just egyenesen azért ment, hogy találkozzék vele. Természetesen, St. Justre most még senki sem gyanakszik, de azután... azután majd úgy állunk, hogy mind a kettőt egyszerre kell kihozni onnan. Izgató multság lesz és én remélem, hogy még talán én is parancsot kapok a csatlakozásra,

— Van a számomra valami különös utasításod?

— Van. Még pedig pontosabb, mint rendesen. Ugy hírlík, hogy a forradalmi kormány átküldte ide egy megbízottját, valami Chauvelin nevű embert, aki elkeseredett ellensége a mi ligánknak, hogy kitudja, ki a mi vezérünk s azután rögtön elfogassa, amint legközelebb újra beteszi a lábát Franciaországba. Ez a Chauvelin egész csapat kémeket hozott át magával és éppen azért a vezér azt gondolja, hogy amíg azokat egy kicsit meg nem ismeri, legjobb lesz, ha a lehető legritkábban találkozunk a liga dolgában és különösen, hogyha nyilvános helyen semmiesetre sem beszélünk egymással. Ha majd szükség lesz arra, hogy szóljon velünk, értesíteni fog.

A két ifju ezalatt egészen közel hajolt a tűzhöz, mert ez nagyon lelohadt már és az a néhány zsarátnok, ami vörös izzással pislogott a tűzhelyen, alig adott valami világosságot.

Sir Andrew jegyzőkönyvet vett elő a zsebéből, s amint abban lapozgatni kezdett és barátjának is mutatott néhány teleirt lapot a tűz gyér világosságánál, úgy elmerültek annak szemléletébe, aminek minden sora szeretett vezérüket hozta eléjük, hogy jóformán az egész körülöttük levő világról megfeledkeztek és meg annak valamennyi hangjáról is, a perje éles zizegéséről, ami a tűzhely kőkockáira hullott, a lábas óra ketyegéséről és arról a lágy, csaknem észrevehe-

letlen halk suhogásról, ami ott hallatszott a padlón, közel hozzájuk.

Az egyik pad alól egy alak kuszott elő és kigyó módra, zajtalanul csuszott hozzájuk közelebb, közelebb a padlón a szoba sötétségében.

— Az a parancs, — szólott Sir Andrew, — hogy olvasd el ezeket az utasításokat, véd emlékezedbe, azután rögtön semmisítsd meg.

Már éppen vissza akarta a tárcát tenni a zsebébe, amikor egy kis papírszelet esett ki belőle és odarepült eléjük a padlóra.

Lord Antony lehajolt és fölemelte.

— Mi ez? — kérdezte eközben.

— Nem tudom, — felelte Sir Andrew.

— Éppen most esett ki a zsebedből. De annyi bizonyos, nem látszott, mintha az imént még ott lett volna a többi papíros között.

— Különös! Meg nem foghatom, hogyan jutott oda. A vezértől való, — tette azután hozzá, rápillantva a papírszeletre.

Mindketten lehajoltak, hogy még ezt az utolsó kis papírdarabot is kibetűzzék, amelyre sietős irással volt odavetve néhány szó, amikor egyszerre valami halk nesz ütötte meg a fülüket, ami ugy tetszett, mintha az előszobából jönne.

— Mi az? — kérdezték egyszerre mind a ketten.

Lord Antony fölkelt és gyors léptekkel menve az ajtóhoz, hirtelen fölrántotta azt, de ebben a pillanatban olyan hatalmas ütést kapott a homloka közepére, hogy egy pillanat alatt lezuhant, vissza a szoba padlójára.

Ugyane percben a kigyómódra csuszó alak fölszökkent görnyedt helyzetéből, s hátulról rohanva meg Sir Andrew-t egy ütéssel azt is leterítette.

Mindez oly gyorsan történt, hogy a két ifjunak nem volt ideje védekezni, de még csak kiáltani sem.

Mindegyiküket két-két ember ragadta meg, szájukat betömték, azután háttal egymásnak összekötötték őket.

Mialatt a többiek munkájukat végezték, egy ember, aki fekete álarcot viselt, csendesen becsukta az ajtót.

— Minden rendben, polgártárs, — szólott nonszokásra az egyik támadó, szorosabbra huzva az egyik kötelet.

— Helyes, — felelte az ajtónál álló férfi; — most pedig kutassátok ki a zsebeiket és adjatok ide minden talált iratot nekem.

Ez is megtörtént csakhamar.

Amikor az álarcos ember átvette az irásokat, néhány pillanatig hallgatódzott, nem hall-e valami mozgást a Halásztanyán.

Erre kinyitotta az ajtót és parancsolólag mutatott le a lépcsőn. A támadók fölemelték a megkötözött két ifjút a földről s olyan zajtalanul, ahogyan jöttek, kivitték őket a fogadóból, ki a sötét éjszakába.

A szobában benn a vakmerő gaztett főembere hirtelen áttekintette az elkobzott iratokat.

— Ennek a napnak a munkájával meg lehetek elégedve, — dörmögte halkán, mialatt fekete álarcát levette, s a tűz fénye rávetődött sápadt arcára és ravasz rókaszemére.

Még egy-két levélbe pillantott bele, azután azt a kis papírszeletet is átolvasta, amit a két ifju utoljára látott meg, de úgy látszott, hogy valamennyinél nagyobb meglepedésére szolgált neki az a levél, amely alá St. Just Armand neve volt írva.

— Hát még St. Just Armand is áruló, — mormogta ennek láttára. — Nos, szép Blakeney Marguerite, — mondotta azután rosszindulatu tekintettel, — most már azt hiszem, kezemre jársz majd abban, hogy a Vörös Pimpernel meg találjuk.

KILENCEDIK FEJEZET,

Az operában.

A Covent Garden-színházban diszeládás volt, az első az 1792. év őszi szezonjában.

A ház zsufolva volt minden részében és amíg a komolyabb hallgatók szivből gyönyörködtek Glück Orpheus-ában, addig a fölületesebbek, akik nem sokat törődtek a „Németországból való behozatuli cikkel“, azzal szórakoztak, hogy a fényesen öltözött tömeget és a jelenlevő divatkirálynöket nézték.

Storace Selina óriási tapsot kapott bámulói seregétől a nagy ária után; Incledon Benjamins, a hölgyek kedveltjét pedig még a királyi páholyból is elismeréssel tüntették ki s a függönyt éppen most eresztették le a második fölvonás csodaszép fináléja után. A hallgatóság, amely mintegy lebüvölten figyelt a nagy mester alkotására, most meglepéssel lélegzett föl s azután csakhamar azon volt kiki, hogy megeressze a maga csacska vagy éles nyelvét.

A divatos zenekari páholyokban sok ismert és nevezetes közéletű alakot lehetett látni. Ott volt Pitt miniszter, aki egy kis szórakozást jött keresni államférfiúi gondjai között; ott volt a walesi herceg is a maga vidám, nekigömbölyödött, kissé közönséges megjelenésével. Páholyról-páholyra járt, hogy itt is, ott is eltöltsön egy-egy negyedórát a jó ismerősei között.

Lord Grenville páholyában is ült valaki, aki jóformán mindenkinek a figyelmét magára vonta. Alacsony, vézna ember volt az illető; ravasz, gunyos arcú, mélyenfekvő szemmel. Ugy látszott, hogy nagy figyelemmel és erős kritikával figyel a zenére. Már ruházatában is volt valami olyan, ami elütött a szin-

gazdag környezettől. Kifogástalan, tiszta feketébe volt öltözve és sötét haja is ment volt a divatos hajportól.

Lord Grenville, a külügyminiszter megkülönböztetett, de fagyosan hideg tisztelettel bánt vele.

Az angol szépség típusainak nagy száma között itt-ott idegenjellegű arcokat is lehetett látni, amelyek éles ellentét gyanánt váltak ki amazok közül. Szembeötlő volt a büszke arisztokratikus arcjelleg a francia menekülteken, akik az otthoni üldözés elől itt, Angliában, biztos menedéket találtak.

Sok ilyen arcon mély fájdalom és súlyos gond tükröződött, különösen a nők arcán volt szemmel látható az, hogy nem valami sokat törődnek sem a zenével, sem a közönséggel, mert lelkük messze van innen; ott időzik, ahol a férj, apa vagy testvér még mindig veszedelemben van, vagy ahol már áldozatul is esett a szörnyű sorsnak.

A francia menekültek közül legfigyelemreméltóbb alakok egyike volt Tournay de Basserive grófné, aki csak nemrég érkezett Franciaországból. Ott ült lady Portarles páholyában. Koromfekete, nehéz selyemruhájának egyetlen disze a fehér csipkevállkendő volt; ez enyhítette némileg a gyász színét. Arca is összhangban állott a gyász jelével és lady Portarles igyekezett néhány hamis megjegyzéssel és kissé erős tréfával odavarázsolni a mosolygást a grófné szomorú arcára.

Suzanne és a fiatal vicomte ott ültek anyjuk mögött. Suzanne arcán valami mélabu borongott. Amint beléptek a páholyba, kutatólag jártatta körül szemét a sorokon, mintha valakit keresne, de mivel, úgy látszik, nem találta meg azt, akit látni óhajtott, közömbösen ült le a zenét hallgatni, a közönséggel pedig egyáltalán nem törődött többé.

— Ah, lord Grenville, — szólalt meg lady Portarles, amikor halk kopogtatás után a külügyminiszter

ter érdekes, okos arca jelent meg a páholyajtó nyílásában. — Igazán, jobbkor már nem is érkezhettek! Ime, De Tournay grófné alig várja, hogy meghallhassa, mi a legujabb hír Franciaországból.

Az államférfi előbbre lépett, hogy a hölgyekkel kezet fogjon.

— Fájdalom, — felelte azután, — a hírek a lehető legrosszabbak. A gyilkosságoknak se vége, se hossza, Párizs valósággal gőzölög a vértől, a guillotine pedig százával követeli az áldozatokat naponta.

A grófné e szókra sápadtan és könnybe lébadt szemmel dőlt hátra székében.

— Ah, uram, — szólalt meg, — ha tudná, milyen iszonyu ezt hallani; és még hozzá elgondolni azt is, hogy szegény férjem ott van abban az irtózatos országban, mialatt én biztosságban ülök itt a színházban az önök védelme alatt.

— De az Istenért, grófné, — felelte a jólelkű, szókimondó lady Portarles, — hát ha a zárdában ülne, ugyan javitana-e az csak egy szikrát is a férje sorsán? Aztán lássa, itt vannak a gyermekei, azokra is kell ám gondolnia, azok sokkal fiatalabbak, semhogy örökös aggodalom és gyász között élhetnének.

A grófné könnyein keresztül is mosolygott barát-nője felhevülésén. Lady Portarles, akinek a hangja és modora valami lovászlegényhez illett vo'na legjobban, egyike volt a legjobb szivü asszonyoknak, akinél igazi, őszinte jóakarát és szerető sziv lakott az alatt a kissé nyers modor alatt, amit annak a kor-nak több divatos asszonya szerep gyanánt vett magára...

— Azután meg, nem önmaga mondta-e tegnap, grófné, hogy a Vörös Pimpernel ligája a becsületét kötötte le arra, hogy a gróf urat baj nélkül áthozzák a csatornán?

— Igaz, — felelte a grófné, — s csakis ebben van

minden reménységem. Tegnap beszéltem lord Hastings-szel és újra biztatott, hogy minden jóra fordul,

— Akkor meg vagyok győződve, hogy nem kell félnie. Amire ez a liga megesküdött, azt végre is hajtja. Ah, — tette hozzá az ősz diplomata sóhajtva, — volnék csak fiatalabb néhány esztendővel...

— Ugyan hagyja el, — felelt lady Portarles, — arra még mindig elég fiatal, hogy egyszermindenkorra hátat fordítson annak a madárijesztőnek, aki ott trónol az ön páholyában.

— Bár csak tehetném. De ön elfeledi, lady Portarles, hogy ha a hazánkat szolgáljuk, a személyes előítéleteinket ugyancsak a sutba kell tennünk. Chauvelin ur a francia kormány megbízottja...

— Még ilyet! — csattant fel amaz, — de ember! Hát talán csak nem nevezi kormányznak azt a vérszomjas csöcseléket odaát?

— Eddig még nem találták tanácsosnak, — felelt a miniszter óvatosan, — hogy Anglia megszakítsa a diplomáciai összeköttetést Franciaországgal s azért udvariasan kell fogadnunk azt a megbízottat, akit Franciaország követségbe küld hozzánk.

— Menjen nekem a maga diplomáciai összeköttetéseivel, mylord! Az a ravasz kis rókaképű ember ott kém lesz, semmi egyéb, akármi legyek, ha nem úgy van. Annak ugyan kisebb gondja is nagyobb a diplomáciánál. Nem akar az egyebet, mint a royalista menekülteknek ártani, meg tönkretenni a mi vitéz Vörös Pimpernelünket és az ő derék ligáját.

— Meg vagyok róla győződve, — szólalt meg most a grófné megvető ajkbiggyesztéssel, — hogy ha ez a Chauvelin ártani akar nekünk, akkor lady Blakeneyben kész szövetségest talál.

— Óh, ez az asszony, — kiáltott lady Portarles, — hát látott-e már valaki ilyet? Mylord Grenville, önnél könnyen áll a csevegés, mondja el a grófné-

nak, hogy igazán eszeveszettség, amit csinál. Az ön helyzetében itt, asszonyom, — fordult aztán határozott, haragos arckifejezéssel a grófnéhoz, — nem engedheti meg az ember magának azt, hogy olyan fennhéjázó modort tanusítson, amilyent önök, francia arisztokraták árulnak el lépten-nyomon. Hogy lady Blakeney együtt érez-e azokkal a vérszomjas gazemberekkel, vagy sem; és hogy volt-e neki valami köze St. Cyre, vagy hogy is hívják, elfogatásához, vagy sem, azt már én mind nem tudom, de annyi bizonyos, hogy lady Blakeney itt, ebben az országban a divatvilág vezetője; Sir Percynek pedig annyi a pénze, mint hat más embernek együttvéve, azonkívül ugyancsak bejáratos az udvarhoz, mindezekért, ha ön lady Blakeney ellen beszél, azzal neki ugyan nem fog ártani egy fikarcnyit sem, hanem saját magát nagyon nevetségessé teszi vele. Nem úgy van, mylord?

Az azonban, hogy Lord Grenville hogyan gondolkozott a tárgyra nézve, vagy hogy De Tournay grófné maga mit felelt volna lady Portarles kikötésére, ez nem került napfényre, mert a függönyt ismét felhúzták, hogy megkezdjék Orpheus harmadik felvonását s ezalatt innen is, onnan is csendre intő püsszegés hangzott fel a közönség köréből.

Lord Grenville sietve vett bucsut a hölgyektől, hogy visszasíessen a maga páholyába, ahol Chauvelin csendesen ült, elmaradhatatlan burnótszelencéjét ott tartva a térdén. Szintelen, kutató pillantásu szeme átható tekintettel szegződött az átelleni páholyra, ahova Marguerite éppen most lépett be, nagy selyemruhasuhogás és nevetés között, mindenfelé kíváncsiságot és érdeklődést ébresztve. Férje is ott jött a szép asszony mögött, aki csakugyan elragadó volt ma este. Vörösbe játszó, gazdag aranyhaja könnyedén volt csak behintve egy kevés hajporral és óriási fe-

kele selyem szalagcsokorral volt csomóba szedve kecseshajlásu nyakán.

Mivel Marguerite-on mindig lehetett látni valamit a divat legutolsó szeszélyeiből, most a keresztbe tett csipke-fichut és a széles, hegyeshajtókéjú köpenyt viselte; ez alatt pedig a röviddereku, klasszikus redőzetű ruhát, amely néhány év múlva aztán Európa minden fejedelmi udvarában elterjedt. Ez a szabás végtelenül illett Marguerite hajlékony, királynői alakjához, annál is inkább, mert a ruha anyaga meg olyan volt, hogy a csillogó szövet csupa aranyhimzésnek látszott.

Amint a páholyba lépett, egy pillanatra kibajolt onnan, hogy hirtelen áttekintse, kik vannak ott a színházban. Azonnal sok, sok oldalról köszöntek oda neki s még a királyi páholyból is nyert egy gyors, kegyteljes üdvözetet.

Chauvelin merően nézte, mialatt a felvonás megkezdődött.

Marguerite gyönyörködve merült el a zene élvezetében. Tökéletes szépségű keze egy parányi, ékköves legyezővel játszott; királynői fején, nyakán, karján csakugy szikráztak a gyémántok, a feleségét bálványozó férj ajándékai, aki hanyagul dőlt oda ezalatt a másik karszékbe.

Marguerite szenvedélyesen szerette a zenét és Orpheus egészen elragadta. Az élet öröme ott ragyogott arcának minden vonásán. Hiszen végre is huszonöt éves volt csupán, fiatalsága teljében virult és a dédelgetett kedvence volt egy bálványozó, rajongó tömegnek. Hozzá még harmadnapja a Sellő vitorlás bárka is megjött Calaisból, azzal a hírrel, hogy Marguerite forrón szeretett bátyja baj nélkül érkezett meg Franciaországba, hugára gondol szeretettel és igéri, hogy az ő kedvéért óvatos lesz minden tetteben,

Csoda-e, ha egy pillanatra megfeledezett minden

csalódásról s megfélelkezett egyszersmind arról a lassu észjárásu, jelentéktelen emberről is ott mellette, aki a maga fogyatkozásait legföllebb azzal tudta jóvá tenni, hogy világi kincsekkel halmozta el feleségét.

Sir Percy éppen csak annyi ideig maradt felesége mellett, ameddig az illendőség kívánta, azután csakhamar helyet engedett a walesi hercegnek, meg a bámulóknak, akik hódolatukat jöttek bemutatni a divatkirálynő előtt. Sir Percy lassan eltűnt, talán, hogy jobban magához illő barátot keressen fel. Marguerite, az igazat megvallva, nem is gondolt rája, hova lehetett, hiszen olyan kevéssé érdekelte a dolog. Azonkívül egész kis udvara volt körülötte egy ideig, egészen addig, míg végre el nem küldte valamennyiüket, hogy egy kis időre egyedül maradhasson Gluck-kal.

Csendes gyönyörködéséből újabb kopogás zavarta fel.

— Szabad, — mondta kissé türelmetlenül, anélkül, hogy csak oda is nézett volna a páholyajtó felé.

Chauvelin, aki eddig is csak arra várt, hogy Marguerite egyedül legyen, most hirtelen megragadta az alkalmat s rögtön itt termett.

Egy pillanat múlva már ott állott Marguerite háta mögött.

— Egy szóra, polgártársnő, — szólalt meg hal-
kan...

— Szent Isten, ember! De megijesztett, — szólt Marguerite erőltetett nevetéssel. — Az ön jelenléte igazán nem időszerű most. A zenét akarom hallgatni és egyáltalán nincs kedvem a beszélgetésre.

— De nekem ez az egy alkalom áll csak a szolgálatomra, — felelte amaz s anélkül, hogy engedelmet kérne rá, odavont egy széket és leült Marguerite mögé, egészen közel, úgy, hogy egészen halkán is beszélhetett hozzá, anélkül, hogy az előadást zavarná.

— Igen, — ismételte Chauvelin — ez az én egyet-

len alkalmam, hogy szóhoz jussak. Lady Blakeneyt mindig annyira körülrajongja az ő udvara, hogy egy magamforma régi barát nem juthat a közelébe.

— Nos, barátom, — felelt Marguerite türelmetlenül, — csakugyan jobb volna más alkalmat keresnie. Én az opera után lord Grenville báljára megyek, És valószínűleg ön is ott lesz. Öt percet adhatok ott...

-- Három perc itt a páholy magányában teljesen elegendő lesz, — felelt Chauvelin nyugodtan — és azt hiszem, St. Just polgártársnő, hogy bölcsen cselekednék, ha rám hallgatna.

Marguerite akaratlanul is összeresztette Chauvelin egy árnyalattal sem emelte föl a hangját, de azért volt valami a szavában, ravasz szemében, amitől Margueritének csaknem a vére fagyott meg.

— Fenyegetés ez, polgár? — kérdezte.

— Nem, szép hölgy, csak a levegőbe lőtt nyíl.

Itt elhallgatott s csendesen figyelt, mint a macska, amely gyönyörködve látja a gondtalan egeret közeledni s már gondolatban is élvezi a kegyetlenséget, amely mindjárt bekövetkezik.

Aztán így szólalt meg, nagyon lassan ejtve a szót:

— Bátyja, St. Just Armand veszélyben van.

A gyönyörű arcon egy izom sem rándult meg e szóra. Chauvelin csak arcélben látta és mindenkinek úgy tetszhetett, hogy Marguerite feszülten figyel a szinpadra, de mégis észrevette, hogy a szem merevében tekint s a szép, kecses alak szinte feszes merevséggel ül előtte.

— Eh, — felelt Marguerite szinlelt jókedvvel, — mivel ez is egyike azoknak a terveknek, amelyeket ön úgy el tud képzelni, jobb lesz, ha visszamegy a helyére és engedi, hogy én is békében élvezhessem a zenét.

Amint elmondta, parányi kis kezével verni kezdte a zene ütemét a páholy bársonytámlányán. Storace

Selina a Che farót énekelte éppen s a közönség elbűvölten hallgatta a primadonnát. Chauvelin nem mozdult helyéből, csak nézte az idegesen mozgó kis kezét, mert ez árulta el a legvilágosabban, hogy az ellőtt nyíl talált.

— Nos, — szólalt meg hosszú szünet után Marguerite, még mindig az előbbi gondtalanság hangján...

— Nos, polgártársnő? — visszhangozta Chauvelin.

— A bátyám tehát...

— Hireim vannak róla, amelyek valószínűleg érdekelni fogják önt, de előbb, ha megengedi, megmagyarázok egyet-mást... Szabad?

A kérdés teljesen fölösleges volt, hiszen jól látta, milyen feszülten vár Marguerite a hirre.

— A minap segítséget kértem öntől, polgártársnő, segítséget, amelyet Franciaország érdeke kívánt. Ön azonban tagadólag felelt akkor. Azóta a magam elfoglaltsága, meg az ön társadalmi kötelességei távol tartottak bennünket egymástól... Noha sok minden történt.

— A dologra, polgártárs, kérem. A zene igazán elragadó és a közönség türelmét fogja veszíteni, ha sokáig beszél.

— Rövid leszek. Ugyanaznap, mikor szerencsém volt önt Doverben látni, talán egy órával azután, hogy ön végleges választ adott nekem, sikerült birtokomba keríteni olyan iratokat, amelyek egész sereg francia arisztokrata megmentésének terveire vonatkoznak. Az áruló De Tournay gróf is közöttük van. Mindezt az az átkozott Vörös Pimpernel szervezi persze ez esetben is. Sok szála az egész összeesküvésnek a kezében van már, de még nem mind és éppen ezért azt szeretném... nem... *kell*, hogy ön segítségemre legyen a hiányzó szálak megszerzésében.

Marguerite szembeszökő türelmetlenséggel hall-

gatta, majd egyet rántott a vállán, mialatt jókedvűen felelte:

— Ugyan, kérem! Hát talán nem mondtam már, hogy semmit sem törődöm az ön tervével a Vörös Pimpernelt illetően. És ha nem keverte volna bele a dologba a bátyám nevét...

— Csak egy percnyi türelmet, polgártársnő, — folytatta Chauvelin zavartalanul. — Két ur, Lord Dewhurst Antony és Sir Ffoulkes Andrew szintén ott voltak aznap este Doverben a Halásztanyán.

— Tudom. Láttam őket.

— Kémeim már tudták róluk, hogy azok is ahhoz az átkozott ligához tartoznak. Ffoulkes volt az, aki De Tournay grófnét és gyermekeit átkísérte a csatornán. Amikor a két fiatalember egyedül maradt, kémeim behatoltak hozzájuk, megkötözték őket, szájukat betömték, irataikat elkobozták s átadták valamennyit nekem.

Marguerite előtt egy pillanat alatt tisztán állott a vészély.

Iratok?

Armand vigyázatlan lett volna?... A gondolatra is rémület szállta meg. De azért mégsem akarta bevallani, hogy fél. Nevetett.

— Szavamra! Az ön vakmerősége meghalad minden képzeletet. Rablás és támadás! Angliában! Egy népes fogadóban!... Hisz tetten érhatték volna az ön embereit!

— Nos, aztán? Azok Franciaország fiai és azonkívül az ön alázatos szolgájának a nevelése. Ha elfogják őket, akkor a börtönbe vagy a vesztőhelyre is elmentek volna, anélkül, hogy csak egy szóval is tiltakoztak vagy árulkodtak volna. Szóval, érdemes volt a dolgot megkockáztatni. A népes vendéglők alkalmasabb helyek az ilyen kis műtétek elvégzésére, mint talán gondolná. Az embereim pedig gyakorlottak,

— Nos és azok az iratok? — kérdezte Marguerite könnyedén.

— A baj az, hogy már több név kiderült belőlük ... és több terv is ... az mindenesetre elég sok arra, hogy a célbavett nagy coup egyelőre megsemmisüljön, azért arra nézve még mindig homályban vagyok, hogy maga a vezér kicsoda?

— Jaj, barátom, akkor ott vagyunk, ahol voltunk. Éppen azért igazán megengedhetné, hogy a darab hátralévő részét békében élvezhessem. És, — tette hozzá ásitást színelve, — ha nem hozta volna bele a dologba a bátyámat is...

— Arra is reátérek. Az iratok közt St. Just Armandtól is volt egy levél Sir Ffoulkes Andrewhoz intézve.

— Nos. És?

— Az a levél azt bizonyítja, hogy St. Just Armand nemcsak egyetért Franciaország ellenségeivel, hanem segítője is, ha nem egyenesen tagja a Vörös Pimpernel ligájának.

A csapás végre lesujtott.

Marguerite az egész idő alatt jóformán várta, de el volt tökéelve, hogy nem árulja el a hatást, ha a csapás egyszer bekövetkezett is. Össze akarta szedni az esztét, azt az észet, amelyet olyan szikrázónak mondott a hír. Nem rendült meg még most sem. Azt tudta jól, hogy Chauvelin igazat beszél; tudta, hogy sokkal elvakultabb odaadással szolgálja azt, amit hazája érdekének gondol, sem hogy céltalan, közönséges csalárdságig alacsonyodnék le.

Armand levele tehát Chauvelin kezében volt! És Chauvelin használni fogja azt a maga céljaira addig, amíg nem látja majd jónak, hogy megsemmisítse, vagy egyenesen Armand ellen használja. Marguerite tudta mindezt, de azért csak kacagott, még vidámabban, mint eddig.

— Hát nem mondtam előre, hogy valami légből

kapott dolog lesz az egész! Armand a Vörös Pimpernel ligájában!... Armand, mint segítője a francia arisztokratáknak, akiket szívből gyűlöl! Nos, ez a mese igazán becsületére válik az ön képzelőerejének!

— Hadd fejezzem ki magamat világosan, — szólt Chauvelin rendületlen nyugalommal. — Armand kompromittálva van olyannyira, hogy kegyelemről szó sem lehet a számára.

A páholyban halotti csönd volt egyideig. Marguerite merev mozdulatlanságában ült ott, azon igyekezve, hogy gondolkodni bírjon és szembenézni a valódi helyzettel.

A színpadon Storace ezalatt befejezte a maga áriáját és ott hajlongott klasszikus öltözékben, de tizennyolcadik századbeli modorban a lelkesülten tapsoló közönség előtt.

— Chauvelin, — szólalt meg ekkor Marguerite, egyszerre minden árnya nélkül az előbbi fölvezt magatartásnak; — Chauvelin, barátom, értsük hát meg egymást. Ugy látszik, az én elmém berozsdásodott ebben a nedves levegőjü országban. Mondja csak, ön tehát szeretne rájönni arra, hogy ki az a Vörös Pimpernel?

— Franciaország legnagyobb ellensége és annál veszedelmesebb, mivel a sötétben munkálkodik.

— Talán annál nemesebb... Nos, és most ugye arra akarna kényszeríteni, hogy én holmi kémkedési munkálatokra vállalkozzam cserébe Armand biztonságáért? Nem így van?

— Milven kellemetlen két szó, szép hölgy. Kényszerítés! És kémkedés! Az elsőről az én esetemben szó sem lehet, a másodikkal pedig semmiesetre sem szabadna illetni olyan derék és fontos szolgálatot, amilyent ön tenne Franciaországnak.

— Elég az hozzá, hogy itt azonban azzal a névvel neveznék azt, — felelt az asszony szárazon.

— Az én kívánságom az, hogy ön szabad akaratból nyerjen bocsánatot Armand számára egy csekély szolgálat révén, amelyet nekem tenne.

— S mi volna az?

— Csak az, hogy figyeljen ma este a környezetére. Hallgasson rám. A Sir Ffoulkesnél talált iratok között volt egy parányi kis papírszelet is. Ez nil — tette hozzá, kivéve azt jegyzőkönyvből.

Ugyanaz volt, amelyet a két fiatalember közvetlenül a támadás előtt olvasott. Csupán két sor volt rajta, szándékosan elferdített kézírással. Marguerite elvette s félhangon olvasta a következőket:

„Ne feledd, hogy nem szabad gyakrabban találkoznunk, mint amennyiszer éppen szükséges. Másodikára nézve megadtam minden utasítást. Ha ismét beszélni akarsz velem, ott leszek G. bálján.“

— Mit jelent ez? — kérdezte Marguerite.

— Nézze meg mégegyszer, s akkor megérti.

— Itt a sarokban egy kis jelvényt látok... egy parányi vörös virágot.

— Ugy van.

— A Vörös Pimpernell — szólalt meg erre fölélnkülve. — G. bálja pedig Grenville bálját jelenti... Akkor ma este ott lesz.

— Én legalább így értelmezem. Lord Antonyt és Sir Andrew-t elfogatásuk után, parancsomhoz képest, egy magányos házba vitték a Dover Road-on, amelyet erre a célra béreltem ki. Ott foglyok voltak egészen ma reggelig. De mióta ezt a kis cédulát is megtaláltam, tervembe az vág bele a legjobban, hogy ma már Londonban lehessenek és ne mulasszák el Lord Grenville bálját. Érti, ugy-e, hogy mindenesetre sok mondanivalójuk lesz egymásnak a vezérrel... Azért ma reggel korán az történt, hogy a két fiatal főur tárva-nyitva talált minden ajtót, őrzőik eltűntek; mehettek szabadon, akármerre, sőt még két jó lovat is találtak

az istállóban fölkontározva... Azt hiszem, bátran következtethetjük, hogy azokat tüstént sarkantyuba kapták és meg sem álltak Londonig... Ugy-e, polgártársnő, voltaképp nagyon egyszerű az egész?

— Ugy-e nagyon egyszerűnek látszik az is, — felelte Marguerite, még egy kísérletet téve a könnyedén való felelgetésre, — amikor az ember egy csirkét akar megölni... az ember megfogja... azután kitekeri a nyakát... csupán csak a csirke nem találja a dolgot olyan nagyon egyszerűnek... Ön most kést szegez az én torkomnak... valakit pedig kezesül tart az én engedelmességem biztosítására... És mindezt igen egyszerűnek találja... Én nem.

— Nem úgy van, polgártársnő. Én módot nyujtok önnek arra, hogy megszabadítson egy szeretett testvért a saját esztelenségének következményeitől.

Marguerite arcán hirtelen meglágyult a kifejezés a szavakra és mialatt szeme könnybelábadt, így szólalt meg halkán:

— Az egyetlen embert, aki engem igazán és állandóan szeretett. De... de az Istenért, Chauvelin, mit akar, mit tegyek, — kérdezte, mialatt fojtott hangjában igazi kétségbeesés hangja rezgett. — Hisz a mostani helyzetemben jóformán lehetetlen ilyent kívánnia.

— Nem úgy van, polgártársnő, — felelte a kérelhetetlen Chauvelin, ügyet sem vetve arra a gyermekkönyörgésre, amely a követ is meglágyíthatta volna. — Sőt éppen mostani helyzetében tehet nagyon sokat. Mint Lady Blakeneyt senki sem gyanusítja ilyennel és azért jól megfigyelhet mindent. Ön nem sokára elmegy innen Lord Grenville háljára. Várjon ott reám... Várjon és figyeljen. A Vörös Pimpernel ott lesz... Sir Andrewnak és Lord Antonynak sok beszélőnivalójuk lesz vele... Arre kell tehát ügyelnie, mivel lesznek együtt sokat... Ha segítségemre lesz

abban, hogy kitűdjük, ki az a titokzatos vezér, akkor szavamot kötöm le önnek, hogy St. Just Armandnak nem lesz bántódása semmi.

Chauvelin csakugyan kést szegzett a torkának. Marguerite jól érezte azt, mert ez az ember sohasem ejtette ki az üres fenyegetés szavát.

Kétségtelen, hogy Armand nevét a Jóléti Bizottság eddig már a „gyanusak“ közé sorozta; elhagynia bizonyára nem lehet többé Franciaországot és ha el-lene szegülne Chauvelin parancsának, bizonyos, hogy vége. Asszonyos igyekezettel még egyszer megpróbált időt nyerni. Odanyújtotta a kezét annak az embernek, akit most már rettegett és gyűlölt.

— Ha megigérem, hogy segítségére leszek önnek, Cauvelin, — szólott nyájasan, — odaadja nekem St. Just levelét?

— Ha ma este valóban hasznos szolgálatot tesz nekem, polgártársnő, — felelte Chauvelin gunyos mosolygással, — akkor odaadom a levelet... holnap.

— Nem bizik bennem?

— Föltétlenül, de St. Just élete a hazája kezében van... s önön áll, hogy kiváltképpen.

— De megtörténhetik, hogy nem lesz módomban a segítség, ha mégugy megvolna is a szándék reá.

— Az csakugyan rettentő lenne, — felelt Chauvelin nyugodtan, — önre és St. Justre nézve.

Marguerite összeborzadt.

Érezte, hogy ettől az embertől nem várhat könyörületet. Hideg futott rajta végig, noha a színházban forró volt a levegő. Remegve huzta összébb a drága csipkekendőt s mialatt úgy tetszett neki, mintha a zene hangjai messziről, messziről hatolnának csak hozzá, mozdulatlanul, szinte mintegy álomban nézte csak a szeme előtt lévő ragyogó képet.

Gondolatai egy pillanatra a szeretett testvérről oda-
tévedtek arra a másik férfira, akinek szinte lehetett

igénye az ő bizalmára és szívére. Az Armand-t fenyegető veszedelem tudata a nagy elhagyatottság érzését keltette föl benne; vágyva-vágyott arra, hogy valakitől vigasztalást és tanácsot nyerhessen. Sir Percy a férje volt, aki egyszer nagyon szerette; miért kellene tehát teljesen egyedül állania a rettentő megpróbáltatás e perceiben. Igaz, hogy esze nem volt sok, de izomereje annál több, ha ő, Marguerite elmével, a férje meg férfias erővel és bátorsággal járulna a dologhoz, kétségtelen, hogy ketten, egyesült erővel ki tudnák játszani a legravaszabb diplomatát is és kiszabadítanák kezéből azt, akit mintegy kezes gyanánt tartott Marguerite elé; kiszabadítanák, még pedig úgy, hogy azért annak a hősiés kis csapatnak csodás derék vezérét se döntésük veszélybe. Sir Percy, úgy látszott, vonzódik St. Justhoz; bizonyos, hogy szívesen járulna hozzá a megmentéséhez.

Chauvelin többé ügyet sem vetett Margueritera. Most már kimondotta a kegyetlen «vagy-vagy»-ot a magára hagyta, hogy határozzon. Most már úgy látszott, hogy Chauvelin van elmerülve a zenébe s ő követte annak ütemeit keskeny, menyétszerű fejének bólogatásával.

Marguerite-tot halk kopogtatás rázta föl elmerültségéből. Sir Percy állott a küszöbön; a magas, szállas, jólelkű, álmos, korlátolt Sir Percy.

— A... izé... a gyaloghintója a kapu előtt van, kedvesem, — mondotta legelnyujtotabb hangján és azzal a mosolygással, amely most Margueritenak minden idegszálát kemény próbára tette. — Ha jól tudom, szándéka elmenni arra az istenadta bálra... Ah, bocsánat, Chauvelin ur, nem is vettem észre.

Ezzel odanyujtotta nyulánk fehér kezének két ujját a vendég felé, aki Sir Percy beléptére fölállott a helyéből.

— Jön, kedvesem?

— Szé! Pssz! — hangzott a közönség köréből.

— Micsoda arcátlanság! — mosolygott Sir Percy jóindulata arccal.

Marguerite türelmetlenül sóhajtott föl. Érezte, hogy utolsó reménysége is eltűnt. Beburkolózott köpenyébe, aztán így szólalt meg, anélkül, hogy csak rá is tekintett volna férjére:

— Készen vagyok! Mehetünk.

Azután elfogadta férje karját, kifelé indult, de a páholyajtóból még visszatekintett Chauvelinre, aki sajátos mosolygással nézte a nem összeillő párt.

— Csak a viszontlátásig bucsuzunk, Chauvelin, mert lord Grenville bálján ismét találkozunk nem-sokára.

S szeme kifejezésében lehetett valami olyan, amit az agyafurt francia nagy meglepéssel olvasott ki, mert mosolyogva csippentett egy kevés burnót a szelencéjéből, aztán leverte a burnót porát finom ingfodráról, boldogan dörzsölte össze csontos, keskeny kezét.

TIZEDIK FEJEZET.

Lord Grenville bálján.

Lord Grenville történeti nevezetességű bálja az év legfényesebb társadalmi eseményei között foglalt helyet. Az őszi évszak ugyan alig kezdődött még meg, de azért mindenki igyekezett, hogy visszaérkezzék Londonba, nehogy valamikép elmulassza a külügy-miniszter bálját.

A walesi herceget is várták, aki megígérte, hogy az operából egyenest ide fog sietni. Lord Grenville maga pedig, amint az «Orpheus» két első felvonását

végighallgatta, sietett baza vendégei fogadására. Este tíz órakor, ami ez időben nagyon késői órának tetszett, a külügyminisztérium termei készen állottak a maguk pazar virág- és pálma-diszében. A vendégek nagy gyorsasággal gyülekeztek s nemsokára sűrű tömeg hullámozott föl s alá a termekben.

Egy szobát kizárólag a táncosok számára tartottak fenn s onnan a menuette kellemes, halk zenéje hangzott ki, belevegyülve a csevegés zajába.

A nagy lépcsősarnok fölött, éppen szemben azzal, ahol a lépcső az emeletre ért föl, egy kisebb teremben a házigazda állott vendégei hivatalos fogadására készen. Nagyragu urak, szép asszonyok, Európa majd minden udvarából való nevezetességek egész seregétől vonultak már el előtte, mély, szertartásos bókkal üdvözölte a házigazdát, amint azt a kor divatja kívánta. Azután pedig, hogy a fogadás szertartásán áttestek, elszéledtek a táncteremben, a társalgó, vagy kártyázó-szobákban.

Lord Grenvilletől nem messze az egyik tükörsztaal márványparkányához támaszkodva ott állott Chauvelin, aki szótlanul vizsgálta a fényes társaságot. Tudta nagyon jól, hogy Sir Percy és Lady Blakeney még nincsenek itt s azért feszült várakozással pillantott az ajtóra, valahányszor egy-egy új vendég érkezését jelentették.

Chauvelin kissé elszigetelten, magára hagyatva állt ott, mert hiába, a forradalmi kormány megbízottja nem volt valami népszerű ember Angliában, ahová éppen ezidőtájt szivárgott át a szeptemberi mérszárlásoknak és a rémuralom minden borzalmának hire.

Hivatalos minőségben udvariasan fogadták ugyan, Pitt miniszterelnök kezét szorított vele, Lord Grenville több ízben megszólította, de a londoni társaság bizalmasabb jellegű körei tudni sem akartak róla. A nők

egyszerűen hátat fordítottak neki, a férfiak közül pedig azok, akik nem viseltek hivatalos állást, nem nyújtottak kezét Chauvelinnek.

Csakhogy Chauvelin nem volt az az ember, aki tördött ilyen apróságokkal. Mindezt úgy tekintette, mint dionómáciai pályájának egy-egy részletét; azonkívül hazája iránt érzett elvakult ragaszkodása, valamint az a megvetés, amivel minden társadalmi egyenlőtlenség iránt viseltetett, könnyüvé tették számára, hogy elszivelje ezt a mellőzést az elmaradt, királypárti, ódivatu Anglia lakói részéről.

Mindenekfölött pedig Chauvelinnek volt kitűzött, erősen körvonalazott célja. Meggyőződése szerint a francia főuri osztály volt Franciaország legádázabb ellensége és Chauvelin szívből szerette volna, ha az egész osztályt egészen kiirthatják. Ő volt az, aki azt az emlékezetes szót először ejtette ki, hogy: „Bárcsak egy feje volna csupán az egész főuri osztálynak, hogy a guillotine egy csapással vágthatná le.” Éppen ezért valahány megmenekült francia arisztokratát látott, úgy nézett mindegyikükre, mint a guillotine jogos tulajdonára, amelytől azt szentségtörő kezek megfosztották. Az az igaz, bizonyos, hogy amint ezek a menekültek biztonságban érezték magukat külföldön, azonnal megtették mindent, hogy ellenséges indulatot szítsanak Franciaország ellen. Angliában, Belgiumban és Hollandiában szakadatlanul szőtték a terveket, hogyan lehetne valamelyik nagyhatalmat rávenni arra, hogy sereget küldjön Párizsba, Lajos királyt kiszabadítsa és sorra felakasztassa a vérengző köztársasági párt vezéreit.

Igy aztán képzelhetni, mennyire gyűlölte Chauvelin a Vörös Pimpernt és egész ligáját. Az volt a kedvenc terve, hogy ha kilétét megtudják, átcsalják Franciaországba, aztán... itt Chauvelin mély lélekzetet vett, mert már előre is szinte gyönyörködve

képzelte el, hogyan hull le majd az a vakmerő fej a guillotine bárdcsapása alatt.

E percben künn a lépcsőházban valami mozgás támadt, a teremben pedig hirtelen megszűnt minden csevegés, mert a háznagy ezt jelentette:

— Ó királyi fensége a walesi herceg és kísérete, Sir Percy és Lady Blankeney.

Lord Grenville gyors léptekkel indult az ajtó felé, hogy magas vendégét fogadja.

A walesi herceg gazdag aranyhímzésű lazac-rózsaszinű, bársony udvari ruhába volt öltözve és Lady Blakeneyt vezette a karján; baloldalán Sir Percy haladt ragyogó, pompás elefántcsontszinű atlaszöltözékben, amely az akkor divatos, különöc Incredibleszabással készült. Szőke haján nem volt hajpor, nyakán és csuklójánál kincsetérő csipke volt a disz; a lapos chapeau bras oda volt szorítva hóna alá. A kölcsönös üdvözetek elhangzása után lord Grenville a szókkal fordult magas vendégéhez:

— Ha fenséged kegyes lesz megengedni, bemutatom Chauvelin urat, a francia kormány megbízottját.

Amint Chauvelin a trónörököst a küszöbön megpillantotta, azonnal előbbre lépett, szinte várva a bemutatást. Szertartásosan és nagyon mélyen hajolt meg, amíg a walesi herceg kurta, gyors fejbólintással viszonzta csupán az üdvözetet.

— Uram, — szólt Chauvelinhez hidegen, — igyekezni fogunk elfeledni, hogy milyen kormány küldötte önt és csupán úgy tekintjük önt, mint vendégünket, mint magánembert, aki Franciaországból jön. Mint olyant üdvözljük önt.

— Fenség, — hajlongott ismét Chauvelin. — Aszszonyom, — folytatta aztán az üdvözlést Marguerite előtt.

— Ah, kis Chauvelin, — szólt emez könnyed vidámsággal, mialatt kis kezét nyájasan nyujtotta oda,

— Chauvelin ur és én régi ismerősök vagyunk, fenség!

— Ah, akkor tehát, — felelt a walesi herceg ez alkalommal sokkal kegyesebben, — kétszeresen szívesen látott vendég lesz ön, uram.

— Van itt még valaki, akit fenséged engedelmével bátor lennék bemutatni, — szólott közbe most Lord Grenville.

— Ah és ki az?

— Tournay de Basserive grófné öméltósága és családjá, akik nemrégiben érkeztek ide Franciaországból.

— Örömmel látjuk őket! Azok tehát a szerencsések közé tartoztak?

Grenville lord körülnézett s csakhamar megpillantotta a grófnét.

Amint a walesi herceg is meglátta az ősz főuri nő merev méltóságu alakját, ezt sugta oda Marguerite-nek:

— Szavamra, nagyon erényesnek és nagyon bánatosnak látszik.

— Ah, fenség, — válaszolt Marguerite mosolyogva; — az erény olyan, mint a drága illatszeranyagok, akkor a legédesebb, ha összezuzzuk.

— Az erény, fájdalom, rendesen nem illik valami jó! az önök bájos nemének, asszonyom, — sóhajtott a herceg.

Amikor Lord Grenville bemutatta a grófnét, a walesi herceg lekötelezően szólította meg:

— Igazán örülök, asszonyom. Mint tudja, királyi atyám mindig örömmel üdvözli országában az ön honfitársai közül azokat, akiket Franciaország elűzött a maga partjairól.

— Fenséged végtelen kegyes, — felelte a grófné méltósággal; aztán leányára mutatott, aki félénken állott mellette: — Ez itt leányom, Suzanne, fenség!

— Ah! Bájos! Nagyon bájos! Most pedig engedje meg, grófné, hogy bemutassam önnek Lady Blake-neyt, aki bennünket barátságával tisztel meg. Tudom, hogy sok mondanivalójuk lesz egymásnak. Lady Blakeneynek minden honfitársát kétszeres örömmel látjuk már az ő kedvéért is... az ő barátai a mi barátunk is; ellenségei pedig Anglia ellenségei is egyben.

Marguerite kék szemében csak úgy csillogott a vídamság e szókra. De Tournay grófné, aki olyan vérig sértő viselkedést tanusított iránta nemrég, most olyan leckét kapott, amely Margueritenak akarata ellenére is örömet szerzett. A grófné azonban, akinél a királyi család iránt való tisztelet jóformán vallásos meggyőződészámba men már, sokkal járatosabb volt az udvari illemben, semhogy a legkisebb zavart is mutatta volna, s azért a két hölgy szertartásosan bókolt egymás előtt.

— Ő királyi fensége mindig kegyes, asszonyom, — szólott Marguerite szendén, de leirhatatlan pajzán tekintettel, — de ez alkalommal valóban nincs szükségünk az ő kegyes közbenjárására... Az a szeretetreméltó mód, ahogyan legutóbbi találkozásunk alkalmával fogadni szives volt, ma is kellemes emlékbem él nálam.

— Mi, szegény száműzöttek, asszonyom, — felelte a grófné fagyosan, — csak azzal mutathatjuk ki hálánkat Anglia iránt, ha őfensége kivánságát parancsnak tekintjük.

— Asszonyom! — bókolt Marguerite ismét szertartásosan.

— Asszonyom, — viszonzta méltósággal a köszöntést a grófné.

A trónörökös ezalatt a fiatal vicomtehoz intézett néhány kegyes szót.

— Nagyon örülök, hogy megismerhetem, vicomte,

Édesatyját is ismerem, amikor londoni nagykövet volt évekkel ezelőtt.

— Ah, fenség, — felelt amaz, — akkor még kis fiu voltam... de most ennek a találkozásnak nagy szerencsését a mi védelmezőnknek, a vörös Pimpernelnek köszönhetem.

— Csitt, — felelt hirtelenül elkomolyodva a herceg, Chauvelin felé intve szemével, aki ezalatt kissé távolabb állva, érdeklődve, de gunyos mosolygással nézte a Marguerite meg a grófné közt lefolyt jelenetet.

— Nem, fenség, — szólott erre Chauvelin, — ne akadályozza meg a vicomte urat hálája kifejezésében: annak az érdekes virágnak a nevét jól ismerem én is... és Franciaország szintén.

A herceg néhány pillanatig átható tekintettel nézett Chauvelinre.

— Ah, uram, — mondotta azután, — akkor ön talán többet is tud a mi nemzeti hősről, mint mi valamennvien... ön talán még azt is tudja, ki az a hős... Nézze csak, a teremben a hölgyek mind az ön ajkán csüggnek a szemükkel... Milyen népszerűvé tenné magát a szépek közt egyszerre, ha kielégitené a kíváncsiságukat.

— Ah, fenség, — felelt Chauvelin jelentőséggel; — Franciaországban azt beszélnek, hogy fenséged, ha akarná, a legilletékesebb felvilágosítást tudná nyújtani arra az érdekes vadvirágra vonatkozólag.

Itt hirtelen átható pillantást vetett Margueritera, de ez nem árult el semmi megindulást és Chauvelin pillantását elfogulatlanul viszonzta.

— Nem, nem; az én ajkam le van pecsételve, a liga tagjai pedig féltékenyen őrzik vezérük nevét. Így aztán a hős bájos imádói kénytelenek beérni azzal, hogy egy árnyékért rajongjanak. Itt Angliában, uram, — folytatta a herceg leirhatatlan kedvességgel és méltósággal, — csak a nevét kell kiejteni annak a hősnek

és minden szép arcon ott lángol a lelkesedés tüze, De látni senki sem látta az ő hü vitézein kívül. Mi, többiek, azt sem tudják róla, szőke-e vagy barna, magas-e vagy alacsony, délceg-e vagy nyomorék, csak azt tudjuk, hogy a világ legbátrabb embere és egy kicsit büszkék vagyunk reá, ha meggondoljuk, hogy angol.

— Ah, Chauvelin ur, — tette hozzá Marguerite, csaknem kihívó daccal tekintve oda a francia követ mozdulatlan szfinksz-arcába, — ő királyi fensége hozzátehetné azt is, hogy mi, nők úgy tekintünk reá, mint valami regebeli hősré... imádjuk... a jelvényt viseljük... remegünk érte, ha veszélyben van és vele együtt lelkesülünk a diadal órájában.

Chauvelin mindkettőjük szavára csak néma meghajlással felelt; érezte, hogy mindkét kijelentés megvetést és dacot akart kifejezni. A tétlenéletű, élvezet-hajhászó trónörököszt megvetette, azt a gyönyörű asszonyt pedig, akinek aranyhajában most is ott ékeskedett az ismeretlen hős jelvénye, az apró rubinból és gyémántból összealkotott pimpernel virág; azt az asszonyt a kezében tartotta; így tehát megtehelett annyit, hogy néma maradjon s csöndesen várja be a fejleményeket.

A csendességet, amely egyszerre mintha az egész termet megülte volna, egyszerre csak elnyújtott, kissé bárgyu, de jólelkű nevetés szakította meg.

— Mi, szegény férjek pedig, — mondta az a nevető hang, a fényes öltözetű sir Percy hangja, — kénytelenek vagyunk egyszerűen félreállni, amíg a hölgyek azt az istenadta árnyékalakot imádják.

Mindenki kacagott, a trónörökös hangosabban, mint akárki.

A kinos feszültség megszakadt s néhány perc múlva újra oly vigan csevegett mindenki, mintha semmi sem történt volna.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

A papirszelet.

Marguerite mondhatatlanul szenvedett. Bármennyire erőltette is a vigságot s bármennyivel jobban ünnepelték, bámulták is minden más asszonynál, mégis úgy érezte magát, mint a halálraitélt, aki utolsó napjait éli.

Minden idege kinos feszültséget érzett, amelynek érzése százszorcsra emelkedett azóta, hogy az opera és a bál között egy rövid órát férje társaságában töltött. Az a reménye, hogy benne erős támaszt, higgadt tanácsadót kereshessen, eltűnt teljesen. Ez a reménysugár is elröppent tehát oly gyorsan, mint jött. Megint csak azt a jóakaratu kicsinylést érezte férje iránt, amit valami hü háziállat vagy alantas szolga iránt tudott volna érezni. Nagy válságon ment keresztül éppen most és hullámzó kedélyének oly nagy szüksége lett volna erős támaszra, erős vezetőre.

És íme, a támasz, a tanácsadó most ott állott, körülvéve az üresfejű, divatos gavallérok csoportjától, akik élvezettel hallgatták és ismételték azt a furcsa kis rigmust, amit éppen az imént tálalt eléjük.

S nemcsak azok ismételték; az egész termet bejárták a verssorok. Marguerite mindenfelől férje költői kísérletét hallotta s még a herceg is azt kérdezte tőle, méltányolja-e eléggé férje költészetét.

— Az egész nem került több időbe, mint amíg a nyakkendőmet megkötöttem, — jelentette ki sir Percy a maga bámuló hallgatósága előtt.

Keresik arra, keresik errel

Hiába minden, nincsen semerre.

Tán a föld nyílt meg, hogy őt elnyelje —

Átkozott Vörös Pimperneljel

A herceg el volt ragadtatva. Azt mondta, hogy sír Percy nélkül az élet sivatag puszta lenne. Aztán karon fogta és magával vitte a kártyázó szobába, leült vele, egy hatalmas szerencsejátéknak készült neki.

Sir Percy, aki rendszeren minden mulatságon odavont az érdeklődése, hagyta, hogy a felesége udvarol-tasson magának, táncoljon, mulasson vagy unatkozzék, ahogy kedve tartja. Ma is így volt, Marguerite-ot a bámulók egész serege vette körül, akik mind azon voltak, hogy elfeledtessék vele, hogy ott valahol, a távoli kártyázó-szobában van egy hosszú, lustamozdulású ember, aki elég kába volt azt képzelni egyszerűen, hogy „Európa legelmésebb asszonya“ majd talán igazán bele tud illeszkedni az angol házaselet prózai kötelékeibe.

Marguerite-ot ma talán még az elfojtott izgalom is csak szebbé, büvölőbbé tette. Bámulta mindenki, jobban, mint valaha. A szép boldogtalan asszony gondolkozni sem akart már, annál kevésbé, mert gyermekkori éveinek nevelése, abban a bohémvilágban, ahol élt, afféle fatalistává tette. Érezte, hogy az események utját nem irányíthatja. Chauvelintől pedig semmiesetre sem várhat könyörületet.

Később az est folyamán észrevette, hogy lord Antony és Sir Andrew is megérkeztek.

Az utóbbi azonnal a kis Suzannet kereste fel, s amint közelébe tudott jutni, addig mesterkedett, amíg sikerült a leánykát odavezetni a tömegtől kissé távolabbra egy ablakmélyedésbe s ott aztán hosszú beszélgetésbe elegyedtek, amely nagyon komolynak, de nagyon élvezetesnek látszott mindkettejük részéről.

Mindkét fiatal főurnak mintha egy kicsit be lett volna esve a szeme; sápadtabbak is voltak talán és komolyabbak valamivel a szokottnál, de ruházatuk oly kifogástalan, viselkedésük oly teljesen elfogulatlan volt, hogy semmiről sem lehetett volna arra a bor-

zasztó időre következtenni, amin keresztülmentek a
aminek árnya még most is ott lebegett fölöttük és
vezérük fölött.

Hogy a Vörös Pimpernel ligája semmiképp sem
szándékozik működését abbahagyni, azt Marguerite
nagyon jól tudta a kis Suzanne multkori szavaiból,
aki elmondotta nekik, milyen bizonyosra ígérték Iova-
gias kíséroid, hogy nemsokára magát De Tournay
grófot is megmentik. Révedező szemmel nézett kö-
rül Marguerite a teremben, s elgondolta, ugyan melyik
is lehet hát ebből a fényes öltözetű, divatos sokaság-
ból az a hős, aki olyan vakmerő tervek szálait és
annyi, de annyi embernek az életét tartja kezében.

Égető kíváncsiság gyötörte, hogy megtudhassa, ki
lehet hát az a hős. Igaz, hónapok óta hallott folyton
róla s már jóformán belenyugodott annak láthatatlan
voltába, csakugy, mint mindenki más is, de ma, má
igazán vágyott arra, hogy megtudja, ki lehet; — nem
is gondolva Armandra, sem pedig Chauvelinre; —
nem, tisztán csak magáért, csak annak a rajongó cso-
dálatnak a kedvéért, amellyel mindig adózott ez em-
ber hősie és leleményes voltának.

Hogy most itt kell lennie, hogy itt van, az bizo-
nyos. Lord Antony és sir Andrew is azért jöttek,
hogy vezérükkel találkozhassanak s talán, hogy új
parancsot vegyenek át.

Marguerite sorra vett minden arcot; az arisztokra-
tikus norman, meg az erős, vállas, szőkehajú angol-
szász típusokat éppen ugy, mint a szelidebb, humo-
rosabb arcjellegű keltákat s mindegyre azon gon-
dolkozott, melyikben lehetne föllelni azt az erőt,
hatalmat, észt, amely urrá tette a vezért olyan sok
előkelő angol arisztokrata fölött. Azt is beszélték,
hogy hiszen maga a walesi herceg is közötté van a
vezér követőinek.

Sir Ffoulkes Andrew volna talán? Nem, az lehe-

felel, hogy az lenne, az ő szelíd kék szemével, amely oly szerelmes és ábrándos pillantással tekintett a kis Suzanne után, amikor ezt szigorú anyja elvitte, végét szakítva a kettesben való kellemes beszélgetésnek. Marguerite figyelmesen nézte, amíg sir Andrew végre elfordult és sóhajtva ment tovább. Olyan végtelenül elhagyatottnak érezte magát most, hogy Suzanne kecses kis alakja eltűnt szeme elől a tömegben.

Marguerite azt is látta, hogy sir Andrew egy kisebb boudoir felé tart, annak küszöbén megáll, odátámaszkodik az ajtófélfához, azután aggodalmasan tekint körül a teremben.

Margueritenek valahogy sikerült megszabadulnia odaadó figyelmességü gavallérjától, akkor aztán lassan, a tömeget kerülve, mind közelebb és közelebb jutott ahhoz az ajtóhoz, amely mellett sir Andrew állott.

Hogy miért akart odajutni, azt jóformán talán maga sem tudta volna megmondani; lehet, hogy valami végzetszerű hatalom vezette, amely néha mintha bele-beleszólna az emberélet dolgaiba.

Most azonban hirtelen megállott: úgy érezte, hogy eláll még a szive dobogása is; szeme föl villanó tekintettel meredt oda az ajtóra egy pillanatig, de azután éppen oly hirtelenül kapta el a tekintetét ismét. Sir Andrew még mindig ott áll és Marguerite látta, hogy lord Hastings, az előkelő divatvilág egy fiatal tagja, aki férjének is barátja volt s szintén a trónörökös köréhez tartozott, amint most elhaladt sir Andrew mellett, valami odacsusztatott a kezébe.

Marguerite csak egy pillanatig bámult mereven erre a jelenetre, azután bámulatos erővel küzdötte le fölindulását és haladt tovább, de most már gyorsabb léptekkel oda, az ajtó felé, ahonnan sir Andrew most már eltűnt, mert belépett a kis szobába.

Mindez kimondhatatlanul gyorsan történt, A sors

Mindig gyorsan halad utján olyankor, ha csapást akar osztogatni.

Lady Blakeney, mintha egyszerre nem lett volna többé; helyét St. Just Marguerite foglalta el; az, aki gyermekkorának, leányéveinek minden adományát bátyjának köszönhette. Megfeledezett jelenlegi állásáról, rangjáról és csak az állott előtte tisztán, hogy Armand veszélyben van és az, hogy tőle nem messze, talán éppen sir Andrew kezében van az a talizmán, amelynek erejénél fogva meg lehetne a bátyját mentenie.

Alig telhetett el harminc másodperc azóta, hogy lord Hastings azt a titokzatos valamit sir Andrew kezébe juttatta, odáig, amig Marguerite belépett a budoárba.

Sir Andrew háttal állott, félkézzel egy kis asztalra támaszkodva, amelyen nehéz karos ezüst gyertyatartóban gyertyák égtek, Másik kezében egy kis papírszeletet tartott s olvasni kezdte.

Marguerie észrevétlenül közeledett; puha, tapadó helyemruhájának lágy redői nem ütöttek neszt a néhez szönyegen, úgy, hogy Marguerite egészen odajutott sir Andrew mögé. Ez csak akkor vette észre, amikor már egészen közel volt hozzá; amikor hirtelen visszafordult, Marguerite halk jajkiáltást hallatott, azután kezét homlokára szoritva, bágyadtan mondotta:

— Iszonyu hőség van odaát a teremben... Majd elájultam!... Ah!

S ezzel csakugyan úgy megtántorodott, mintha elakarna esni.

Sir Andrew hirtelen összegyűrte a kezében tartott cédulát s odaugrott, hogy támogassa.

— Rosszul érzi magát, lady Blakeney? — kérdezte ijedten. — Idehivom...

— Nem, nem, kérem! — szakította félbe amaz,

— Csak egy székot, gyorsan!

Ezzel lehanyatlott egy karosszékbe és fejét hátra-
hajtván, alélta hunyta le szemét.

— Így! — mondotta azután halkán. — Mária
mulófélben van a szédülés..., Ne aggódjék, sir And-
rew, már jobban vagyok.

Ilyen pillanatokban, amint a lélektan buvárai is
bizonyos, megnyilatkozik nálunk néha egy olyan
érzék, aminek semmi köze sincs a többi öthöz; nem
látunk, hallunk, tapintunk ugyan, de mégis úgy tet-
szik, mintha mind a hármat egyszerre tennénk,
Marguerite is ott ült, lecsukott szemmel.

Sir Andrew ott állott mögötte; tőle jobbra pedig
ott volt a kis asztal a gyertyatartóval. Marguerite
előtt azonban nem volt semmi, de semmi egyéb,
mint Armand képe, Armandé, aki veszályben van s
ez a kép úgy tekintett reá, hogy háttér gyanánt Ar-
mand mögött majd a forrongó párisi csőcseléket
látta, majd a Jóléti Bizottság törvényszékét, amelyben
Foquier-Tinville Armand életét követelte a felséges
nép nevében.

A kis budoárban néhány percig teljes csönd ural-
kodott.

Távolabbról, a vakító fényességű bálteremből a
gavotte kecses, lágy zenéje és a nehéz selyemruhák
suhogása hatolt ide sajátságos kísérő hangja gya-
nánt annak az életre-halálra való drámának, ami itt
ment végbe.

Sir Andrew egy árva szót sem ejtett ki.

S ekkor volt az, hogy Margueritenál az a sajátság-
os hatodik érzék kezdett működni. Noha lehunyta
szemmel ült ott és se nem látott, se nem hallott
semmit, mégis tökéletes biztonssággal tudta, hogy sir
Andrew a kis papirszeletet el akarja hamvasztani a
gyertya lángjában.

S csakugyan abban a szempillantásban fogott lángot a papiros, amikor Marguerite kinyitotta a szemét. Hirtelen, de könnyed mozdulattal emelte föl kezét ennek láttára s csak úgy két ujjal vette el a fiatalember kezéből a papirost. Azzal hirtelen elfújta rajta a lángot s a megpörkölődött papirszeletet a legtermészetesebb mozdulattal tartotta az orra elé.

— Milyen figyelmes ön, sir Andrew, — mondotta nyájasan. — Bizonyára a nagyanyjától tanulta, hogy az égett papiros szaga a leghatásosabb szer a szédülés ellen.

Megelégedetten lélezett föl, mialatt a papirost szorosan tartotta ékszertől csillogó kezében; azt a talizmánt, amely talán egyenesen Armand életét mentheti meg.

Sir Andrew csak nézett reá; mindaz, ami történt, annyira meglepte, hogy igazán, egy árva szó nem sok, de annyinak sem volt ura.

Marguerite most egyszerre elkacagta magát csengő nevetéssel.

— Miért bámul úgy rám? Biztosítom, hogy sokkal jobban vagyok. Az orvossága, lám, kitűnően bevált, azután meg olyan kellemesen hűvös ez a szoba is, még a gavotte zenéje is szinte enyhítőleg érinti az ember idegeit.

Marguerite folytatta a könnyed csevegést, mialatt sir Andrew azon törte az eszét, hogyan szerezzé vissza a papirdarabot az előtte ülő szép asszony kezéből.

Ösztönszerűleg mindenféle ellentétes, zavaros gondolat tolongott agyában; egyszerre eszébe jutott Marguerite nemzetisége, meg mindenek fölött az a borzasztó történet, amely a St. Cyr halálával függött össze, s amelyet Angliában a sir Percy kedvéért jelentettek ki hihetetlennek az emberek.

— Hogyan? Még mindig bámul, vagy álmodik. — folytatta Marguerite nevetve. — Ön igazán udva-

riatlan! S most, hogy visszaemlékezem, úgy tetszik, hogy ön sokkal több ijedséget árult el, mint örömet, amikor engem meglátott. Már azt kell hinnem, hogy nem az én kedvemért és nem a nagymamája tanácsát követve akarta ön az imént ezt a papirost elégetni... Fogadni mernék, hogy egy bájos hölgy utolsó kegyetlen kis levélkéje volt az, amit el akart pusztítani... Nos, vallja be... — folytatta azután, mialatt mosolyogva tartotta föl a papirost; — végbucsu és elbocsátás van-e a levélben a szép hölgy részéről, vagy az, hogy: «nem bánom, béküljünk ki».

— Bármelyik legyen is a kettő közül, lady Blakeney, — mondotta sir Andrew, aki ezalatt lassan visszanyerte önuralmát; — az a papiros kétségtelenül az enyém és ...

Most már azt sem bánta, ha modora nem volt is olyan, amilyent az udvariasság követelt volna egy hölgygel szemben, nem törődött semmi aprólékos tekintettel, csak azon volt, hogy megkerithesse azt a paprost. Utánakapott tehát; csakhogy Marguerite esze gyorsabban járt, mint az övé, mert az ő gondolatait és cselekvését talán még nagyobb izgalom sürgette. Magas is volt és erős; acélos mozdulattal lépett tehát hirtelen hátra, feldöntve a könnyű lábon álló kis Sheraton-asztalkát a karos gyertyatartóval együtt.

Azután ijedten sikoltott föl.

— A gyertyákat, gyorsan!

Nem történt semmi igazi baj; néhány gyertya rögtön kialudt az esés közben, egy-kettő zsirfoltot ejtett a drága szőnyegen, egy meg a kis papirernyőt gyujtotta meg, de Sir Andrew ügyesen eloltotta a lángot. Amíg a leesett gyertyatartóval volt elfoglalva, Marguerite elég időt talált arra, hogy egy gyors pillantással átfussa a cédulát. Tíz-tizenkét szónál alig volt több rajta; ugyanaz az elferdített írás itt is; alatta

Pedig jelvény gyanánt egy vörös tintával rajzolt kis csillagvirág.

Amire sir Andrew ismét odafordult lady Blakeney-hoz, már nem látott annak az arcán egyebet, mint a baleset miatt való ijedtséget; a kis papirszelet pedig ott hevert a földön. Sir Andrew sietve kapta föl s látszott rajta, milyen megnyugtatósára van, hogy ismét kezében tarthatja.

— Szégyelje magát, sir Andrew, — fenyegette meg Marguerite tréfásan; — játékot üzni valami lobbanékony hercegnő szívével ugyanakkor, amikor az én édes kis Suzaneom szívet is rabbá teszi. Már azt kell himmem, maga Amor állt önnek a háta mögött, készen arra, hogy az egész külügyminisztériumot fölgyujsa csak azért, hogy én eldobjam ezt a szerelmi üzenetet, mielőtt szentségtelen pillantásom érhetne volna. Elgondolni is borzasztó, hogy csak egy pillanat és megtudhattam volna egy tévutra jutott hercegnő titkát.

— Meg fog bocsátani, lady Blakeney, ha folytatom azt az érdekes foglalkozást, amelyet megjelenése félbeszakított?

— Hogynel! Hiszen csak nem merném a szerelem istenét mégegyszer magamra haragítani. Okvetlenül égesse el!

Sir Andrew ezalatt már össze is tekerte a papirost és beletartotta a lángba. Munkája oly tökéletesen elfoglalta, hogy nem vette észre, milyen sajtóságos mosolygással néz reá lady Blakeney. Talán, ha látja ezt az arckifejezést, a maga arcáról is újra eltűnt volna a megkönnyebbülésnek az a kifejezése, amely most földerítette.

Mikor a hamu utolsó szemernyi darabja is lehullott a szőnyegre, sir Andrew még rá is taposott a sarkával.

Ekkor Marguerite szólalt meg:

— Most pedig, sir Andrew, ha van önben elég bátorság arra, hogy szép hölgye féltékeny haragját fölkeltsé, akkor arra kérem, szólítson föl a következő menuettere!

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Vagy — vagy!

Az a néhány szó, amelyet Margueritenak sikerült leolvasnia a papirosról, olyan volt, mintha a sors vezetés hatalmának keze írta volna. «Holnap magam indulok utra!» — Ennyit tisztán el lehetett olvasni. De itt aztán egy homályos folt következett, mert ott már a gyertya füstje érte a papirost; hanem lejjebb ismét tisztán látszott ez a néhány szó: «Ha szólni kívánsz velem, pontban egy órákor az étteremben leszek.»

Aztán a sebtében odarajzolt kas vörös virág, egyébként semmi.

Pontban egy órákor!

Most néhány perc hiányzott még tizenegyhez és a menuette már javában folyt. A párokat sir Andrew és a gyönyörű lady Bakenev vezették a menuette szövevényes figuráiban.

A pompás rokokó óra mutatói mintha örületes sebességgel haladtak volna! Még csak két óra és Marguerite akkor megpecsételi a maga sorsát, csakugy, mint Armandét. Két óra múlva határoznia kell arra, hogy megtartja-e a nagy furfanggal megszerzett értesülést magának, sorsára bizva bátyját, vagy szántszándékkal elárul, veszedelembé dönt-e egy olyan embert, akinél bátrabbat, nemesebbet képzelni sem lehet a földön és aki mindez idő alatt gyanútlanul cselekszik embertársai javára. Irtózatos gondolat!

Igen, de viszont Armand sorsa! Armand is nemes volt, bátor és gyanútlan. És milyen hű, szerető testvére volt neki mindig s ő mégis haboznék most? Eliszonyodott saját magától. Ugy tetszett neki, mintha bátyja szelid arcát látná, amint szemrehányóan tekint reá: «Megmenthettél volna, Margot! De inkább egy idegent mentettél meg, akit nem is láttál soha és helyette engem juttattál a vérpadra.»

Mindez kínzó élességgel járt keresztül-kasul Marguerite agyában, mialat kecsesen lejtette a gavotte figuráit. Tökéletesen uralkodott magán és ez este nagyobb színésznőnek bizonyult, mint bármikor a Comedie Française deszkáin.

Sir Andrew félelmét, gyanuját szintén teljesen eloszlatta már és sokkal okosabb asszony volt, semhogy a felvett szerepet tulzássa lelrontotta volna. Most már célzást sem tett többé az imént emlegetett szerelmeslevélre s oly könnyedén, mosolyogva társalgott, hogy Ffoulkesnek a legcsekélyebb sejtelme sem lehetett arról, mi megy végbe Marguerite lelkében.

— Őfenségének azt ígértem, hogy a vacsorához velem megyek le, — szólt Marguerite, — de mielőtt elválnának, mondja, megbocsátott nekem?

— Hogy megbocsátottam-e?

— Vallja be, hogy az előbb megijesztettem... De ne feledje el, én nem vagyok angol nő és előttem a billet doux-k nem látszanak bűnnek, azért nem fogok árulkodni a kis Suzanne előtt. De mondja csak, ott lesz a vízi ünnepélyemen szerdán?

— Nem merem bizonyosra ígérni, lady Blakeney, mert nem lehetetlen, hogy holnap már el kell mennem Londonból.

— Én nem mennék el, ha önnek volnék, — felelte Marguerite komolyan, de aztán észrevéve sir Andrew ijedt tekintetét, elmosolyodva folytatta: —

mert lássa, senki sem tudja úgy dobni a labdát, mint ön és nagyon hiányoznék játék közben.

Ezzel keresztülvezette a szobán oda, ahol a királyi herceg már várt a szép lady Blakeneyre.

— Asszonyom, a vacsora vár, — szólt a herceg karját nyujtva — és jó reménységgel indulok erre az utra. A kártyánál a szerencse istennője oly állandóan kegyetlen volt hozzám, hogy bizalommal várhatom a szépség istennőjének mosolygását.

— Fenséged szerencsétlen volt a kártyaasztalnál? ..

— De még mennyire! Blakeneynek nem elég, hogy ő a leggazdagabb atyám alattvalói közt, még a legnagyobb szerencséje is neki van! De igaz, hol marad az a szikrázó szellem? Fogadok, asszonyom, hogy az élet valódi sivatag lenne az ön mosolya és az ő tréfiái nélkül.

TIZENHARMADIK FEJEZET.

Pontban egy óraker.

A vacsora hangos jó kedvben folyt le. Mindenki megegyezett abban, hogy lady Blakeney sohasem volt imádásra méltóbb, az a «hóbortos bolond» sir, Percy pedig soha mulatságosabb.

Ófenségének a könnyei csurogtak, annyit kacagott Blakeney bolondos, de mégis mulattató visszavágásain. Sir Percy verse, a «Keresik arra, keresik erre», most már ének gyanánt járta be az asztalt s hozzá kíséretül a poharak talpát koppantották az asztalhoz. Emelte a vigságot persze az is, hogy lord Grenvillenek kitűnő francia szakácsa volt; a mende-monda azt tartotta róla, hogy egy ősi francia család ivadéka, aki minden vagyonát elvesztve, a külügy-minisztériumban vállalt ilyenén állást.

Marguerite csak úgy ragyogott az Élénkségtől és ugyancsak nem lehetett volna sejteni, mi megy végbe a lelkében mindez idő alatt.

Az óra könyörtelenül pergette a perceket. Éjfél régen elmúlt már és még a walesi herceg is arra gondolt, hogy talán fel is kellene kelni a vacsoraasztaltól. Még egy fél óra s akkor két derék, kiváló embernek sorsa, a szeretett testvére és az ismeretlen hősé valóban szembekerül egymással.

Marguerite az utóbb lefolyt óra alatt nem is próbálta Chauvelint keresni, mert érezte, hogy annak pusztá látása is úgy megrémítene, hogy az egyensúly rögtön Armand javára billennék. Míg nem látta Chauvelint, addig még mindig élt szívében az a remény, hogy talán az utolsó percben is történhetik valami, ami, ki tudja, hogy, hogy nem, de megszabadíthatja őt ez irtózatoss felelősség terhétől.

Vacsora után újra táncra kerekedett a társaság. A walesi herceg már eltávozott és az idősebb vendégek közül is többen beszéltek a hazamenetelről, de a fiatalok fáradhatatlan erővel kezdtek ismét egy új gavotteba, ami bizonyos volt, hogy eltart legalább egy negyedóráig.

Marguerite érezte, hogy egy újabb táncra már nincs ereje. Végre van határa még a legnagyobb önmuralomnak is. Az egyik miniszter karján kiment a táncteremből abba a kis boudoirba, ahol sir Andrewval ült a vacsora előtt s amely most is üres volt egészen. Szinte bizonyosra vette, hogy Chauvelin nem-sokára fel fogja keresni. A menuette alatt látta egy pillanatra, hogy a szintelen, ravasz szem kutató, kérdő tekintettel pihen az ő arcán és tudta, hogy annak rég ki kellett már találnia, hogy Marguerite munkája be van fejezve.

Szegény Marguerite végigszenvedte a legkinzóbb harcot, amit ellentétes érdekek róhattak valakire. De

Armandnak nem szabad meghalnia, azt érezte. Armandnak, aki bátyja, apja, anyja volt egy személyben, annyira betöltötte mellette a szeretetteljes gondviselő szerepét.

Elgondolni azt, hogy az az ember ott haljon meg a guillotine-on, egy áruló halálával! Nem, soha, soha! Ami az idegen, ismeretlen hőst illeti... döntsön a sors! Marguerite meg fogja menteni bátyját az ellenség könyörtelen kezéből, az agyafurt Vörös Pimpernel pedig talán kivágja magát még ebből a veszedelméből is.

Mialatt ezt végiggondolta, figyelmes arccal hallgatta a miniszter társalgását, aki bizonyára elragadtatva vallotta be magának, milyen odaadó hallgatóra talált lady Blakeneyben. De Marguerite egyszerre csak megpillantotta a francia követ róka-arcát, amint ez a függöny nyílásán át bekémlelt a szobába.

— Lord Fancourt, — szólalt meg erre Marguerite, — megtenne-e nekem egy nagy szivességet?

— Parancsára állok, — felelt amaz udvariasan.

— Nem nézné meg, hogy férjem a kártyázó-szobában van-e még? Ha ott van, kérem, mondja meg neki, hogy nagyon fáradt vagyok és örülnék, ha mielőbb hazakerülhetnék.

Lord Fancourt azonnal felállt, de aztán habozva mondta:

— Csakhogy nem szeretem önt egyedül hagyni itt, lady Blakeney.

— Oh, az nem baj. Zavarni sem fog senki. És igazán nagyon fáradt vagyok. Tudja, sir Percy, vissza akar kocsizni még ma Richmondba. Az út hosszú és ha nem sietünk, bizony nem leszünk ott napfölkelte előtt.

Lord Fancourtnak csakugyan nem volt mit tennie, indult tehát.

Alig hagyta el a szobát, Chauvelin azonnal beoson

és őt állott Marguerite mellett, szó nélkül és mozdulatlanul.

Marguerite úgy érezte, mintha jeges légáramlat fogná körül, pedig arca lázasan lángolt. Oh, Armand, meg fogod-e tudni valaha, milyen áldozatot hoz érted egy szerető testvér, feláldozva méltóságát, büszkeségét, nőiességét azért, hogy megmentsem?

— Semmi fontos közlendőm nincs, — szólalt meg szinte megkövült arccal meredve maga elé. — De a továbbiakhoz talán megadja a kulcsot. Hogy, hogy nem az mellékes, de sikerült rajta érnem azon, hogy amikor éppen el akart égetni egy kis papírszelet, itt, ebben a szobában, ennek a gyertyának a lángjánál. Azt a papirost sikerült a kezemben tartanom mintegy két percig, rápillantanom azonban csak vagy tíz másodpercig lehetett.

— De az elég volt arra, hogy megtudja a tartalmát.

— A papiros sarkában ott volt egy vörössel rajzolt, csillagalaku kis virág. A fölött el tudtam olvasni két sort, a többit nem lehetett látni, mert a gyertya lángja bekormozta.

— S mit mondott az a két sor?

Marguerite úgy érezte, mintha a torkát hirtelen összeszorítaná valami. Ugy tetszett neki, hogy nem bírja kiejteni azt a néhány szót, ami úgy lehet, egy derék hőst a vérpadra fog juttatni.

— Milyen szerencse, hogy az egész papiros nem volt megpörkölődve, — mondta Chauvelin száraz gunnyal, — mert az bajba dönthette volna St. Just Armand polgárt. Nos, polgártársnő, mit mondott ez a két sor?

— Az egyikben ez volt: „Holnap magam indulok“, a másikban pedig az: „Ha szólni akarsz velem, pontban egy órakor az étteremben leszek“.

Chauvelin feltekintett a kandalló párkányán levő órára.

— Akkor még elég időm van, — mondta nyugodtan.

— Mit akar tenni?

Marguerita arca sápadt volt, mint a márvány, keze jéghideg volt és remegett, amig szive őrülden vert, szinte a megszakadásig. Óh, micsoda kegyetlen szenvedés volt ez! Mit tett, hogy ezt mérjék reá? De most már határozott: — hogy gonosz, vagy magasztos cselekedet volt-e az, amire magát elhatározta, arra talán csak az az angyal tudott volna felelni, aki az arany könyvbe írja az emberi cselekedeteket.

— Mit akar tenni? — kérdezte ismét.

— Jelenleg semmit. A többi aztán attól függ...

— Mitől?

— Hogy kit látok az étteremben.

— Természetesen a Vörös Pimpernett. De ön nem ismeri.

— Nem még. De nemsokára ismerni fogom.

— Sir Andrew esetleg figyelmeztette...

— Nem hinném. Amikor ön a menuette után elvált tőle, sir Andrew néhány pillanatig állva maradt és utána nézett önnek olyan tekintettel, amiből kitálatam, hogy önök között történhetett valami. Azt hiszem, az csak természetes, hogy meg akartam tudni, mi lehetett az. Azért hát beszélgetésbe bocsátkoztam a fiatal urral: oh, nagyon élénken tárgyaltuk Gluck zeneszerző londoni sikerét, míg végre aztán egy hölgy jött oda, aki a karját kérte, hogy az éttreembe menjek.

— És azóta?

— A vacsora óta nem vesztettem el szemem elől egy pillanatra sem. Mikor ismét feljöttünk, lady Portarles foglalta le és a szép De Tournay Suzanneről kezdett beszélni. Azt jól tudom, hogy sir Andrew addig nem mozdul onnan, amig lady Portarles ki nem meríti ezt a tárgyat, már pedig az még nem igen lesz

meg egy negyedóra előtt, most pedig már csak öt perc hiányzik az egy órához.

Ezzel odalépett az ajtóhoz és a függőnyt félrevonva, odamutatott, ahol lady Portales és sir Andrew Toulkes még mindig mélyen el voltak merülve a beszélgetésbe.

— Azt hiszem, bátran vállalkozhatom arra, hogy utánanézzek az étteremben annak, akit keresek.

— De hátha többen is lesznek?

— Bárki legyen is ott, amikor az óra egyet üt, bizonyos, hogy közöttük akkor az én emberem alakja is megjelenik; azok közül aztán, akár ketten, akár hárman legyenek is, egy holnap elmegy Franciaországba. És az az egy lesz a Vörös Pimpernel.

— Nos, és?

— Holnap aztán én is utra kelek Franciaország felé. Azok között az iratok között, amelyeket Doverben sir Andrewnál találtam, említve van a Szürke Macskához címzett vendégfogadó, azután egy magános hely, valahol a francia parton, végre Blanchard apó házikója is. Ezeket mindenáron meg kell találnom. Ezek vannak megjelölve az iratokban, mint olyan helyek, ahol az áruló De Tournaynak találkoznia kell az átkozott Vörös Pimpernel megbizottjaival. Igen ám, de most, úgy látszik, úgy határozott, hogy helyettük egyenesen maga indul utra. Azok közül tehát, akiket én most az étteremben találok, holnap egyik utban lesz Calais felé, azt az embert én azután nyomon követem, mert az lesz az, aki után fürkésztem egy álló esztendőn keresztül, akinek agyafurt ravaszága lépten-nyomon kijátszott, igen, kijátszott már engem is, aki pedig láttam egy-két furfangos cselt életemben.

— És Armand?

— Megszegtem-e a szavamat valaha is? Igérem, hogy azon a napon, amikor a Vörös Pimpernel meg

én elindulunk Franciaország felé, külön futárral küldöm el önnek Armand meggondolatlan levelét. Többet mondok ennél: aznap, amikor sikerül elfognom azt az embert, St. Just itt lesz biztonságban, angol földön, szerető testvére karjai között.

Ezzel Chauvelin még egy pillantást vetve az órára, Marguerite előtt pedig szertartásos bókkal hajolva meg, kisiklott a szobából.

Marguerite úgy érezte, mintha a zenén, a bál ezerhangu zsbongásán keresztül is hallhatná Chauvelin halk, macskaszerű lépteit, az étterem felé közelíteni. Hátradőlt székében s úgy maradt ott mozdulatlanul, képzeletében még egyre látva a kérlelhetetlen ellenség alakját.

Amikor Chauvelin odaért az étterembe, látta, hogy az egészen néptelen.

Az asztalon félig kiüritett poharak, gyűrött asztalkendők voltak egész sereggel; a székek kettesével, hármásával álltak egymásnak fordítva, mint láthatatlan szellemek ülőhelyei, szellemeké, akik talán most is beszélgetnek egymással. A távolabbi szögletekben sokhelyt lehetett két-két széket látni nagyon közeli szomszédságban, ami az imént „édes kettes“-ben lefolyt beszélgetésekre vallott; a csoportosan körbe rakott székek élénk mendemondák mulatságos megtárgyalását idézték emlékébe; voltak aztán székek me-rev, nyilegyenes sorba rakva is, s maguk az ülőhelyek is olyan kikeményítetten feszesnek, fanyarul ünneplyesnek látszottak, mint az agg özvegy grófnék, akik még az imént helyet foglaltak rajtuk. S végre voltak székek egyenesen odafordítva az asztalhoz, távol a csoportoktól. Azoké, akiknek az egész idő alatt az volt a legnagyobb gondjuk, hogy lord Grenville finom konyhájának kellőleg becsületére váljanak.

Chauvelin mosolygott és összedörzsölte vékony, csontos kezét, mialatt körülnézett az elhagyatott szo-

bában, ahova a világosság is, a zene hangjai is csak tompítottan szűrődtek be.

Olyan békés, olyan jólesően nyugalmas volt az egész hely. Senki sem gondolta volna, hogy nem egyéb ez a terem, mint egy iszonyu háló, amely készen várja a legvakmerőbb hőst, akit az az izgalmas korszak csak teremtett

Chauvelin elgondolkozva próbált a legközelebbi jövőbe tekinteni. Vajjon micsoda ember lesz az, akit ő és a forradalom többi vezérémberei halálra szántak? Minden, minden oly titokzatos volt, ami csak összefüggött ezzel az emberrel.

Nem csoda, ha Franciaországban már csak a neve hallatára is borzalom futott végig az embereken. Még Chauvelin maga is érezte, amint most körültekintett a szobában, ahol a titokzatos hősnek előbb-utóbb meg kellett jelennie, hogy szinte a hideg is végigfut a testén.

De a tervet határozottan jól kieszelte, afelől meg volt nyugodva. A Vörös Pimpernel nem értesíthette senki, azt éppen olyan jól tudta, mint azt, hogy Marguerite nem játszott hamis játékot. Ha mégis úgy lenne... erre Chauvelin szintelen, ravasz szemében olyan kegyetlen kifejezés jelent meg, ami lady Blakeneyt bizonyára megrettentette volna, ha látja. Ha kijátszotta volna, akkor St. Just az életével lakol huga csalárdságáért!

De nem, az nem lehet, hogy rászedte volna!

Az, hogy a szoba üres, teljesen üres, persze sokkal könnyebbé teszi az egész helyzetet, gondolta Chauvelin.

De nil! Amint még egyszer körültekintett hallgatózva, egyszer csak úgy tetszett neki, mintha valahonnan egy alvó ember mély, egyenletes lélekzését hallaná. Az illető bizonyosan kivette részét a vacsorából!

E

is, a táncból is s most azután élvezi a nyugalmat mind a kettő után.

Chauvelin kutató szemmel nézett körül újra s ekkor azt látta, hogy az egyik pamlagon, a szoba legtávolibb sarkában ott alszik, félig nyílt ajkkal, hosszú természetét kinyújtva, egy ragyogó diszbe öltözött alak, „Európa legelmésebb asszonyának“ a férje!

Chauvelin rátekintett, amint a báró ott feküdt teljes békében önmagával és a világgal. És amint Chauvelin elnézte, akaratlanul is elmosolyodott olyan mosolygással, amelyben volt valami a szánakozásból is, úgy, hogy a francia követ könyörtelen arca szinte meglágyult tőle.

Nos, a békés alvó ember nem fogja hátráltatni az ő tervét. Ujra összedörzsölte tehát a kezét azután, követve sir Percy példáját, maga is leheveredett az egyik pamlagra, szemét lehunyta, száját kinyitotta, elkezdett alvók módjára mélyen lélekezni... és várt!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Kétség.

Marguerite a feketébe öltözött, elsuhanó alak után nézett, amig láthatta, azután lehunyta szemét és várt lázban, várt lüktető erekkel, megfeszült idegekkel, de mozdulatlanul.

Lelki szemei előtt elvonult, mi történhetik ezalatt az étteremben. A néptelen szoba, a végzetes óra; Chauvelin lesben... azután jön a perc és a titokzatos hős megjelenik a küszöbön.

Marguerite szeretett volna ott lenni, hogy lással. Érezte, hogy női ösztöne azonnal megsugná, hogy ez az; felismerné az arcában azt az erős egyéniséget, amelynek a vezérszerepre hivatott emberben meg kell

Hős lehet csakugyan, merészröplő. Leányi
sas... akinek most mégis törbe kell kerülnie.
Asszonyi lélekkel legerősebben... érezte
Oh, hisz ne forgott volna csak Armand élete kockán,

— Attól félek, báróné, nagyon hanyag küldöttnek
gondolhatott engem, — szólalt meg most mögötte egy
hang váratlanul. — De alig tudtam az üzenetet átadni,
mert Blankeneyt egy jóideig sehol sem találtam.

Marguerite jóformán egészen megfélekedett az
imént lefolyt percek alatt férjéről is, még a neki szóló
üzenetről is, s most, hogy valaki azt a nevet ejtette ki
előtte, maga a név is szinte idegenszerűnek tetszett,
elannyira nem volt itt az imént lélekben, hanem ott,
a leánykori otthonban a Rue Richelieu-beli lakásban,
Armand mellett, aki mindig vele volt, körülvéve őt
ezer gonddal, végtelen szeretettel.

— De végre mégis rátaláltam, — folytatta lord
Fancourt, — és átadtam neki az üzenetet. Azt mon-
dotta, rögtön rendelkezni fog, hogy a kocsi készen
álljon.

— Ah, igen; megtalálta a férjemet?

— Meg. Az étteremben aludt. Eleinte alig tudtam
fölébredteni.

— Nagyon köszönöm, — felelt Marguerite, azon
igyekezve, hogy gondolatait összeszedhesse.

— Szabadna kérem a contredansera addig, míg a
kocsi előáll? — kérdezte lord Fancourt.

— Nem, mylord, köszönöm, de meg fog bocsátani,
ha nem táncolok; lássa, oly fáradt vagyok és a tánc-
terem igazán fullasztóan meleg.

— A télikert annál kellemesebb. Engedje meg,
hogy odavezethessem és vihessek önnek valami frissi-
tőt. Szüvedőnek látszik, lady Blakeney.

— Csak fáradt vagyok, — felelte Marguerite, ml-
alatt engedte, hogy lord Fancourt odavezesse, ahol a

zöld pálmák és a tompított világosság... de kés,
hüvös helyet varázsolhat... cindégek számára.

Ott Marguerite lankadtan roskadt egy székre. Ez a hosszas várakozás türehetetlen volt igazán. Miért is nem jön Chauvelin, hogy az eredményről értesítse.

Lord Fancourt végtelenül figyelmes volt hozzá. De Marguerite alig hallotta, mit beszél és egyszerre csak a következő kérdéssel lepte meg:

— Nem vette észre, ki volt még az étteremben sir Percyn kívül?

— Csak Chauvelin ur, aki szintén mélyen aludt egy másik pamlagon. De miért kérdezi?

— Nem is tudom... Csak... Nem tudja hány óra lehetett, mikor ön ott járt?

— Öt vagy tíz perccel mulhatott egy óra... De igazán nem tudom, mi nyugtalanítja a bárónét, — tette hozzá lord Fancourt, mert észrevette, hogy a szép asszony gondolatai nagyon messze járnak és hogy nem követi az ő elmés társalgását.

Pedig azok a gondolatok talán nem is jártak olyan messze, csak odalenn az étteremben.

Ugyan mire mehetett Chauvelin?

Egy pillanatra az a remény villant fel előtte, hátha sir Andrew figyelmeztette a Vörös Pimpernel; de akkor megint ez a remény hirtelen a félelemnek adott helyet: mi lesz akkor Armand sorsával?

Lord Fancourt lassanként abbahagyta a társalgást s már nem nagyon bánta volna, ha elszökhetik onnét, mert legyen bár egy hölgy még olyan szép is, azért még nem valami nagyon vidító társaság az embernek, ha érzéketlen marad a legodaadóbb mulattatási kísérletek iránt is.

— Megnézzem, hogy befogtak-e már, lady Blake-ney? — kérdezte, ezt az ürügyet találva ki a távozásra.

— Óh, nagyon köszönöm, végtelenül lekötelezne

vele... Attól félek, kétségbeejtő rossz társalgó vagyok ma, de igazán teljesen ki vagyok merülve... és talán legjobb lenne egyedül maradnom.

Alig várta, hogy megszabaduljon tőle, mert azt remélte, hogy Chauvelin, a róka, ezalatt talán ismét körülsonpolygott a szobákban és ha egyedül találja, odajön.

De lord Fancourt már jó néhány percre eltávozott és Chauvelinnek még se hire, se hamva. Marguerite most már igazán félt attól, hogy a furfangos Vörös Pimpernel ebből a törből is kimenekült és akkor... akkor mi lesz a bátyjával? Hogy irgalomra nem számíthat, azt tudta.

Vagy-vagy! Hisz megmondta Chauvelin.

De bármi történjék is, ő megtette, ami tőle telt. Lehetetlen, hogy ha kudarcot vallott is a kísérlet, Armand élete áldozatul essék annak a kudarcnak.

Nem birt várni. Meg kell tudnia az erdményt, meg kell tudnia a legrosszabbat is. Csodálkozott, hogy Chauvelin nem jön, ha másért nem, csak azért, hogy haragját kiöntse vagy hogy gunyolódásával ostorozza.

Chauvelin helyett lord Grenville maga lépett oda hozzá azzal a hírrel, hogy a kocsi előállott s sir Percy készen várja. Marguerite rögtön bucsut mondott a házigazdának, azután kisietett a szobából. A nagy teremben sok ismerős állította meg, hogy még néhány

Weekendre, csónakkirándulásra

alkoholmentes, magas tartalomú, hűsítő és üdítő

NEKTÁR GYOGYTÁP-SÖR-t vigyen magával

Gyártja: a FŐVÁROSI SÖRFŐZŐ R. T. Kőbányán
Kapható minden jobb fűszer- és csemegeüzletben

szót váltson vele és elbucsuzzék a kellemes viszony-
látásig.

A miniszter a lépcső legfelsőbb fokán mondott neki
bucsu, lejjebb azonban egész sereg előkelő gavallér
várta a szépség és divat királynőjét, hogy még egy
bucszót válthassanak vele. Ott künn a kapu alatt
sir Percy remek pejlovai dobogtak indulásra várva.

Éppen mikor Marguerite még fenn az emeleten a
házigazdától bucsuzott, hirtelen Chauvelint pillan-
totta meg, ez is lefelé indult a lépcsőn, csendesen dör-
szölve a kezét.

Szemében a szokottnál is sajtóságozabb kifejezés
látzott; volt abban valami tréfás, de meglepett tekin-
tet is és mikor szeme aztán Marguerite szemével ta-
lálkozott, ez a kifejezés még sokkal gunyosabbá vált
a szokottnál.

— Chauvelin ur, — szólította meg Marguerite,
mire ez bókolva sietet elébe; — kocsim vár, szabad a
karját kérem?

Mialatt lefelé mentek, nagy izgalommal szólt a kö-
vethez:

— Chauvelin, tudnom kell, mi történt!

— Hogy mi történt? — felelt amaz tettetett megle-
petéssel. — Hol? Mikor?

— Ne gyötörjön. Én segitettem, amennyit tudtam...
jogom van tudni az eredményt. Mi történt egy órakor
az étteremben?

— Csend és béke honolt a termében, szép hölgy;
az egyik pamlagon én aludtam, a másikon pedig sir
Percy.

— És más nem jött be?

— Senki.

— Akkor kudarcot vallottunk tehát, ön is, én is?

— Talán... lehet...

— De hát Armand?

— Ah, St. Just sorsa egy hajszálon függ; kérje az eget, hogy az a hajszál el ne szakadjon.

— Chauvelin emlékezzék reá, hogy én őszintén, komolyan segítségére igyekeztem lenni.

— Nem feledkeztem meg arról, amit ígértem. Aznap, mikor a Vörös Pimpernel meg én francia partra szállunk. Armand itt lehet bájos huga karjai között.

— Ami azt jelenti, hogy egy hőslélkü ember vére az én lelkeimen szárad, — szólt Marguerite borzongva.

— Vagy az övé, vagy az ön testvérbátyjáié. Azt hiszem, most remélni kell azt, hogy az a hős ma csakugyan utra indul Calaisba.

— Nekem csak egy reményem van, polgár...

— És az?

— Hogy a sátánnak, az ön mesterének másvalahol lesz szüksége önre, mielőtt a nap fölkelne.

Marguerite késlekedve ment le a lépcsőn, remélve, hogy ezalatt behatolhat a titokba, de az a rejtelmes arc csak oly simán udvarias volt most is, mint mindig és egy vonása sem árulta el a szegény, meggyötört asszony előtt, hogy remélhet-e, vagy csupán a félelem maradt a számára?

Lenn a földszinten csakhamar körülvették. Lady Blakeney nem mehetett sehova anélkül, hogy ragyogó szépsége a lepkék egész seregét ne csalta volna fénykörébe. De mielőtt végkép másokhoz fordult volna Chauvelintől, előbb még odanyújtotta kis kezét azzal a gyermekded, rábeszélő tekintettel, ami annyira sajátos volt nála.

Használjon
selyemiényü, illatos

»Nádor«

töltőtoll tintát

Kapható öt színben, minden jobb papirkereskedésben

— Nyujtson valami reményt, kedves kis Chauvelin,
— kérte nyájasan.

Chauvelin tökéletes udvariassággal hajolt oda a kis kéz fölé, amely oly finoman és fehéren tündöklött a fekete csipkefelkesztyűn keresztül. Megcsókolta a rózsás ujjak hegyét s ezzel vett bucsut.

— Kérje az eget, hogy a hajszál el ne szakadjon. Azzal félrevonult és engedte, hogy a lepkék raja körülröpködjön a lángot, mire a jeunesse dorée csoportja elfőlte a ravasz rókaarcot lady Blakeney előtt.

Vége az első kötetnek.

A második kötet a Milliók Könyve 344. számában jelenik meg.

KORDA SÁNDOR

filmre vitte

ORCZY BÁRÓNŐ

világsikert aratott regényét, a

VÖRÖS PIMPERNÉLT

A francia forradalom
véres napjainak rém-
ségei, izgalmai eleve-
nednek meg Korda
Sándor filmjében.

A film főszereplői:

LESLIE HOWARD
ÉS MERLE OBERON

Bemutatója:

RADIUS

Forgalomba hozza:

CITY FILM RT.

1034. 343. szám első keresztrejtvénye.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12			AL							
13			S						14	PA
15		16	T	17			18			
19						20			21	
		22	23		24				25	
26	27						28	29		
30		31		32	BIM	33		34	ND	35
36			37				38			
39								40		
41	ADAMÉSEVA									42
43							44			
45			46							
47	KIN	48		49	GR		50		51	52
	53									

Megfejtésül beküldendő: vízszintes 1, 36, 41 és függőleges 1, 10, 31.

VIZSZINTES:

1. Keletázsia legnagyobb folyója
12. Nem háros
13. Egyiptomi napisten
14. Így köszön a kishaba
15. Kifizetés végett áttesz
18. Vissza: humoros
Arany-alak
19. Egyedek láncolata
20. Feszítőeszköz
21. Azonos mássalhangzók
22. Leánynév
25. Rész
26. Mutatószó
28. Hindu
30. Egyszer — szlovákul
32. Bam ikerszótársa
34. Házas
36. Jóslat
39. 1489-ben Firenzében a papok és a nép erkölcsi romlottságát ostorozó dominikánus, akit a megfordult néphangulat akasztófára és máglyára juttatott
41. Az első emberpár
43. Lengyel néptörődék a Kárpátokban
44. Személyes névmás tulajdonító esete
45. Moziban van
46. Kiskorú rövidítése
47. Fájdalom
49. Hiány
50. Hangtalan
53. Együttműködik

FÜGGŐLEGES:

1. Első folyamodási ítélkező hatóságok
2. Nyári idénymunkás
3. Niton vegyjele
4. Vendég — németül
5. 150 — római számmal
6. Helyétől elválaszt
7. Kicsinyit
8. Ilyen király volt Odysseus
9. Rangjelző
10. Nyáron gyakori
11. Ásvány
16. Előkeltő
17. Közzükségletek kielégítéséhez való hozzájárulás
20. Szerszám
23. Házállat
24. Az állatövi csillagképek egvike
27. Meg-megáll
29. Ismeretlen név jelzése
31. Zár része
32. Szomorúságmentesen
33. Angolnászéri hal
35. Ételizesítő-ásvány
37. Keresztyszülők és szülők
38. Magyar Országos Véderő Egyesület rövid.
40. Lakáspénz
42. Mutatószó
48. Indulatszó
50. Vissza: fém
51. Vissza: kötőszó
52. Rangjelző

TÉLI KERESZTREJTVÉNY-OLIMPIÁSZ

Téli keresztrejtvény-olimpiásunk 340. számunkban kezdődött és tiz számon át tart az őszi rejtvényolimpiász szabályai szerint. Utolsó két rejtvényét 1935 január 11-én megjelenő 349. számunkban, eredményét pedig 1935 február 15-én megjelenő 354. számunkban közöljük. Beküldési határidő 1935 január 20. Ugyancsak a 340. számban kezdődött új betűpályázatunk. Azok számára, akik mindkettőn résztvesznek, két szelvényt közlünk ezen az oldalon.

Az új téli rejtvényolimpiász nyereeményei a következők:

I. díj: 50 pengő boltiáru könyv			
II. díj: 30	''	''	''
III. díj: 20	''	''	''
IV-X. díj: 10	''	''	''

A könyvdíjak a Singer és Wolfner Irodalmi Intézet r. t. kiadványaiból tetszés szerint választhatók.

Sok szerencsét kíván

A MILLIÓK KÖNYVE SZERKESZTŐSÉGE.

IV. forduló.

MINÉL KEVESEBB, ANNÁL TÖBB.

— A Milliók Könyve negyedik betűpályázata. —

A Milliók Könyvének ebben a számában a 115 oldalon egy betűt közlünk. A 340. számtól a 349. számig minden számban találunk olvasóink egy ilyen betűt. Összesen tehát tiz betűt közlünk. E betűk közül három különböző betűből a szerkesztőség összeállított

egy szót.

Ezt a szót lepecsételt borítékban letétbe helyezzük.

Például: a következő tiz betűt közöljük: u, i, e, m, k, r, s, t, v, á. S e tiz betű közül háromból ezt a szót formáljuk: mák. Ezt kell eltalálni.

Mindenkinek jogában áll, hogy levelezőlapon annyi hárombetűs értelmes magyar szót küldjön be, amennyit ebből a tiz betűből formálni tud.

A pályázat nyertesei maguk állapítják meg a nyerési sorrendet.

A megfejtés és jutalmazás feltételei ugyanis a következők:

Bárki, akármennyi hárombetűs, értelmes magyar szót küld be, okvetlenül jutalmat kap, ha a beküldött szavak között előfordul az a szó is, amelyet mi letétbe helyeztünk. Annál értékesebb díjat kap, minél kevesebb szót küldött be, köztük természetesen a letétbe helyezett szót is.

Az első díjat tehát az kapja, aki csak egy szót küld be, de ez az egy szó azonos a letétbe helyezett szóval.

Egyforma pályázatok beérkezése esetén a díjakat úgy osztjuk fel, hogy például, ha hárman találják el egy szó beküldésével a helyes szót, akkor az első, második és harmadik díjat egyesítjük és a három díjat egyenlő részekre felosztva adjuk ki a nyerteseknek. A megfejtés beküldésénél a Milliók Könyve megfelelő szelvényei a levelezőlapra felragasztandók.

A pályázat díjai a következők:

I. díj: 50 pengő

II. díj: 30 „

III. díj: 20 „

Beküldési határidő: 1935 január 20.

Az eredményt 1935 február 15-iki 354. számunkban közöljük.

A MILLIÓK KÖNYVE SZERKESZTŐSÉGE.

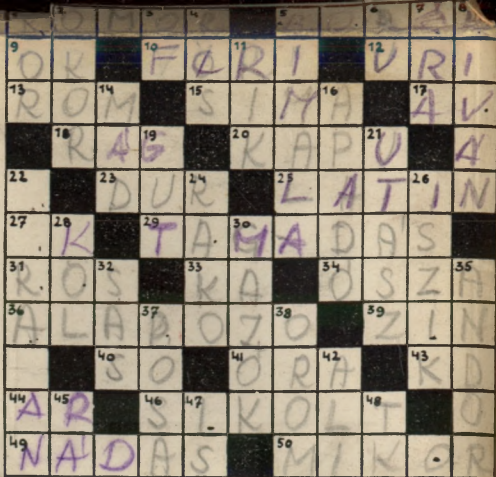
OSZK

második keresztrejtvénye

Megfejtésül beküldendő:
vízszintes 1, 29, 49 és függőleges 5, 21, 38.

VÍZSZINTES:

1. Mogorva
5. Aszu, szomorodni,asztali
9. Eredet
10. Fiunév
12. Gentlemanlike
13. Omladék
15. A jég tükre ilyen
17. Vissza: módhatározói igenévképző
18. Az egér
20. Házbejárat
23. Zenei hangnem
25. Holt nyelv
27. Többes rag
29. Védekezési mód
31. Vissza: szeszes ital
33. Betű fon.
34. Részel
36. Építés kezdete az ilyen munka
39. Nagybácsi — olaszul
40. Ételizejtő
41. Időmérő
43. Akad mássalhangzói
44. Arany — franciául
46. Aki hirtelen megrémül
49. Mocsárterület

50. Mely időben
16. Csökkenő
19. Jó — németül
21. Katonai fegyvernem
22. Amazon-folyó másik neve
24. Helyező
26. Szomját oltja
28. Konyhakertészeti növény
30. Légnemű testek
32. Madarak királya
35. Férfinév
37. Sok gyermekvers költője (†)
38. Tető
42. Török férfinév
45. Igekötő
47. Kötőszó
48. Tok mássalhangzói

FÜGGŐLEGES:

1. Időszak
2. Kr. u. 476-ig számitják
3. Ból, böl — angolul
4. Dolog — latinul (Vissza: ital)
5. Rabindranath Tagore híres regénye
6. Rövid uton rövidítése
7. Chronometer
8. Óhajt
11. Vissza: királyi rövidése
14. Nagyközség Zemplén megye szerencsi járásában, kiváló borral

OSZK

OSSEK

